

J. H. Rosny

A kardfogú tigris

Történet az őskorból

Fordította: Jónás János

TARTALOM

1. RÉSZ

A kardfogú
Tűz az éjszakában
Harc a kardfogúval
A piton

2. RÉSZ

Az óriásmacska
A tigris és a láng

3. RÉSZ

A tigris támadása
A makiemberek erdeje
A Tűzemberek
A láthatatlan ellenség

4. RÉSZ

Ahol véget ér a tó
Menekülés a chelliánoktól

5. RÉSZ

A szakadékban
Visszatérés a barlanghoz
Az óriásmacska
A horda

Utószó

1. RÉSZ

Aoun, Urus fia szerette a föld alatti vidéket. Vak halakat vagy szürke rákokat fogott itt Zouhrnak, a Föld fiának társaságában; az utolsó Vállnélküli Emberrel, akinek sikerült megmenekülnie a mézárulásból, amelyben fajtársait kiirtották a Vörös Törpék.

Napok óta mentek a folyó mentén, mely üregeken és barlangokon folyt keresztül. A part gyakran szinte csak egy keskeny peremre zsugorodott, néha pedig kúszva kellett továbbmenniük a porfir, gneisz vagy bazalttrégekből álló átjárókban. Zouhr terpentinfából készített fáklyákat gyújtott meg, s a vörös fény visszaverődött a fejük feletti kvarcboltozatról és a lábuknál áramló, soha ki nem apadó vízről. Néha megálltak és a víz fölé hajolva nézték az áramlatban úszkáló, fakó színű élőlényeket vagy próbálták megtalálni a felszínre vezető nyílást, amelyen továbbfolytathatják útjukat. Végül eljutottak ahhoz a falhoz, ahonnan a víz előtört. Ott sokáig várakoztak. Azt a titokzatos élőlényt szerették volna legyőzni, amellyel szemben eredménytelenül harcoltak az oulhamr törzs harcosai immár hat tavasz és öt nyár óta.

Aoun, aki Naohnak, a Leopárdnak a fia, a szokások szerint az anyja fivéréhez tartozott, de ő jobban kedvelte Naoht, akinek örökölte testalkatát, fáradhatatlan tüdejét és tévedhetetlen ösztöneit. Haja kusza bozontban hullt a szemébe, mint egy csödör sörénye, szeme a kék agyaghoz hasonlított. Testi ereje félelmetes harcosá tette, de ő még Naoht is felülmúlta irgalmasságban, amikor az általa legyőzöttek arcra borultak előtte a földön. Meghagyta az életüket. És ez volt az oka, hogy az oulhamrokban a bátorsága iránti csodálat megvetéssel párosult. Aoun kizárólag csak Zouhrral vadászott, akinek ugyan testi erejére nem sokat számíthatott, de aki ügyesen fedezte fel a tűzgyújtásra alkalmas köveket, és gyúlékony anyagot tudott készíteni a fák belsejéből.

Törékeny alakja Zouhrt egy varázslóhoz tette hasonlatossá, válla olyan csapott volt, hogy a karja szinte a törzséből nőtt ki. Ez a testalkat a wahok - a Vállnélküli Emberek - sajátossága volt, amíg a Vörös Törpék egy híján el nem pusztították valamennyiüket. Zouhr észjárása bár kissé lassúbbnak hatott, mégis kifinomultabb volt, mint az oulhamroké. Ez a képessége vele együtt kihalásra ítéltetett, és majd csak évmilliók múltán született újra más emberekben.

Zouhr még Aounnál is jobban élvezte a föld alatti vidéket, az apja és az apjának az apja is mindig vízzel borított tájakon éltek, melyek dombokban vagy hegyekben végződtek a messzi távolban.

Aoun és Zouhr egyik reggel a folyó partján találták magukat. Végignézték, miként válik a napfelkelte skarlátvöröse aranysárga ragyogássá. Zouhr tudatában volt annak, hogy számára örömet jelent a víz folyásának nézése, és Aoun is érezte ezt az örömet, csak ő nem tudott az örömeinek okáról. Lépteiket a barlangok vidéke felé irányították. Előttük egy hegy terült el magasan és megközelíthetetlenül, csúcsa hosszú falat formált. Északi és déli irányban, ahol a hegy végeláthatatlanul elnyújtózott, áthatolhatatlan tömegként meredt az égnek. Aoun és Zouhr vágyakoztak arra, hogy megmásszak a hegyet ugyanúgy, mint ahogy az összes oulhamr is szerette volna megtenni.

A törzs északnyugatról érkezett. Már tizenöt éve vándoroltak kelet és dél felé. Először a folyással szemben haladtak, és ahogy látták, miként válik a táj egyre vonzóbbá és zsákmányban gazdagabbá, kezdtek megbarátkozni ezzel a végtelen utazással.

Azonban az akadály, melyet az előttük magasodó hegy jelentett, türelmetlenné tette őket.

Aoun és Zouhr fekete nyárfák alatt pihenték ki fáradalmaikat. A túlsó parton három hatalmas termetű mamut vonult tova békésen. Antilopok rohantak a távolban és néhány rinocérosz ballagott a hegyfok közelében. Naoh fiában homályos érzések kavargtak, lelke, mely még a gólyáknál is csavargóbb természetű volt, a világmindenség leigázására vágyott.

Aoun felállt, és odament a kiemelkedő talajhoz, ahonnan látta a sötét nyílást, melyből előbuggyant a folyó. Denevérek röpködtek a homályban, a fiatal férfit mámorító érzés kerítette a hatalmába, és odaszólt Zouhrnak.

- A hegyeken túl másféle tájaknak kell lenniük.

- A folyó a nap földjéről jön - válaszolta Zouhr. Álmos szeme, mely szinte hullószőrűnek hatott, megállapodott Aoun szikrázó tekintetén. Zouhr volt az, aki magyarázatot adott az oulhamrok vágyaira. Azzal a bizonytalan értelemmel, mely fájának, a Váll nélküli Embereknek bukását okozta, tudta, hogy a vízfolyásoknak és a folyóknak valahonnan eredniük kell.

Az eddig kék árnyékok feketére változtak. Zouhr meggyújtotta az egyik ágat, melyet magával hozott. Világosság nélkül is könnyedén tudott volna haladni, mivel alaposan ismerte a vidéket. Hosszú ideig mentek előre átjárókat keresztezve, leküzdve leszakadt partrészeket, és amikor leszállt az éj, s miután megosztottak egymással néhány sült rákot, elaludtak.

Rázkódásra riadtak fel, mintha az alattuk lévő szilárd talaj megmozdult volna. Legördülő kövek zaját hallották, azután újra csend lett. Nyugtalanóságuk mégis hamarosan elmúlt, és ismét álomba merültek. Mégis, amikor már újra talpon voltak és folytatták a gyaloglást, az útjukban sziklát találtak, amelyek azelőtt nem voltak ott. Zouhr agyában összeálltak az emlékek.

- Megmozdult a föld - mondta.

Aoun nem értette, de nem is próbálta megérteni. Gondolkodása élénk, vakmerő, de beszűkült volt, s csupán az azonnali nehézségekre és az élőlényekre terjedt ki. Türelmetlensége egyre fokozódott, ezért meggyorsította a lépteit, így a második nap vége előtt elérték a sziklafalat, ahol a föld alatti vidék véget ért.

Zouhr meggyújtott egy új terpentinfáklyát, hogy jobban lásson, a fény végigvándorolt a gneiszen, és ragyogása elvegyült az ásvány titokzatos csillogásával. A falban lévő hatalmas repedés láttán az utazókból hangos kiáltás szakadt ki.

- A föld! - kiáltotta Zouhr.

Aoun előrement, és áthajolt a nyíláson, mely szélesebbnek látszott egy férfitestnél. Bár tisztában volt a veszéllyel, mely a nemrég kettéhasadt szikla belsejében rejtőzött, türelmetlensége a hasadék felé hajtotta. Az előrejutás elég bonyolultnak tűnt, minden pillanatban kötömböket kellett megmászni, vagy átugrani rajtuk. Zouhr követte Urus fiát. Volt benne valami rejtett féltés, ami arra készítette, hogy osztozzon a másikkal a veszélyben, és amely az elővigyázatosságát vakmerőséggé változtatta.

Az átjáró olyan szűk lett, hogy oldalvást kellett menniük, és úgy tűnt, mintha forró levegő áramlott volna a sziklából. Majd egy éles kiszögellés tette még szűkebbé az átjárót, és minthogy képtelenek voltak átkúszni alatta, félő volt, hogy vállalkozásuk a végéhez érkezett.

Aoun a jade baltáját előhúzva mérgesen a sziklára vágott, mintha egy ellensége állt volna ott, és a kiszögellés megmozdult. A két harcos rájött, hogy lehetséges lenne leválasztani a szikláról. Zouhr egy repedésbe dugta a fáklyáját, és minden erejét összeszedve segítette Aounnak. A kiálló szikla még jobban megmozdult, erre teljes erejükből újra nekidőltek. A gneisz megreccsent, kövek gördültek lefelé, egy tompa puffanás hallatszott, és az átjáró szabadabbá vált.

A nyílás után szélesebb rész következett, így minden nehézség nélkül haladhattak tovább, és a levegő is tisztább lett; egy barlangban találták magukat. Izgatottságában Aoun rohanni kezdett, míg a sötétség megállásra nem készítette, mivel Zouhr lemaradt mögötte a fáklyával. A várakozás nem tartott sokáig. Az oulhamr türelmetlensége a Vállnélküli Emberre is átragadt, így ő is megszaporaázta lépteit.

Nemsokára a hajnali fényhez hasonló világosság szivárgott be, és tette fokozatosan láthatóvá a barlang bejáratát, s tárt fel előttük egy szorost, mely két gránitfal közé ékelődött be.

Magasan a fejük fölött elötűnt a zafirkék ég egy darabja.

- Aoun és Zouhr megmásztak a hegyet! - kiáltotta boldogan Urus Fia.

Óriási természetének teljes nagyságában kihúzta magát. Öntudatlan, mélyről fakadó büszkeség vibrált át egész lényén, primitív ösztönei ellenállhatatlan hévvel ragadták magukkal. Zouhr, aki zárkózottabb és elmélyültebb természetű volt, alárendelte érzelmeit a társáénak.

A szűk szoros azonban beleveszett a hegyek mélyedéseibe, túlságosan is hasonlóan a barlangok földjéhez, és Aoun újra sík terepet akart látni, ezért nehezen állt volna rá a pihenésre. A szoros végeláthatatlannak tűnt. Mire elérték a legtávolabbi pontját, a nap már lenyugodott, de álmuk végre beteljesedett.

Előttük legelőkkal borított földek terpeszkedtek, melyek mintha egybeolvadtak volna a távoli égbolttal. Az egyik oldalon hegyek emelkedtek merőlegesen az ég felé elrettentő világot alkotva a kövekből, csendből és szélviharokból. Rendíthetetlennek tűntek, mégis az apró vízcseppek, melyek örökké rájuk hulltak és mosták a felszínét, magukkal vitték, s feloldották anyagukat. Aoun és Zouhr a saját szívverésüket is hallották. Szemük előtt terült el az Élet a maga végtelen lehetőségeivel. Ott nyüzsgött a termékeny földben, és az ember rendeltetése volt, hogy megbirkózzon a fekete bazaltsziklával, a gránitormokkal, a porfirtelével, a hegyszorosokkal, ahol hegyi patakok rohantak, a szelíd völgyekkel, ahol a vizek lecsendesedve morajlottak. Ott lógott az erdeifenyők sokaságán, a bükkök seregein, ott volt a legelőkön, melyek a sziklás horpadásokban voltak, elérhetetlenül a csúcsok közti gleccserekben, a kihalt morénákon...

A nap rátelepedett a toronyszerű hegycsúcsokra, kupolákra és ormokra, titokzatos fényel vont be néhány muflont, melyek egy szakadék szélén álltak, egy jó kilátást nyújtó gneisz szikláról kivénhedt farkas kémlelte az ember nélküli tájat, mialatt egy csupaszfejű sas méltóságteljesen körözött egy borostyánszegélyű felhő széléinél.

Új haza hívta Aoun kalandvágyó lelkét és Zouhrnak, az utolsó Vállnélküli Embernek ábrándozó szellemét.

A kardfogú

Aoun és Zouhr tizennégy napja gyalogoltak már. Valami hatalmas erő nem engedte, hogy visszatérjenek a hordához, amíg fel nem fedezték a szavannákat és erdőségeket, ahol az oulhamr törzs oly sok húst és növényt találhat olyan bőséggel, mely elegendő az emberek táplálására.

A hegyekben huzamosabb ideig élni lehetetlen. Az ott uralkodó hőmérséklet arra kényszeríti az embert, hogy a nyár végén távozzon, a föld is sokkal később zöldül ki újra, hogy ismét friss fű és új levelek színesítsék a tájat. Egy éjszakánál is több idő kellett ahhoz, hogy elég vadat ejtsenek el és ehető gyökereket találjanak az éhségük csillapításához.

A két vadász kelet és dél vidéke felé tartott. A kilencedik napon a bükkök kezdtek túlsúlyba kerülni a fenyőkkel szemben, később már tölgyek és gesztenyefák is útjukba kerültek. A vadállatok üvöltése is mind gyakrabban hangzott fel. Minden este húst és gyökereket sütöttek a tűzükön, és melegebb csillagok alatt merültek álomba.

A tizennegyedik napon véget értek a hegyek. A síkság végeláthatatlanul nyújtózott egy folyó két partján. Egy bazaltból lévő hegyfok lejtőjén állva, mely kiemelkedett a szavannából, a két utazó megigézve nézte az eléjük táruló vidéket, melyen soha sem lépkedtek sem az oulhamr, sem a wah törzs tagjai. Lábuknál ismeretlen fák nőttek, indiai fűgék, melyek mindegyike mintha lombosátrat mintázott volna, pálmák óriási, tollszerű levelekkel, zöld tölgyek koronázták a dombok oldalait és odalent bambuszok növesztettek gigantikus leveleket. Megszámálhatatlanul sok virág tarkította a vidéket, rejtett vidámságot adva annak; mindezek kifejezték a növényvilág sokszínű termékenységét, és azt a visszafogott érzékiséget sugallták, mely minden élet alapja.

Aount és Zouhrt azonban jobban lekötötte az állatvilág. A vadállatok hol felbukkantak, hol eltűntek a talaj sajátossága, a fűmagasság, a bokrok és fa nagyságú páfrányok, a dombok takarása, a fák és bambuszok sűrűsége szerint. Karcsú antilopcsapatokat láttak elnyargalni, lovak és vadszamarak tartottak feléjük, zebuk legeltek békésen. Szarvas és dzsungeltulok érkeztek a folyó kanyarulatához, hiénák kerítettek be egy antilopot, kígyók siklottak alattomosan a fűben, egy magaslaton három, púpos teve állt, a pálmaerdők szélén pávák, fácánok és papagájok villantak meg, miközben majmok rejtőztek az ágak sűrűjében, víziló merült a folyóba, ahol krokodilok sodródtak úszó fatörzsekként. Soha többé nem lesz hiány a húsban az oulhamroknál! A bőséges élet ígéretétől a nomádoknak szaporábban vert a szívük, és ahogy egyre lejjebb ereszkedtek a lejtőn, a levegő olyan forróvá vált, hogy a lábuk alatti kövek szinte izzottak.

Azt hitték, hogy csak egy rövid utat kell megtenniük ahhoz, hogy elérjék a síkságot, amikor hirtelen egy sziklás orom tartóztatta fel őket.

Az oulhamr szabad folyást engedett haragjának, de a wah férfi csak annyit mondott:

- Ez a vidék tele van csapdákkal! Aounnak és Zouhrnak nincsen elég lándzsája. Itt semmilyen emberevő vadállat nem érinthet minket.

A távolban, egy domb völgyében egy oroszlán körvonala látszott.

- Zouhr igazat mondott! Sok lándzsát, bunkót és dárdát fogunk csinálni, hogy zsákmányt ejtsünk, és legyőzzük az emberevőt - felelte Aoun.

Az árnyék már meghosszabbodott a szirt felett, a fénye a sápadt méz színéhez hasonlóvá változott. Aoun és Zouhr egy fiatal tölgy felé irányították lépteiket, melyről alkalmas fegyvernek való anyagot szerezhettek. Tudták, hogyan kell dárdát és bunkósbotot készíteni, hogyan kell a csontot a fa végére erősíteni, hogy kell megélesíteni a követ, és a tűzzel meg tudták edzeni a fát. Baltáik élei megkoptak, és szerszámaikat nem tudták felújítani azóta, hogy a barlangokat elhagyták. Érezték, hogy bölcs dolog lenne erősen felfegyverkezniük, mielőtt behatolnak az ismeretlen vidékre.

Addig vagdosták az ágakat, míg a nap, mint egy hatalmas, vörös tűzgömb rá nem terült a távoli tájra. Azután összeszedték a szarvakat, a köveket és a csontokat, melyeket még a hegyekből hoztak.

- Ránk jön az éjszaka - jegyezte meg Aoun. Ha visszajön a fény, folytatjuk a munkát.

Némi száraz fát is összegyűjtöttek, s Zouhr hozzálátott a tűzgyűjtáshoz markazit és kovakő segítségével, míg társa egy kihegyezett botot szúrt az elejtett vadkecske lábába.

Aztán hirtelen talpra ugrottak, mert valami zajt hallottak, ami valahol az üvöltés és a hiéna kacagása közé tartozott. A sziklától mintegy ötszáz könyöknyire egy különös állatot pillantottak meg. Leopárdszerű alakja és vörös bundája volt fekete csíkokkal, szeme jóval nagyobb és csillogóbb volt, mint a tigrisé. Állkapcsának mindkét oldalán négy, hosszú és éles fogak sorakoztak. Az egész lényről lerítt a gyorsasága.

Aoun és Zouhr megállapították, hogy a vérengző fajtákhoz tartozhat, de nem tudták egyik, általuk ismert fajtához sem hasonlítani, melyek a hegyek túloldalán éltek. Az állat nem mutatkozott veszélyesnek számukra. Aoun egy dárdával vagy bunkósbottal képes lett volna legyőzni egy ekkora állatot. Hiszen olyan erős és fűrgő volt, mint Naoh, aki legyőzte a Szőrös Embereket, a szürke farkast és a tigrist is.

- Aoun nem fél a vörös állattól! - kiáltotta.

A következő, az előző üvöltésnél is hangosabb ordítás azonban meglepte a harcosokat.

- Nagyobb a hangja, mint a teste mutatja - figyelmeztette Zouhr a társát -, a fogai pedig élesebbek, mint a többi húsevőé.

- Aoun a bunkójának egyetlen csapásával agyon fogja ütni.

Az állat egy körülbelül húszkönyöknyi körön kívül keringett, és amikor lehajtotta a fejét, Aoun meglátta a másik szörnyet, egy óriást, mely a szikla lábánál iszkolt el. Bőre csupasz volt, lába, mint a fiatal fűzfa, törzse, pofája pedig rendkívül ostoba kinézetűnek látszott. Egy ereje teljében lévő hím víziló próbálta elérni a vizet. A kardfogú azonban minden fordulónál útját állta, és a víziló kénytelen volt megállni, és kitért szájával bömbölt.

- Az az állat túl kicsi ahhoz, hogy legyőzze a vízilókat - mondta Aoun. - A víziló az oroszlántól sem fél.

Zouhr nem szólt semmit, csak nézte a küzdelmet. Elmélyült kíváncsiság kerítette hatalmába a két férfit, a harci szenvedély, mely minden emberben ott szunnyad.

A kardfogú hirtelen elrugaszkodott. A víziló nyakára vetette magát, és karmait belemélyesztette az ellenségébe. A vastagbőrű a kintől üvöltve trappolt a folyó felé. Az éles fogak azonban áthatoltak a bőrén, és belemélyedtek az alatta lévő vastag húsba. Óriási seb nyílt a kolosszális nyakon, s a kardfogú a győzelem és az élvezet morgásával itta a vörös áradatként ömlő vért.

A víziló először még meggyorsította a lépteit, abbahagyta az üvöltést, és minden erejét a folyó elérésére összpontosította. Ott belemerülhetne lételemébe, sebe begyógyulna, és ismét élvezhetné a megújult élet örömeit. Vaskos lábai végigdöngtek a szavannán, és a hátán himbálódzó test ellenére olyan gyorsan szaladt, mint egy vadkan vagy egy vadszamár.

A folyó közelsége és a mocsár illata megkettőzte a kolosszus bátorságát és elszántságát. A veszedelmes fogak azonban ismét belemélyedtek, amitől újabb seb keletkezett, és a víziló megtántorodott. Tömzsi lábai megremegtek, hatalmas pofáját halálüvöltés hagyta el, és ellenfelének fogai még mélyebbre vájta a nyakába.

Éppen, amikor elérte a folyó menti bokrokat, az áldozat lassan megfordult, és megtántorodott. Még egyszer rekedten horkantott, aztán az óriási tömegű test összerogyott.

A kardfogú megvetette rugalmas mancsait, és vérfagyasztóan elbődült, amitől a távolban legelésző bivalyok riadtan megugrottak, aztán nekilátott a még mindig élő zsákmány felfalásához.

Aoun és Zouhr csendben maradtak. Érezték a vérszomjas éjszaka közeledtét, gerincükön kellemetlen bizsergés futott végig, és bizonytalanul megéreztek, hogy ez az új világ egy másik korszak színtere, egy sokkal ősbibb koré, mint amelyben az oulhamrok rendszerint kalandoztak, egy földdarab, ahol az állatok még mindig ugyanúgy éltek, ahogy a régebbi korok emberének idején. A múlt mély árnyéka szállt a vidékre az alkonyattal együtt, és a vénséges vén folyó ettől vörös színű ragyogással hömpölygött végig a szavannán.

Tűz az éjszakában

Két napba került, mire a vadászok elkészítették fegyvereiket. A dárdák végére kihegyezett, pattintott köveket vagy éles szarudarabokat erősítettek, mindkettőjüknek volt egy-egy csonthegyű szigonya és két íja, mellyel a nyílveesztőt messzire ki lehetett löni, valamint tölgyfából készült bunkósbotjaik, melyek közül a legsúlyosabbat Aoun tartotta meg magának, és amelyeket elég hatékonyak ítélték még a legveszélyesebb vadállatok ellen is.

Szarvasbőr szíjak segítségével leereszkedtek a szikláról a síkságra. Ahogy a szavannán álltak, az oulhamr horda nagyon távolinak tűnt nekik. Aount elragadta fiatalságának ereje és hódításra vágyó lelkének lelkesedése, mely az emberállatban születésétől fogva benne lakozik. Csak lelapult a füben, és máris könnyedén meglephette a vadkecskéket, a pettyes szarvast vagy az antilopot. Azonban ok nélkül nem ölte meg a növényevő állatokat, mert tudta, hogy a hús lassan gyarapszik, és az embernek minden nap ennie kell. Amikor a horda dúskált az élelemben, Naoh, az oulhamr törzsfőnök megtiltotta a vadászatot. Ennek ellenére az ezen a vidéken látottak meglepték a két férfit. Látták a tizenkét könyök hosszúságú gaviált, melynek hosszú, vékony ormánya volt. Megfigyelték, ahogy a folyóban úszott, vagy a rejtekhelyén feküdt egy kis szigetecskén vagy a folyóparti bokrokban. A dryopithecus fekete kezét és emberszerű testét mutatta nekik a fák ágain. Szarvasmarhák barangoltak csordákba verődve mindenhol, melyek erősek voltak, mint a bölény, szarvval felfegyverezve, mellyel felöklelhették a tigrist, de legyőzhették az oroszlánt is. Nagyhomlokú tulkok masszív teste bukkanak fel a fejükön kiemelkedő kinövéseikkel.

Hirtelen egy leopárd tűnt el egy bozót kanyarulatánál; egy csapatnyi farkas nilgarut hajszolva lopakodott vészjóslóan és alattomosan, orrukkal a földet szimatolva szorosán követték a nyomot, olykor-olykor felemelték ravasz fejüket, és kórusban vonyítottak a levegőbe. Időnként egy megfélemlített tapír bukkan fel az odújában, vagy menekült a fűgefák labirintusába.

Aoun és Zouhr állandóan készen állva, kitágult orrlyukakkal figyelték a kobrákat, és rettegtek attól, hogy a vadállatok martalékává válnak. Az állatok azonban odúikban vagy a bambuszok közt aludtak, csupán egy vörös párducot láttak egy szikla árnyékában a nap közepe felé, mely zöld szemét rájuk szegezte.

Aoun felemelte a bunkósbotját, és kiegyenesítette izmos testét, de Zouhr még emlékezve a kardfogúra visszatartotta a társa kezét.

- Urus fiának még nem szabad harcolnia.

Aoun megértette, hogy mit akar Zouhr, bár úgy gondolta, hogy a kardfogú sokkal erősebbnek mutatta magát, mint az oroszlán, ennek ellenére ez a vörös párdúc is lehet olyan erős, mint egy tigris. Naoh, Faohm és Szárazcsontú Goun mindig is azt tanították, hogy az elővigyázatosság egyenrangú a bátorsággal, és az embernek ismernie kell az ellenfeleit. Így hát Aoun, ha nem is egyből, de leeresztette a földre bunkóját, miközben elkiáltotta magát.

- Aoun nem fél a párdúctól!

Mivel a barlangban fekvő vadállat nem mozdult meg, a férfiak folytatták útjukat. Pihenőnek alkalmas helyet kerestek. Ezen a forró vidéken az éjszaka bizonyára bővében van vérengző állatoknak, és még a tűz mellett is számtalan veszedelem leselkedhetett a nomádokra. Az oulhamroknak szokásuk volt szállást készíteni, és mondhatni művészei voltak ennek a műveletnek. Tudták, miként védjék meg a barlangok bejáratát sziklatömbök, faágak és fa-törzsek felhasználásával, képesek voltak menedéket készíteni maguknak a puszta földön vagy a kiálló sziklapárkányok alatt.

A két vadász egész nap nem talált semmit, így az éjszaka közeledtével elhagyták a folyópartot. Az első csillagok már feljöttek az égre, amikor megálltak egy kiemelkedő földdarabon, ahol csupán néhány ritka bozót és vékony fű nőtt. Az egyik oldalt palából készített fallal védve a tűzhelyüket félkör alakban alakították ki. Úgy döntöttek, hogy éjszaka felváltva fognak őrködni. Aoun kezdte, mivel az ő hallása sokkal élesebb és szaglása sokkal kifinomultabb volt, mint Zouhré, s tudták, hogy az éjszaka első része a legveszélyesebb.

A könnyű szellő a vadállatok kellemetlen szagát és a növényzet sokkal kellemesebb illatait sodorta Aoun felé. A fiatal oulhamr érzékei a legparányibb neszt, a leghalványabb fénysugarat vagy a legkisebb szagot is képesek voltak felfogni.

Először a sakálok jelentek meg lopakodva, habozva és sunyin. A tűz egyszerre vonzotta és távol is tartotta őket. Egy darabig mozdulatlanul álltak, aztán a talpukkal puhán érintve a talajt közelebb merészkedtek a varázslatos valamihez. Árnyékuk túlnyúlt testükön, csillogó szemük a vörös fénytől életre kelt, hegyes fülükkel minden irányba füleltek. Aoun legkisebb mozdulataira is egyszerre ugrottak hátra. Abban a pillanatban, amikor a férfi a karját mozdította, erőtlen csaholással eliszkoltak. Aoun egyáltalán nem félt tőlük, még akkor sem, amikor már nagyobb számban tértek vissza, de átható szaguk, amely minden egyéb állattól megkülönböztette őket, nagyon zavarta.

Hogy ne pazarolja el fegyvereit, felkapott néhány követ. A sakálok már az első dobástól szétszaladtak. Azután a vadkutyák bukkantak fel, amelyeket nagy számuk és éhségük vakmerővé tett. Falkába verődve portyáztak és morogva lendültek támadásba, mintha ezzel a hangjelzéssel érintkeztek volna egymással. A tűz csak rövid ideig tartotta vissza őket. Ugyanolyan kíváncsiak voltak, mint a sakálok, s megszimatozták a sült hús és a két férfi szagát. Megalázkodó természetükön úgy tűnt, ezúttal erőt vett féktelen mohóságuk.

Amikor Aoun kövekkel dobálta őket, a falkavezér hátraugrott, és egy távolabbi helyen összegyűjtötte a vadkutyákat, mialatt a félhomályból fenyegetően üvöltöttek Aoun felé. Amint az elérhetőségen kívülre kerültek, felderítőket küldtek előre, melyek alattomosan lesték, hol lehetne behatolni az emberekhez. A távolság, mely a tűz széléit a mellvédtől elválasztotta, a vadkutyáknak túl keskenynek tűnt, így visszatértek a falkához, miközben orrukkal szakadatlanul idegesítő módon szimatoltak. Időnként támadást színleltek, vagy a szikla mögött összeverődve vonítottak, arra számítva, hogy zsákmányuk egy hirtelen jött pánik hatására közéjük veti magát.

A sakálok is visszamerészkedtek még alattomosabban, mint általában szoktak, de a vadkutyáktól kis távolságra álltak meg. Egy tucatnyi, keletről jött farkas elől futamodtak meg, melyek azonban már eltűntek szabadon hagyva a terepet a hiénák számára. A hiénák idétlen mozgással menekültek, lejtős hátuk rángatózva mozgott, és időről időre vénasszonyokéhoz hasonló kacagás szakadt ki a szájukból.

Két törpe denevér körözött a levegőben puha szárnyain, a csillagok alatt, magasan a levegőben egy repülőkutya lebegett, melynek szárnyai olyan szélesek voltak, mint a sasnak, a tűz közelében a megzavart rovarok miriádjai nyüzsögtek, szúnyogokból álló oszlopok szálltak fel és a primitív rovarok egymás után hullottak az izzó tuskók közé.

Két szakállas majom feje kandikált ki egy fügefá lombkoronájából, egy buckán mocsári bagoly óbégatott és egy pálma tollseprűszerű levelein egy szarvascsőrű madár dugta át hatalmas csőrét.

Aount szorongás kerítette hatalmába. Nézte a tátott állkapcsokat és az éles fogakat, a mereven bámuló szemet, melyek úgy ragyogtak a tűzfényben, mintha élő gránitkövek lettek volna.

A halál ott ólálkodott mindenhol. Annyi állat vette körül, hogy akár ötven embert is el tudtak volna pusztítani. A vadkutyák alkották a horda magvát, a hiénák állkapcsa bármit átharapott, a nagy farkasoknak izmos nyakuk volt, s még a hegyes fogú sakálok is darabokra tudták volna tépni Aount és Zouhrt annyi idő alatt, míg egy faág teljesen elég. A tűz megbabonázta a bámuló állatokat, melyek alattomosak voltak ugyan, de vakmerőek nem, és a fajaik közötti eltérések a mohóságukban is megmutatkoztak.

Valaminek a bekövetkezésére vártak, ami a jutalmát jelentené a várakozásuknak és éber figyelésüknek, ám időnként mindegyik állatot elragadta a gyűlölet heve. Amikor a farkasok vonítottak, a sakálok a sötétbe menekültek, de a vadkutyák közösen csaholtak és még a hiénák előtt visszatértek. Az összegyűlt állatok, melyek csekély veszélyt jelentettek az ember számára, irtóztak mindenféle kockázattól, és hozzászórtak ahhoz, hogy a zsákmányaik dögök voltak és ahhoz, hogy csak a védtelenekkel szálljanak szembe. Görcsösen ragaszkodtak a tömeghez és a különös fény varázslatához, mely a földről sugárzott feléjük.

Végül egy leopárd is felbukkant, és Aoun felébresztette Zouhrt. A vadállat a vadkutyák előtt kuporodott a földre. Borostyán színű szemét a lángokra és a két férfi magas alakjára szegezte.

- Urus fia három leopárdot ölt meg! - kiáltotta haragosan Aoun.

A leopárd kiegyenesítette hosszú karmokkal felfegyverzett mancsát, és kinyújtóztatta karcsú, hajlékony testét. Súlyosabb és masszívabb testfelépítése volt, mint a foltos leopárdoknak, melyeket az oulhamr ismert. Bőre az izmaira simult. Képes lett volna könnyedén átugrani a tüzet, és elérni a kőrakást, ahol a két férfi állt. Alig várta már, hogy megtudja, miféle ez a két teremtmény. A szaguk és alakjuk a gibbonra emlékeztették, de a gibbon kisebb volt, és valahogy mégsem így nézett ki. A vörös fényben magasabbnak látszottak a dzsungeltuloknál, a mozdulataik és azok a furcsa tárgyak, melyeket a karjaik végén egyensúlyoztak, felébresztették a leopárd óvatosságát. Azonkívül ő egyedül volt, és ezek a lények késznek látszottak, hogy szembeszálljanak vele.

Aoun még egyet kiáltott, még haragosabban, mint az előbb; hangja úgy hangzott, mint egy hatalmas erejű ellenfél hangja. A leopárd baloldalra kúszott, és az üres területnél, ami a mellvédet a tüztől elválasztotta, megállt egy időre, aztán odament az egyik oldalhoz, majd visszafelé lépkedett. Ekkor egy kő ütődött a pofájához. Haragosan elüvöltötte magát, de mégis visszahúzódott. Fenyegetően lekuporodott, mintha ugrani készülne, körmeivel a földet kaparta, aztán elkanyarodott a folyó felé. A sakálok egy csoportja is követte, a vadkutyákon és a farkasokon is látszottak már a fáradtság jelei, a hiénák is egyre nagyobb körben mozogtak, így már csak időnként látszottak a villódzó fényben.

Hirtelen minden állat megmerevedett, orrukkal nyugat felé szimatoltak, és feszülten hegyezték a fülüket. Rövid, fülsiketítő üvöltések törték meg a csendet, amelyektől a szegélynél álló emberek összerezzentek. Azután egy hajlékony test emelkedett a magasba az árnyékban, és a tűz fényének teljes ragyogása megvilágította az állatot. A vadkutyák már eltűntek, a farkasok a feszült izgalomtól mozdulatlanul merevedtek és csupán a szemük ragyogtak, a hiénák visszaügettek, s a félhomályos részen két cibetmacska nyávogta el magát.

Aoun és Zouhr felismerték a vörös színű bundát, s azokat a rettenetes fogakat...

A vadállat lekuporodott a tűznél. Alig látszott nagyobbnak egy leopárdnál és nem volt olyan magas, mint a legnagyobb hiéna, mégis minden állat meghunyászkodott a hatalma előtt, mely a mozdulataiból és hatalmas szeméből áradt.

Aoun és Zouhr készenlétben tartották a fegyvereiket. Urus fia a jobb kezében egy szigonyt tartott, bunkósbotja a lábánál hevert, Zouhr, mivel gyengébb volt társánál, inkább a lándzsákat kedvelte. Mindketten úgy vélték, hogy a kardfogú lényegesen erősebb, mint a tigris és félelmetesebb, mint az az állat, amely elől Naoh, Gaw és Nam az Emberevők Földjén elmenekültek. Aoun és Zouhr már tudták, hogy az állat képes egyetlen ugrással húszkönyöknyire ugrani, ami nagyobb távolság, mint ami a mellvédtől elválasztotta az emberektől. A tűz azonban megállította. A vörös fark a földet csapkodta, mennydörgő hangja a vadászok felé zúdult, és a két férfi izmai úgy megfeszültek, mintha gránitból lettek volna.

Aoun meglendítette a szigonyát, célzott... A kardfogú oldalirányú elugrása azonban elodázta a harcot.

- Ha Aoun még egyszer felemeli a kezét - szólalt meg Zouhr halkán -, az állat a tűz ellenére is ugrani fog.

Bár Aoun legalább olyan ügyesnek számított, mint Naoh, ő sem volt képes egy vadállatot húszkönyök távolságról halálosan megsebesíteni. Megfogadta Zouhr tanácsát, és várt.

A kardfogú a lángoló tűz előtt állt.

Közelebb ment, és már csak tizenöt könyöknyire állt a harcosoktól. Azok most jobban szemügyre vehették. Az állat mellkasán a szőr halványabb volt, mint testének felsőbb részein, fogai úgy ragyogtak, mint az ónix kövek, és amikor a fejét az árnyék felé fordította, szemének fénye a szentjánosbogár ragyogásához hasonlított. Két szikladarab akadályozta meg az ugrásban, valamint a férfiak dárdáitól és szigonyaitól is tartania kellett.

Háromkönyöknyit előrébb araszolt. Felkészült az ugrásra, még egyszer mereven az ellenfeleire nézett, miközben a szíve egyre szaporábban dobogott, mert valamit megsejtett az emberi faj bátorságából.

A vadkutyák sorai közt hirtelen pokoli láрма tört ki, a farkasok összevissza kavarogtak, a hiénák pedig eliszkoltak a fügefák irányába. A csillagok fényénél a vadászok egy óriási, súlyos tömeget pillantottak meg. A tűz vörös fényénél hamarosan eléjük tárult egy félelmetes pofa, melynek végéből egy szarv nőtt ki, ami hosszabbnak tűnt még a bivalyénál is. Bőre olyan volt, mint egy öreg tölgyfa kérge, a testét ráncos oszlopok tartották, és az állat súlya felért vagy hat lóéval. Gögösen, rövidlátó szemmel, semmire sem figyelve csörtetett az állat valami zavaros dühtől felingerelve. Minden lény fejveszetten menekült az útjából, egy farkas, amelyet a pánik éppen a rinocérosz csapására üzött, patkány nagyságúra összelapítva feküdt a porban. Aoun tudta, hogy az oroszlán és a barlangi farkas is ugyanerre a sorsa jutna. Úgy látszott, hogy a tűz sem fogja megállítani a monstrumot. De nem így történt. A kolosszális test megtorpant a skarlát színű lángok előtt, apró szeme kitágult, szarva a tűz körül álló állatokat fenyegette.

Ebben a pillanatban a rinocérosz előtt felbukkant a kardfogú.

Nyújtózkodott egy hatalmasat, amitől olyan hosszúnak látszott, mint egy óriáskígyó, és mellkasával a földhöz lapulva megállás nélkül vicsorgott.

Valami halvány emlékkép ugyan nyugtalanította a vastagbőrűt, de ezt gyorsan elsöpörte a düh hulláma. Lába előtt sem a dzsungelben, sem a távoli mocsarakban nem volt állat, mely a tömegének ellent tudott volna állni, mindenén átgázolt, ami nem menekült el az útjából. Szarvát a vörös fenevad felé irányította, súlyos lába folytatta útját... Olyan volt, mint egy lavina. Talán egy szikla vagy egy mamut tudta volna csak megállítani. Még két lépés, és a kardfogú cafatokban hever... ám az kitért a támadás elől.

Mielőtt a rinocérosz megfordulhatott volna, máris bent robogott a fügefá ligetben, vállán a vörös vadállattal, amely rekedten felüvöltött, és mind a négy lábának körmeit belevágva áldozatába elkezdte munkáját. Az artéria, melybe belevágott, és melynek hollétét már az ősei is ismerték évmilliókkal azelőtt, egy bőrredő alatt húzódott, ahol a bőr elvékonyodott és olyan volt, mint az ősi cédrusfák kérge, s kemény, mint a teknősbéka páncélja. A tigris, az oroszlán vagy a barlangok óriásmacskája számára áthatolhatatlan lett volna ez a réteg. Csupán a kardfogú hosszú metszőfogai tudták, hogy miként találjanak utat oda. A bőrön és az állat húsán seb nyílt, s vérsugár szökellt a magasba egy könyök magasságba. A hatalmas állat megpróbálta lerázni magáról ellenfelét, de az sem vezetett eredményre, amikor az oldalára dőlve próbálta meg agyonnyomni a kardfogút.

A vörös bestiát nem tudta legyőzni. A vadállat a gyönyör morgását hallatva felugrott az egyik oldalra, és szembeszállt az övénel húszszorosan nagyobb erővel. Csalhatatlan ösztöne azt súgta, hogy a rinó életereje fokozatosan kiapad majd a forrón áramló vérral együtt, csupán ki kell várni a végét. A rinocérosz már támolygott, a vadkutyák, a hiénák, a sakálok és a cibetmacskák gonoszul lármázva közelebb húzódtak a haldoklóhoz.

A legyőzött óriás egy napra is elegendő ételmet fog nyújtani mindegyiküknek, a kardfogú minden más vadállatnál több étellel látta el az élősködő hordákat, melyek a félelmetes ragadozókat kísérték.

Még egy erőfeszítés. A rinocérosz szarva megcélozta az ellenfelét, pofájából nyál csorgott, és hangja rekedtté vált, az elerőtlenedett test szíve még kétségbeesetten vert... Aztán eljött a vég. A forró áradat nem ömlött tovább, a rinó minden ereje véget ért egy furcsa ájulásban, a halálfélelmet maga a halál törölte el. A vastagbőrű úgy dőlt el, mint egy szikla, és a kardfogú még jobban kimélyítette a sebet, amely a monstrum halálát okozta, majd falni kezdte a még meleg húst. A sakálok a földről nyalták fel a vért, a vadkutyák, a hiénák és a farkasok alázatosan várakoztak, míg a kardfogú degeszre nem tömte magát.

Harc a kardfogúval

A kardfogú győzelmét követően Aoun és Zouhr új ágakat raktak a tűzre. Aztán Aoun lefeküdt, és Zouhr örködött tovább. A veszély immár elmúlt, az őket fenyegető éhes állkapcsok körgyűrűje most a rinocérosz körül tolongott. Zouhr látta, amint a nemrég még az ébenfák csúcsainál álló csillagok továbbvándorolnak az égen. Mivel félénkebb volt Aounnál, furcsán érezte magát az öt körülvevő új világban, ahol a leopárdnál alig nagyobb állat elpusztított egy hatalmas vastagbőrűt.

A győztesnek hosszú idejébe telt, mire végzett áldozata felfalásával.

Hóbortból, de lehet, hogy mert éppen arra volt kedve, vagy valamilyen öröklött szokástól vezérelve, a kardfogú minden irányba rángatva széttépte a bőrt úgy, hogy egy helyen mindig csak egy pillanatig maradt. A gyengébb állatok, mint a sakálok és a cibetmacskák rácsaptak azokra a helyekre, ahonnan a kardfogú már elment, és az nem háborgatta őket. De amikor a vadkutyák, a farkasok és mindenekelőtt a hiénák túl közel merészkedtek, akkor fenyegetően felmordult.

Az utolsó negyedében lévő hold már a folyó túlsó partjánál járt, amikor a vadállat otthagya a prédáját. Ekkor a farkasok, a vadkutyák és a hiénák őryöngve a maradékokra vetették magukat. Úgy tűnt, hogy egymást is felfalják, szemfogaik alig pár centire csattogtak egymásaitól, és üvöltésük félelmetes hangerővel szállt a csillagok felé. Azonban a tumultus szívében nem volt ekkora küzdelem, a farkasok a tetem vállait és mellkasát vették birtokukba, a hiénák is szorgalmasan tépték a húst, a vadkutyák felugrottak a rinocérosz hátára és hátsó részeire. A sakálok és cibetmacskák tudták a teendőjüket, s távoztak a helyszínről.

A kardfogú egy pillanatra az állkapcsok tolongó tömege felé fordult. Egykedvűen lenyalta az ajkairól csepegő vért, állkapcsát ólomsúlyúnak érezte az evés fáradalmi miatt, és szemhéja félig lecsukódott. Hirtelen felriadt, néhány tétova lépést tett a tűz és az emberi lények felé, akik úgy felpiszkálták az ösztöneit, aztán a saját legyőzhetetlenségének tudatában elterült a szavannán, és elaludt.

Zouhr gyanakodva méregette az állatot. Az járt a fejében, vajon nem kellene felhasználni a vadállat szenderegését a saját menekülésükhöz, de végiggondolva, hogy az állat bizonyára sokáig fog aludni, mégsem ébresztette fel Aount. A hold egyre kisebb lett, ahogy a dombok felett elhaladt és sápadtá változtatta a csillagok fényét. A rinocéroszból megmaradt hús mennyisége is egyre jobban fogyott a nyüzsgő szájak közt, közeledett már a hajnal, amikor a Váll nélküli Ember megérintette Aoun mellkasát.

- Nincs több fa - mondta, ahogy a társa felült a földön. - A tűz alacsony... a vörös állat alszik. Aounnak és Zouhrnak el kell mennie innen.

A magas termetű oulhamr végigtekintett az elétároló jeleneten. Láta a táboruktól kétszáz könyök távolságban mozdulatlanul fekvő kardfogút. Hirtelen gyűlölet fogta el. Újra maga előtt látta a lángok előtt álló állatot, ahogy vérfagyasztóan üvölt, látta az óriási növényevő bőrébe mélyedő, kegyetlen fogakat, s tudta, hogy ez az ismeretlen lény nemcsak azokra jelent veszedelmet, akikkel ő is együtt élt, hanem az egész emberi fajra nézve veszélyes.

- Nem ölhetné meg Aoun álmában a bestiát? - kérdezte.

- Biztosan felébredne - felelte a másik. - Jobb lenne átmenni a szikla túloldalára.

Urus fia habozott. A kényszer, ami a harcra ösztökélte, fájának elsődleges ösztönei között szerepelt. Se Faohm, se Naoh nem túrná, hogy egy ekkora állat kövesse a lábnyomait, hogy aztán felfalja őt.

- Naoh tigriseket és szürke farkast is ölt - közölte ünnepélyesen az oulhamr.

- A tigris és a szürke farkas is elmenekülne a rinocérosz elől.

Ez a válasz lecsillapította a harcost. Összeszedte szigonyát, íját és lándzsáit, bunkósbotját pedig a kezébe vette. Még egy pillantást vetettek a kardfogúra, majd átugrottak a kőperemen, és leereszkedtek a szikláról. A kevés alvás miatt kedvetlenek voltak, és mind a ketten a hegyek másik oldalán lévő hordára gondoltak.

Hajnalodott, a napfény még sápadtan tündökölt, a ragadozók elcsendesedtek a folyóparton, a levelek és virágok még mozdulatlanabbnak tündek, mint máskor...

Érdes hang törte meg a csendet. Aoun és Zouhr észrevették a kardfogút. Valami csekély mozgás, vagy egyszerűen a két férfi távozása miatt felébredt, és ösztönei a két teremtmény követésére ösztönözték, akik úgy meglepték összezavarodott elméjét.

- Aounnak meg kellett volna küzdenie a vörös vadállattal, amikor az még aludt - szögezte le az oulhamr, mialatt szigonyát a keze ügyébe helyezte.

Társa szívébe fájdalmas megbánás nyilallt. A wah lehorgasztotta a fejét, mert érezte, hogy most az egyszer nem volt helyénvaló az óvatossága, és alázatosan Aounra nézett. Ám Aoun nem haragudott rá, széles mellkasával a harc várható irányába fordult, és úgy álltak ott, mintha Zouhr az ő testének lenne a része. Vállukat egymásnak vetve egyesítették erejüket. Aoun harsány csatakiáltást hallatott.

- Urus fia és Zouhr ledöfik a vörös szörnyeteget, és összetörrik csontjait!

A kardfogúnak nem volt sietős a harc megkezdése. Amikor az emberek megálltak, ő is azt tette, nézte őket, ahogyan elővették íjait és a karjukkal furesán hadonásztak. Ahogyan már korábban, most is meglepődött a tagolt ordítástól, és egy párhuzamos sávban kezdett el mozogni, amellyel nem került közelebb a vadászokhoz.

- A vörös vadállat fél az embertől - rikoltotta Aoun, s meglóbálta bunkóját és lándzsáját.

Egy elnyújtott üvöltés volt a válasz, és a kardfogú két hatalmasat ugrott. Mielőtt harmadjára is megethette volna, Aoun és Zouhr íja támadásba lendült. A nyakán és testén eltalált vadállat örjögve vetette magát a férfiakra. Urus fia egy szigonyt hajított a bordái közé, Zouhr fegyvere pedig a kemény koponyáját ostromolta... Az állat rájuk esett. Az egyik ugrásnál Zouhrt a földre terítette, és karmait a férfi mellébe vágta. Aoun bunkósbottal támadt a kardfogúra. A tölgyfa husáng vízszintesen lesújtott, de csak a levegőt találta el, a kardfogú kitért az ütés elől... Az oulhamr és a vadállat szemtől szembe álltak egymással. Aoun oldalra szökkenve kikerülte az első támadást, a másodikat a bunkója pörgetésével háritotta el, amely súrolta az állat vállát. A hatalmas tömeg a földre terítette, de a lendülettől a kardfogú is fejjel előre-zuhant. A férfi az egyik térdére támaszkodva találta magát, éppen abban a pillanatban, amikor a kardfogú visszatért a célpontjához. Az elgyengült Zouhr pontosan akkor hajította el kőbaltáját, amikor Aoun mindkét kezével megmarkolva a bunkósbotját, lesújtott az állat koponyájára. Az ütés hatalmasat csattant a kemény fejen, és a vadállat elkezdett körbe-körbe forogni, mintha megvakult volna. A második ütéstől megbénult a nyaka. Ekkor Aoun összetörte a bordáit, eltörte a lábait, és összezúzta az állkapcsát. Az izmok még sokáig remegtek, és a bordák közül védtelenül kilátszó szív még tovább dobogott; két lándzsadöfés kellett ahhoz, hogy véget vessenek a vadállat haláltusájának.

- Az oulhamr legyőzte a vörös vadállatot... - suttogta Zouhr remegő, elgyengült hangon. - Aoun erősebb Faohmnál is... Aoun olyan erős, mint Naoh, aki megszerezte a tűz titkát az Emberevők földjéről!

Az oulhamr megrészegült társa szavaitól, a büszkeségtől orrllyuka kitágult, és a szomorúság, mely olyan nehézzé tette a csontjait, amikor éjszaka megfutamodott, most tovaszállt. Egész lényé győzelemittasan ujjongott a kalandtól, és ahogy a bíborszínű hajnal felé fordult, szenvedélyes imádatot érzett az előtte fekvő, ismeretlen föld iránt.

- Urus fia vezető lesz az emberek között! - hebegett tovább Zouhr.

Aztán feljajdult, arca agyagszürkévé vált, és összerogyott. Aoun, amikor látta, hogy ömlik a vér a sebesült férfi mellkasából, úgy érezte, mintha az ő sebe vérezne, és a csendes arc láttán megrémült. Az együtt eltöltött idők emlékei kaotikus képekben villantak fel a szeme előtt.

Újra látta az ember nem lakta erdőket, a bozótot és a folyókat, ahol a képességeiket egymás szolgálatába állították, ahol testük élő fegyver volt egymás védelmében.

Aoun füveket és leveleket szedett, kövel összetörte, és a társa sebeire rakta azokat, mire Zouhr kinyitotta a szemét. Először meglepődött azon, hogy ott hever, majd tekintete a tüzet kereste, aztán eszébe jutottak a szavak, amelyeket az elájulása előtt mondott.

- Urus fia vezető lesz az emberek között! - Majd amikor ráébredt a gyengeségére, azt nyöszörögte: - A vörös vadállat átdöfte Zouhr mellét...

Aoun folytatta a sebek ellátását, miközben a nap teljes pompájában felkelt a folyó túlsó partján. Az éjszaka vadállatai eltűntek. Csupán néhány ulmán majom mozgatta az ágakat, fehérfejű varjak keringtek a rinocérosz teteme fölött, két keselyű lebegett a légáramlatokon és mozgolódtak a növényevő állatok mérhetetlen tömegei is. A veszély órái immár elmúltak a wah és az oulhamr számára, a nagyragadozók már a barlangjaikban vagy a dzsungelben aludtak.

Ám az előttük álló nap is a két vadász ellenségévé válhat, amikor a napsugarak túl erősek és a föld a hőségtől izzik. Zouhrt árnyékba kellett vinni. Mint minden oulhamr, Aoun is ösztönösen rátalált a barlangokra. Végigpásztázta a tájat, hátha felfedez néhány sziklát, de csupán állatnyomokat, bozótokat, egy pár pálmaligetet, fügefafa csoportokat, ébenfákat és bambuszokat látott.

Amikor elrendezte a leveleket és füveket Zouhr mellén, a hátára vette a társát, s elindult. Nehéz út volt, mivel a fegyvereket is neki kellett cipelnie, de Aoun örökölte Faohm, Naoh és a Szőrös Emberek erejét. Sokáig gyalogolt, konokul ellenállva a fáradságnak. Időnként lefekette Zouhrt, és ügyelve arra, hogy a társát is szemmel tudja tartani, felmászott egy dombra vagy sziklára, hogy körülnézzen a tájon.

Elmúlt a reggel, a hőség elviselhetetlenné vált, és még mindig nem látott egyetlen, sziklára utaló jelet sem.

- Zouhr szomjas - nyögte a Vállnélküli Ember, aki már reszketett a láztól.

Urus fia a folyó felé irányította lépteit. A napnak ebben a tikkasztó szakában csak néhány krokodilt lehetett látni, ahogy pikkelyes testükkel elterültek egy kis szigeten, és csupán néhány vízilófej jelent meg a sárga vízfelszínen.

A folyó a távoli tájak felé hömpölygött tovább. Megtermékenyítő vize életet adott az ősi erdőknek, az évelő füveknek és a tömérdek állatnak. Olyan volt, mint a létezés teremtője, energiája kiapadhatatlannak látszott, megszámlálhatatlanul sok hullámával zugokon és vízeseken rohant keresztül.

Aoun a tenyeréből formált edénybe vizet merített, és inni adott a sebesült férfinak.

- Zouhr szenved? - kérdezte aggódva a társától.

- Zouhr nagyon gyenge! Zouhr szeretne aludni. Aoun izmos keze gyengéden feküdt a társa fején.

- Aoun menedéket fog készíteni - mondta.

Az oulhamrok tudták, hogyan védjék meg magukat az erdőben a lelógó indák elrendezésével. Aoun felállt, hogy kúszónövényeket keressen, amiket aztán a baltájával lecsapkodott, és miután kiválasztott három pálmafát, melyek egy kis magaslaton nőttek, bevagdosta a száraikat, és a törzseket a rugalmas ágak segítségével egymáshoz fűzte, így egy háromszög alakú, rugalmas sövény keletkezett, melynek rácsos szerkezetű oldalai egy hajlékony, mégis rugalmas

menedéket biztosítottak. Urus fia keményen dolgozott, és az árnyékok már megnyúltak a folyó fölött, amikor megpihent. Fontos lépés volt a menedék tetejének kúszónövényekkel való betakarása, mert így elég erőssé vált ahhoz, hogy elbírja egy ráugró vadállat súlyát, amíg a férfi fel nem hasítja annak gyomrát, vagy lándzsájával át nem döfi az állat szívét.

Zouhr láza egyre magasabbra szökött, pupilláján zöld fények cikáztak át, időnként álomba merült, aztán felriadt, és összefüggéstelen szavakat mormogott. Aztán csendben, nagy figyelemmel nézte Aoun munkáját, és néha tanácsot adott neki, mivel a Vállnélküli Emberek sokkal jobb építkezők voltak, mint az oulhamrok vagy bármely más nép.

Mielőtt Aoun folytatta volna a munkát, evett néhány falatot az előző napon sült húsból. Aztán összegyűjtött néhány vastag iszalagot, amelyekből tetőt készített a menedékre, és két hatalmas ágat is előkészített, melyeket a bejárat eltorlaszolására szánt.

A nap már megközelítette a legmagasabb ébenfák csúcsait, amikor a férfiak behúzódtak a kunyhójukba. A kis építmény kiemelkedett a környezetéből. A rácsos oldalain át tisztán láthatták a háromszáz könyöknyire lévő folyót.

Az Élet órája volt ez. A vízilovak felbukkantak víz alatti legelőikről és felkapaszkodtak a kis szigetekre. A túlsó parton, hosszú partszakaszt elfoglalva vad szarvasmarhák csordája ivott. Hegyes pofájú, gangeszi delfinek egy csoportját lehetett látni, ahogy a vizet hasították. Páros csonttarajú krokodil bukkant elő a bokrokból és csapta össze állkapcsait egy csikara nyakán. A kedves, kis állat küzdött a halál ellen a rettenetes állkapcsok szorításában, melyek lassan elkezdtek lefejezni. Az ágak közt apró testű rhesus majmok ágáltak eszeveszetten, s a bokrokban smaragd, zafír és arany színű fácánok villantak fel, a virágokkal borított szigetcskéken pedig hóeséshez hasonlóan kócsagok szálltostak. Időről időre a pániktól kétségbeesetten rohángáló hilgau és pettyes szarvashorda tűnt fel, amint fejvesztetten menekültek a vadkuttyák vagy egy-két leopárd elől. Aztán vad tekintetű, izgatottan tülekedő lovak jelentek meg félelemtől és óvatosságtól megfeszült izmokkal. Olykor-olykor egyikük-másikuk felágaskodott, ami aztán végighullámozott az egész csapaton, és fülüket minden zajra idegesen hegyezni kezdték. Egy bambuszerdő szélén nagyhomlokú tulokcsapat vonult végig.

Ekkor messze hangzó üvöltés hallatszott, és öt oroszlán indult meg a folyó felé. A környék azonnal elnéptelenedett. A széles szügyű vadállatoktól a növényevőig mindenki szanaszét rohant. Egyedül csak a krokodil nem menekült, amelynek akkorra sikerült letépnie áldozata fejét. Vastag pikkelyekkel borított teste tizenkét könyök hosszú volt és olyan széles, mint egy fatuskó, üveges szeme és ostoba feje miatt pedig egy állat és valamiféle közet keverékének tűnt. Valamilyen zavaros ösztöntől vezérelve állkapcsát az újonnan érkezettek felé fordította. Egy pillanatig várt, aztán hosszú fogsorával megragadva áldozata testének közepét a lótuszvirágok közt a vízbe merült.

Két oroszlánnak volt sörénye. Ezek zömök testű hímek voltak, fejük úgy nézett ki, mint egy-egy palatömb, s annak ellenére, hogy a pihenéstől elnehezültek, amikor a vadászatra került a sor, képesek voltak akár húszkönyöknyire is elugrani. A nőstények alacsonyabbak voltak, ám hosszabbak és kecsesebbek, s sokkal ravaszabbnak látszottak a hímeknél. Mindegyiknek nagy, sárga szemei voltak, melyekkel úgy néztek előre, mint az emberek.

Nézték a pánikszerűen elmenekült, csodálatos nyájakat, melyek akkorra már messze jártak, s csalódottsággal telve megálltak, hogy érzéseiknek üvöltéssel és morgással adjanak hangot. A hímek vérfagyasztó hangja végigszáguldott a folyó felszínén, és ettől a hangtól még a delfinek is megremegtek. A pálmaligeteken, a bokrokban és a fügefák közt pánikhangulat lett úrrá, mely továbbterjedt egészen a kis öblökig, a hegyfokokig és odáig, ahol a folyócska meg a hatalmas folyam egybefolyt. A majmok eszeveszetten rikoltoztak az ágak között.

Amikor a ragadozók már kiadták magukból a mérgeket, folytatták útjukat. A hímek a gyöngeszellőt szimatolták, a sokkal idegesebb nőstények viszont a pofájukat a földhöz közel tartva a talajt szaglászták. Egyikük megérezte az emberek szagát. A nőstény a magas fűtől félig takarva, kúszva közelítette meg a kunyhót, a két hím követte, míg a többi nőstény ottmaradt a helyén.

Aoun nézte, hogy egyre közelebb jön a vadállat. Mindegyik oroszlán legalább ötször erősebb volt egy férfinál, s a karmaik élesebbek voltak, mint a nyílhegy, a fogaik pedig sokkal hatásosabbak a szigonyoknál. Aoun rádöbrent a saját gyengeségére és magára hagyatottságára, mélységesen bánta, hogy elhagyta azt a vidéket, ahol számíthatna a saját fajtájának a nagy számában rejlő erejére.

Zouhr felemelte a fejét, sérült mellében a félelem a kinnal vegyült, el volt keseredve, amiért képtelen a harcra.

Az első nőstény már egészen a közelükbe ért. Aoun az indák takarása miatt nem látta a magányos állatokat, ezért óvatosan megkerülte a kerítést. Most, hogy az állat ennyire közel volt hozzá, Urus fia nem félt többé, ereiben olyan harcosok vére száguldott, akik tudták, hogyan kell meghalni az ádáz mancsoktól anélkül, hogy akár egy pillanatra is abbahagynák a harcot. A vadász szeme ugyanolyan kegyetlenül csillogott, mint az oroszláné, és baltáját meglóbálva a tüdeje teljes erejéből világgá kiáltotta az emberi faj ellenszegülését.

- Aoun darabokra tépi az oroszlánok életét!

- Urus fia legyen óvatos! - figyelmeztette Zouhr a társát. - Az oroszlánok nem félnek többé a haláltól, ha a vérük elkezd folyni. Üss az orrukra, és közben kiáltsd a csatakiáltásodat!

Aoun felfogta a wah bölcsességét, mely sokkal hatalmasabb volt a Szárazcsontú Gounénál is. A csel gondolatától elhomályosodott a szeme.

A nőstény mozdulatlanul váltan próbálta minél jobban szemügyre venni a lényt, amiből a fenyegető hang áradt. Előbb az egyik, aztán a másik oroszlán is elbődült, Aoun pedig erős hangjával válaszolt, és most már mind az öt vadállat a lombokkal borított indák előtt állt. Tudatában voltak annak, hogy sokkal erősebbek, és hogy többen is vannak, mégis halasztgatták a támadást, mert a zsákmányuk szembe mert szállni velük, és mert elrejtőzött előlük.

A legfiatalabb nőstény megkísérelte áttörni a kunyhó falát. Egészen közel ment, megszagolta a falat, majd a mancsával az indákra csapott. A növények meghajlottak, de állták az ütést. Ugyanebben a pillanatban a szigony tompa vége keményen lecsapott az oroszlán orrryukaira, aminek hatására az állat dühtől és fájdalomtól nyávogva hátraugrott, amit a társai ideges meglepettséggel néztek. Ezután szünet következett. Úgy látszott, hogy az öt mozdulatlan oroszlánt nem érdekli tovább a bent lévő két vadász. Ekkor az egyik hím felhorkant, és homok színű testének egyetlen hatalmas ugrásával az indákból font tetőre repült, amitől az besüppedt.

Aoun lehajolt. Várt, amíg hozzá nem tudott férni az állat pofájához, majd háromszor egymás után rávágott az állat orrára. Az oroszlán a fájdalomtól körbe-körbehempergett, mintha megvakult volna, aztán végül visszazuhant a földre, és elrohant.

Urus fia fenyegetőzni kezdett.

- Ha még egy oroszlán felugrik az emberek feje fölé, Aoun kiszúrja a szemét.

Az oroszlánok azonban csak zavarodottan álltak. Azok, amelyek nem próbálták meg a támadást, elvonultak a pórul jártak után. A belül rejtőzködő emberi lények most sokkal rejtélyesebbnek tündek a számukra, mint bármikor azelőtt, és mindegyiküket félelem járta át. Se a harcmódoruk, se a hangjuk nem emlékeztette az oroszlánokat azokra a zsákmány-

állatokra, amelyeket lesben állva, vagy az itatóknál szoktak megtámadni. Azok az ütések pedig, amiket az orrukra mértek, elviselhetetlen fájdalommal jártak. Az oroszlánok ezután nem merték megközelíteni a kunyhót, de kitartó gyűlöletük miatt állandóan szemmel tartották a menedéket. A magas fűben lehasalva, vagy a fűgefák boltíve alatt vártak, jellegzetes közönyükkel és szörnyű türelmükkel. Időnként egyikük lement a folyóhoz inni, mialatt a növényevő állatok a távolban álldogálva várták, hogy visszatérhessenek a vízhez.

A táj hemzsegett a madaraktól. Íbiszek sápadt teste és fekete feje rajzolódott ki élesen az öblökben; marabuk lejtették furcsa táncaikat a szigeteken; kormoránok buktak villámgyorsan a víz alá; bőjti récék húztak el titokban; darvak repültek hatalmas zajt csapva egy csapat fehérfejű varjú fölött és a pálmák lombjai között rejtőzködő papagájok fülsiketítően ricsajoztak.

Nyugatról egyszerre csak lassan erősödő zaj támadt. Az egyik oroszlán a hang irányába fordította a fejét, aztán az egyik nőstény reszketve felült. A nőstények morogni kezdtek, a hímek harsogó üvöltése szinte széthasította a levegőt.

Aoun is arra fordult, és hallgatta a zajt; arra gondolt, hogy egy csorda dübörgését hallja, de miközben fülelt, azért a ragadozókat is szemmel tartotta. Az oroszlánok egyre izgatottabbakká váltak, odamentek a kunyhóhoz, és mindnyájan támadásba lendültek. Aoun hangja megállította őket, és azok az állatok, amelyeknek a szigonyával az orrára vágott, visszahúzódtak. A föld mélyéről visszhang szállt az ég felé.

Ekkor Urus fia rájött, hogy óriási tömegű csorda tarthat a folyó felé. Bölényeknek vélte őket, melyek a hegyeken túli síkságokon szoktak legelészni, aztán a mamutokra gondolt, melyekkel Naoh szövetségre lépett az Emberevők földjén. Trombitáló hang harsant.

- A mamutok - állapította meg Aoun.

A láz ellenére, ami a testét rázta, Zouhr is feszülten figyelt.

- Igen, mamutok - ismételte, de kevesebb meggyőződéssel.

Az oroszlánok felálltak. Egy pillanatra nyugat felé fordították súlyos fejüket, azután lassú léptekkel, szélirányba elindultak, és sárga testük hamarosan eltűnt a bozótban.

Aoun nem félt a mamutoktól. Ezek a hatalmas állatok sem az embereken, sem a növényevő állatokon, de még a farkasokon vagy a leopárdokon sem gázoltak keresztül, csupán mozdulatlanul és csendben meg kellett várni, amíg elvonultak. De nem fogja-e őket felbosszantani, ha rejtőzködő embereket találnak ebben a kunyhóban? Egyetlen mamut egy csapása elegendő ahhoz, hogy betörje a bejáratot, és megsemmisítse Urus fiát.

- Aounnak és Zouhrnak most el kell hagynia az indabarlangot? - kérdezte az oulhamr.

- Igen - felelte a Vállnélküli férfi.

Aoun szabaddá tette a bejáratot, kicsusszant a szabadba, és Zouhrnak is segített kimászni a kunyhóból. A távolban agyagszürke színű, hatalmas méretű állatok váltak láthatóvá. A fejük végéből fatörzs nagyságú rudak meredeztek, lábuk olyan vastag volt, mint Aoun teste, a testük pedig akkora volt, mint tíz megtermett bivalyé együttvéve.

- Nincsen sörényük, az agyaraik majdnem egyenesek, és hatalmasabbak a legnagyobb mamutoknál! - csodálkozott az oulhamr.

- Ezek nem mamutok! - kiáltotta a Vállnélküli Ember. - Ők a mamutok ősei!

A Vállnélküli Emberek ugyanis ismerve saját gyengeségüket, szilárdan hittek abban, hogy az ősi életformák sokkal erősebbek voltak.

Aoun ebben a pillanatban sokkal erősebben érezte a saját jelentéktelenségét, mint amikor az oroszlánokkal állt szemben. Olyan védtelennek érezte magát, mintha ő lenne az íbisz, amelynek egy krokodillal kellene megküzdenie. Büszkesége szertefoszlott, és mozdulatlanul, sebesült társa fölé hajolva várt.

A mamutok előőrse már közel járt. A csapat hat vezetője a menedék irányába tartott, barna szemüket egy pillanatra sem vették le Aounról, de nem látszottak bizalmatlannak; lehet, hogy már ismerték az emberi lényeket.

Élet vagy halál, az ítélet hamarosan megszületik, ha ugyanis a vezetők nem térnek ki tíz lépésen belül, akkor a férfiakat, mint a fatetűket a földbe tapossák, és a menedéket is félresöprik az útjukból. Aoun mereven a legnagyobb mamut szemébe nézett. Tizenöt könyök hosszúságú ormányával az állat olyan könnyedén agyon tudott nyomni egy bivalyt, mint ahogy a pítón megfojtja a pettyes szarvast.

A mamut megállt a vadászok előtt. Mivel ő határozta meg a csorda útvonalát, az összes vezető utánozta, így a férfiak előtt félkörben egy hatalmas, fújtató óriásokból álló sereg állt. Aoun a bunkósbotját a földre eresztve, fejét lehorgasztva várta sorsa beteljesedését.

Végül a mamutok fővezére trombitált egyet, és elkanyarodott az építmény jobb oldalánál. Mindannyian követték.

A vezért követve az összes kifejlett mamut letért az addigi útvonaláról, és egyikőjük, még a legfiatalabb sem érintette meg a férfiakat vagy a kunyhót. A föld még hosszú ideig remegett. A fűből zöldes pép lett; a nád és a lótosz eltűnt az előørs léptei alatt; a víziló elmenekült; egy húsz könyök hosszúságú krokodilt úgy söpörtek félre, mintha csak egy béka lett volna, és egy magaslaton látni lehetett az öt oroszlánt, ahogy üvöltő fejüket a vörös nap felé emelik.

Nemsokára az egész mamut csorda a folyóba merült. A vízszint leapadt; az ormányok felszívták a vizet, és zuhanyként spriccelltek vissza maguk mögé, aztán a mozgó sziklára emlékeztető testek alámerültek, a hatalmas fejek és óriási hátgerincek olyanok voltak, mint a szabálytalan kőtömbök, amiket a gleccserek, sebes folyók és zuhatagok sodortak le a hegyekből.

- Naoh szövetséget kötött a mamutokkal - mormolta maga elé Aoun. - Nem köthetne vajon Urus fia szövetséget a mamutok őseivel?

A nappal lassan véget ért; az oroszlánok eltűntek a magaslatról; a nagytestű dzsungeltulok és a kecses, pettyes szarvas éjjeli szállásukra siettek. Aztán a nap elérte a túlparti dombokat, és a növényevők már mind a búvóhelyeiken aludtak. Aoun az indakunyhóhoz ment, és a Vállnélküli Embert is behúzta maga után a menedékbe.

A pítón

Három nap telt el a mamutok megjelenése óta. Az oroszlánok nem tértek vissza, és a mamutok is elvonultak a folyó folyását követve. A rettenetes erővel tűző nap sugarai alatt és az éjszakai párologás segítségével a letiport fű és a bokrok gyorsan helyreálltak. A kimeríthetetlen növényi élet, amely sokkal több táplálékot termelt, mint amennyire az összes növényevőnek szüksége volt, magasba szökkent a mocsaras talajon, és beborította az öblök vizét is. Annyi zsákmány akadt, hogy Aounnak elég volt a dárdáját elhajtani, vagy a szigonyát használni a nap során, és máris megvolt a szükséges táplálékuk. Naoh szelleme nem engedte neki, hogy több állatot öljön meg, mint amennyire az éhségük csillapításához kellett.

Társának görcsrohamai és félrebeszélései még sokáig aggasztották Aount. Azonban Zouhr sebei szépen gyógyultak, és a zöld fény is eltűnt a szeméből.

A negyedik napon szokatlanul jókedvűek voltak. Az indák és a pálmafák árnyékától kellemesen hűvös volt a levegő. A kunyhójuk bejáratánál ülő Aoun és Zouhr élvezték a teljes nyugalmat meg a bőség fényűzését. A körülöttük nyüzsgő állatvilág gazdagsága megrendítette őket, mert ez a látvány azt ígérte, hogy vége az addigi éhezésnek, és megnyugtató volt látni a világ erejét. Bíborszínű gémekek csaptak le a gyanútlan békákra, a folyó túlsópartján két fekete gólya tollászzkodott, egy marabu lejtette különös, értelmetlennek tűnő táncát, egy sárgafejű daru lába furcsán libegett a madár repülése közben, míg a feketelábú kacsák a csőrükben vastag gallyakat szállítottak és a skarlátvörös ibiszek a lótoszok közt kerestek új kalandokat.

Egy pítont bukkanat elő a mocsárból, melynek teste egy férfiéhoz közelített, a hossza viszont ötszöröse volt egy emberi testnek. Tekergőző mozdulatokkal mászott a partra. A vándorok utálkozva nézték a visszatartó állatot, melyet az oulhamrok nem ismertek. Bár a kígyó képes volt egy vaddisznó sebességével haladni, most elnehezülten és bizonytalanul az álmotól még kábán haladt előre, s egyébként is az éjszaka és nem a nappal volt az ő ébrenlétének igazi időszaka. Aoun és Zouhr behúzódtak az indakunyhóba. Nem lévén korábbi tapasztalatuk, nem tudták megbecsülni a csúszómászó erejét és azt sem, hogy mérges kígyó volt-e, mint azok, amelyekkel a nyugaton elterülő vidékeken találkoztak. Lehetett akár olyan ereje is, mint a tigrisnek, vagy halálos marása, mint a viperának...

Az állat egyre jobban megközelítette a kunyhót. Aoun a keze ügyébe helyezte a bunkóját és a lándzsáját, de az meg sem fordult a fejében, hogy a harci kiáltását hallassa. Tudta, hogy a felé sikló valami is csak egy élőlény. Ám a síkos, hosszú, láb nélküli test, melyhez képest a fej nevetségesen kicsi volt, a merev tekintetű szemek különböztek a férgek és a földigiliszták megjelenésétől.

Amikor a pítont a kunyhó közelébe ért, szétnyitotta sima állkapcsát.

- Most döfjek? - kérdezte Urus fia.

Zouhr habozott. A Váll nélküli Emberek földjén úgy ölték meg a kígyókat, hogy összezúzták a koponyájukat, de hol voltak azok a kígyók ehhez a hatalmas szörnyeteghez képest?

- Zouhr nem tudja - felelte. - Zouhr nem ütne, amíg a vadállat nem támadja meg a kunyhót.

Az óriáskígyó feje elérte az építményt, és éppen nyílást keresett rajta. Aoun a lándzsája hegyével megdöfte az állat pofáját. A pítont hangos szisszenéssel hátracsusszant, kábultan összehajszkolt, aztán megindult a folyó felé. Éppen akkor történt, hogy egy fiatal antilop ment keresztül a síkságon. Lehet, hogy a kígyó látta meg, de az is lehet, hogy az antilop engedett a természetes nemtörődömségének, a lényeg az, hogy a kígyó mozdulatlaná vált. A négy lábú felemelte púpos homlokát, az emberek szagától nyugtalan lett, és odébb ment a menedék szomszédságából. Csak ekkor vette észre a kígyót, végtagjai remegni kezdtek, szeme az előtte meredő hideg tekintetre szegeződött, az antilop teljesen megbénult. A jelenet nem tartott sokáig. A növényevő megpróbált elmenekülni, de a hosszú, puha test a párdúc gyorsaságával lendült előre. Az antilop megbotlott egy kőben, és a kígyó támadása leterítette. Hamarosan magához tért, mielőtt a pítont rátekeredhetett volna, és vaktában továbbmenekült. A céltalanság miatt egy kis öböl széléhez lyukadt ki, ahol a tekergő szörny ismét útját állta.

A félelemtől reszkető antilop tekintete a messzeségbe nézett. Az élet zajlott ott, a növényvilág élete, ahol nemrég még az ő fürge teste is olyan önfeledten ugrándozott. Még két, sikeres ugrás kellett volna a meneküléshez. Megpróbált a vízpart és a pítont közt átjutni, aztán kétségbeesésében át akart ugrani az előtte lévő akadályon. Hatalmas ütés találta el, a kígyó

farka az antilop lihegő testére csavarodott, és a kis állat, érezve a közelgő halált, gyászosan bégetett... A következő pillanatban a kecses kis test a hosszú, jéghideg izmok szorításában vergődött, aztán a nyöszörgése halálhörgésbe váltott, és lecsüngő fejjel, legyőzötten, kítátott szájából kilógó nyelvvel kilehelte lelkét.

A jelenet különös gyűlöletet ébresztett Aounban. A leopárd, a farkasok vagy a víziló megölhették az antilopot anélkül, hogy ez Aounra bármilyen hatással lett volna, de ennek a hidegvérű teremtménynek a győzelme az emberre nézve is veszélyesnek látszott. A harcos kétszer is lehajolt, hogy kimenjen a menedékből, de Zouhr visszatartotta.

- Urus fia dúskál a húsban, mi lesz velünk, ha ő megsebesül?

Aoun felkiáltott, bár ő sem értette, mitől olyan dühös; olyan volt az egész, mintha egy sebtől belázasodott volna. És egyébként is, mit tud ő a kígyó erejéről? Az az állat a farkának egyetlen csapásával leterítette az antilopot, és bizonyára arra is képes lenne, hogy ugyanígy egy férfit is a földre terítsen.

Az egész dolog elkedvetlenítette a vadászt, és úgy érezte, nem képes tovább maradni ebben a kunyhóban.

- Aoun és Zouhr nem élhetnek itt - szögezte le, amikor a kígyó a bokrokba vonszolta áldozatát. - Az oulhamroknak kell egy barlang...

- Zouhr nemsokára talpra tud állni - válaszolta a társa.

2. RÉSZ

Az óriásmacska

Eltelt még két nap. Zouhr még gyenge volt, de már fel tudott állni, fiatal vére gyorsan begyógyította sebeit. Aoun hosszabb időszakokra is ott hagyhatta a kunyhót, és a folyó mentén felfedező utakra indult. Hiába tett meg tizenötezer könyök hosszúságú utat, egyetlen, menedéknek alkalmas helyet sem talált. A jelenlegi tartózkodási helyük és a legtávolabbi pont között, ameddig eljutott, sziklák emelkedtek a folyó közelében, de a köztük lévő hasadékok túl szűkek voltak ahhoz, hogy az embereknek menedéket adjanak, de még a vadkutyáknak sem lett volna elég hely bennük. Zouhr arra gondolt, hogy árkot kellene ásni, mint ahogy azt a Váll nélküli Emberek szokták, de ez lassú munka lenne, és egyébként is az oulhamrok nem szívesen tartózkodtak efféle búvóhelyeken. Zouhr így beérte azzal is, hogy megerősítette a kunyhót. Mivel jobban értett az építéshez, mint Aoun, szinte áthatolhatatlanná tette a menedéket a vadállatokkal szemben, de az elefántok, a rinocéroszok vagy egy szarvasmarha csorda le tudta volna tiporni, és sajnos, megvolt az a hátránya is, hogy vonzotta a bokrokban portyázó vadakat.

További napok múltak el. Közelgett a tavasz vége, perzselő hőség zuhant a folyóra; a fajfenntartási láz hisztériája magasra csapott a csillagok alatt, és napfelkelte után is még sokáig megülte a tájat. Az egyik reggelen Zouhr úgy érezte, hogy most már visszanyerte a szükséges erőt ahhoz, hogy folytatni tudják útjukat. Odaszólt hát társának, aki türelmetlenül nézte a növényzet hihetetlen gyorsaságú növekedését, ahogy legyőzhetetlenül burjánzottak a kunyhó körül.

- A Föld fia már képes követni Aount.

Az oulhamr boldogan állt fel; a sebesült férfi csak egy kúszónövény volt a számára, amely a vállára tekeredett, és minden mozdulatában akadályozta őt.

A folyó mentén párafelhő gomolygott; fiatal víziló rőfögött játék közben az öböl mellett; madarak éltek tevékeny mindennapjukat. Aoun és Zouhr az áramlás irányába haladtak. Amikor a nap már magasabbra emelkedett, árnyék után néztek; kénytelenek voltak vigyázni, nehogy a forróság miatt egy éppen alvó kígyóba botoljanak, és arra is figyelni kellett, hogy megérezzék a bozótok homályában alvó növényevők szagát. A nap közepe táján megpihentek néhány terpentinfá alatt. Szárított húst, ehető gyökereket és gombákat ettek, amiket a gallyakból rakott tűz felett sütöttek meg. A forró hús puszta illata nevetésre ingerelte Aount, aki egy fiatal farkas mohó étvágyával falta fel az ételt, míg Zouhr csak piszmogott a hússal, és minden darabját élvezettel rágta meg. Minden élőlényt mérhetetlen zsibbadtság fogott el. Csak a vízfolyás távoli hangját és a zümmögő rovarokat lehetett hallani; a létért folyó harcot felfüggesztették; a két férfi átengedte magát a létezés csodálatos érzésének, fiatal erejük megnyugtató tudatának és a mámorító képeknek, melyek úgy bukkantak fel az agyukban, mint a békák a folyó felszínén.

Zouhr még gyenge volt, így hamar elálmosodott; Urus fia pedig nézelődött, ébrenléte szinte már alvásnak számított. Csak az ösztön visszhangjai mozgatták a testét, az érzékei azonban éberrel figyelték a környezetük legapróbb változását is.

Amikor az árnyékok már megnyúltak a síkságon, folytatták útjukat, és meg sem álltak, míg az alkony rájuk nem ereszkedett. Másnap és az azt követő napon is ugyanígy cselekedtek. Közben át kellett kelniük egy dzsungelen, mocsaras területeket kerültek ki, átúsztak egy folyót és bozótokon verekedték át magukat. Zouhr gyengesége már teljesen elmúlt, türelmesen követte széles mellkasú társát. Nem volt vitás kérdés vagy haragos szó közöttük, mind a ketten megtalálták a másikban azt, ami önmagukból hiányzott. Aoun ereje biztonságérzetet adott Zouhrnak, és bámulatba ejtette őt, Aoun pedig Zouhr ravaszágát és a titkokat becsülte nagyra, melyeket társa a Váll nélküli Emberek révén ismert.

A kilencedik nap reggelén sziklák tűntek fel szinte közvetlenül a folyóparton. Láncszerűen húzódtak a parton több mint ezer lépés hosszúságban, felületüket két hasadás törte meg, a magasabbik több mint háromszáz könyöknyire emelkedett, és egészen a dzsungel határáig nyúlt vissza; a két hasadék sasoknak és sólymoknak szolgált búvóhelyül.

Urus fia a látványtól örömkialtásban tört ki, mert őseitől a sziklák szeretetét is örökölte, főleg azokat kedvelték, amelyek egy folyó partjához közel feküdtek. A harcosok számos kiálló sziklapárkányt is felfedeztek, amelyek hasonlóak voltak azokhoz, melyek alatt a horda menedéket talált, ha nem sikerült barlangra találniuk. De egy akkora barlang, ami megfelelt egy népes csapatnak, nem volt jó két, magányos vándornak. Időnként megálltak, és alaposan megvizsgálták a bazaltfalat, mert tudták, hogy egy kis nyílás mögött tágas barlangot találhatnak.

Végül Aoun éles szeme felfedezett egy embermagasságú rést, mely az alján csak két tenyér szélességű volt, de feljebb kiszélesedett. Ahhoz, hogy elérjék a rést, fel kellett emelkedniük egy vízszintes kiszögelléshez, aztán fel kellett mászni egy peremre, amely akkora volt, hogy három férfi felegyenesedve elfért rajta.

A harcosok könnyedén elérték a kiugró részt, de Aounnak Zouhr vállán keresztül kellett felkapaszkodni, hogy elérje a szikla peremét. Aztán az oulhamr behatolt a repedésbe, de ez nem volt olyan egyszerű, mert először őt könyök hosszúságú utat oldalvást kellett másznia... Az átjáró ezután kiszélesedett, és a vándor egy alacsony, mégis tágas barlangban találta magát. Lassan végigment a fal mentén, míg egy mélyedésnél már le kellett hajolnia; egy meredek lejtőn állt, melynek vége beleveszett a sötétségbe. Mielőtt folytatta volna felfedező útját, Aoun jobbnak látta Zouhrt is felhúzni a peremre. Ugyanúgy, ahogy befelé jött, ismét visszamászott.

- A barlang nagy, és lehet, hogy két bejárata van - mondta. - Aoun még nem látta a végét.

Lehajolt, és maga elé nyújtott egy lándzsát. Zouhrnak sikerült megfognia a végét, és a szikla felületénél megtartotta magát, lába a felszín egyenetlenségeibe kapaszkodott, így könnyítve meg a saját és társa erőfeszítését. Ahogy Zouhr egyre feljebb mászott, úgy egyenesedett ki fokozatosan és hátrált a repedés felé Aoun. Amikor Zouhr elérte a peremet, az oulhamr a barlanghoz vezette, és levitte a lejtőn. A beálló kinti sötétség miatt még lassabban haladtak, vadállatok szagát érezték, amitől nyugtalanokká váltak, és már éppen a visszafordulást latolgatták, amikor fénysugár tört át a sötétségben.

- Van másik kivezető út - suttozta Zouhr.

Aoun rosszállóan megrázta a fejét, de nem állt meg. A lejtő enyhébb lett, és bár még a férfi mindig gyenge volt, a fény is erősebbnek tűnt. A világosság egy nagyon hosszú, cikcakkos repedésből származott, ami túl szűk volt ahhoz, hogy két ember átmenjen rajta... Denevérek rajzottak ki visítva a vadászok feje fölött.

- Aoun és Zouhr a barlang urai - mormolta Urus fia.

Zouhr átdugta a fejét a résen; üvöltés harsant fel, és egy vadállat emelkedett fel a tágas barlangban. Nem lehetett megállapítani, hogy a tigrishez vagy az oroszlánhoz hasonlított-e jobban. Fekete sörénye és olyan széles mellkasa volt, mint egy dzsungeltuloknak, a teste a vastagsága ellenére is hosszúnak és hajlékonynak látszott, s az összes többi ragadozónál magasabb termettel és vastagabb izomzattal rendelkezett. Hatalmas, zöld szeméből az árnyékok játéka szerint hol sárga, hol zöld tűz lövellt ki.

- A sziklák oroszlánja! - suttogta Zouhr.

A vadállat továbbra is résen állt, bozontos farkával az oldalait csapkodta.

Aoun megfordult, de közben az állatra is figyelt.

- Ez a Kzammok földjének tigrise - jelentette ki.

Megfogta a lándzsáját, és felkészült, hogy áthajítsa a repedésen, majd kinyitotta a száját, hogy elkiáltsa a csatakiáltását. Zouhr azonban visszafogta társa felemelt karját.

- Aoun nem tudja elég erősen elhajítani a lándzsáját ezen a résen keresztül, hogy megölje a sziklák oroszlánját, és amúgy sem tudna odajutni.

Néhány kiálló sziklára mutatott, melyek eltérítenék vagy feltartóztatnák a lándzsa röptét. Az oulhamr megértette, hogy milyen veszélyes lenne feleslegesen felingerelni a vadállatot. Lehet, hogy otthagyná a barlangját, és a támadói keresésére indulna. Különben is úgy tűnt, hogy ismét megnyugodott, és nem volt valószínű, hogy éjszakai vadászatra menne. Mivel az állat körül még ott hevert egy vadszamar tetemének jelentős része, melyből még szivárgott a vér; a barlang alját pedig elborították a régebbi zsákmányok csontjai.

- Aoun és Zouhr talán tudnának egy csapdát készíteni az állatnak - suttogta a wah.

Nemsokára meghallották a ragadozó nehéz lélegzését, aztán az állat lustán elhevert a kiszáradt csontok között. Mivel a félelmet nem ismerte, a dühe fokozatosan elpárolgott. Nem akadt egyetlen ragadozó sem, amely olyan vakmerő lett volna, hogy megtámadja ezt a ragadozót. Még a vaksi rinocérosz sem próbálta volna meg, a mamut ugyan nem félt tőle, de nem is támadott rá, a tulkok vezetői, a gaurok és a bivalyok, melyek a csordáikat megvédték a tigristől és az oroszlántól, mind meghunyászkodtak előtte, akinek ereje felülmúlta az összes ragadozóét.

Az állatok szaga, melyet most a bazaltfal túloldaláról érzett, a gibbonokra, a rhesusokra és az entellus majmokra emlékeztette a bestiát, melyek mind gyenge teremtmények voltak, amiket mancsának egyetlen csapásával agyon tudott ütni.

Aoun és Zouhr visszaindultak a barlang felső része felé. Nem voltak közvetlen veszélyben, és bár soha nem terveztek nagyon előre, a macskaszerű állat szomszédságának pusztája ténye aggasztotta őket. Annak ellenére, hogy az állat tanyája a sziklák túloldalán helyezkedett el, és kétségkívül szinte sohasem vadászott nappal, teljesen véletlenül is bármikor a nyomukra bukkanhat. Emiatt az addig olyan biztonságosnak tűnő búvóhely, amit csak az emberek, a denevérek és a madarak tudtak megközelíteni, most egyszeriben veszélyessé vált.

Mégis úgy döntöttek, hogy nem mennek el, amíg nem fedeznek fel egy másik megfelelő helyet.

- Aoun és Zouhr nem mennek el addig, amíg a Kzamm-földi tigris alszik - mondta Urus fia.

- A sziklák oroszlánja túl nehéz ahhoz, hogy fákra tudjon mászni - tette hozzá Zouhr. - Mindenfelé vannak faágak, melyek közt elbújhatunk.

Amíg vadásztak, nem félték attól, hogy bármilyen lény meglepi őket. Aounnak olyan éles szaglása volt, mint a sakálóknak, és Zouhr ravaszságára is számíthattak, ha cselekedni kellett.

Néhány napig ugyanolyan békésen teltek az órák, mint azelőtt. Zouhr, akit fájának ösztönei vezettek, a gombákról és gyökerekről gondoskodott. Aoun látta el mindkettőjüket hússal és ő szedte össze a tűzre valót is. A tüzet a perem szélére rakták, és éjszaka, amikor a láng vörösen ragyogott, ugyanúgy meglepődtek tőle a síkságon kóborló állatok, mint a hegyláncok között élő vérszívók, baglyok és denevérek.

A két vadász dűskált az élelemben. A férfiak boldogan lakmároztak, biztonságban voltak az őket lentről figyelő vadállatoktól, a fejük felett repkedő madarakra pedig ügyet sem vetettek. Zouhr mindennap lement a barlanghoz, hogy kikémlelje a ragadozót. Az állat már nem mutatta jelét annak, hogy dühös vagy türelmetlen lenne. Megszokta a fiatal harcos szagát, mely már akkor sem zavarta, ha aludt. Ha történetesen nem aludt, néha odaállt a réshez, és tüzes szemével kutatta, fürkészte az emberi lény magasságát és arcvonásait.

A Föld fia időnként odaszólt az állatnak.

- Aoun és Zouhr nem ellensége a sziklák oroszlánjának.

A ragadozó az artikulált hangtól meglepetten morgott, és karmaival a sziklát szaggatta.

- A sziklák oroszlánja erősebb, mint Zouhr folytatta a harcos -, de Zouhr ravasz... Ha az oroszlán és a Föld fia szövetséget kötnének, egyetlen állat sem menekülhetne előlük.

Tulajdonképpen a leghalványabb remény nélkül mondta e szavakat, csupán a benne kavargó régi emlékek hatására beszélt így. A Váll nélküli Emberek gyakran éltek oldalukon vadállatokkal, melyekkel együtt vadásztak, és Naoh, a Leopárd fia szövetséget kötött a mamutokkal. Zouhr, aki olyan nemzedékek sora óta kihalásra ítélt faj leszármazottja volt, gyakran belemerült az álmaiba. Sokkal több emlékekkel rendelkezett, mint a társa, és ezek az emlékek a fiatalságától lángra gyúlva különös alakot öltöttek az olyan napokon, amikor nem kellett veszélytől és nélkülözéstől tartania.

Ez volt az első alkalom a számára, hogy folyamatosan egy veszélyes állat közelében tartózkodott. A csapásaikon és az erdőben az állatok megközelíthetetlenek vagy veszélyesek voltak. Azonkívül, amikor Zouhr arra gondolt, hogy utánozza Naoh-t vagy bármelyik őst, Aoun vagy egy másik társa megjelent, és az álmai szertefoszlottak. Maga Naoh sem próbálta ki a szövetség megkötése után, hogy milyen lenne együtt élni a mamutokkal. Amikor ő lett a horda főnöke, megfeledkezett a Nammal és Gawval tett utazásáról, s csak arra gondolt, hogy az oulhamrokot olyan vidékekre vezesse, amelyek a legjobban megfeleltek a számukra. A hordának túl sok tagja volt, és jobban szerették annál a vadak hajszoását, hogy Zouhr az állatokban felébreszthette volna a bizalmat önmaga iránt, azok mindig megtartották a biztonságos távolságot, és csak csellel lehetett megközelíteni vagy csapdába ejteni őket.

Zouhr most megérintette az oroszlán orrát úgy, hogy a kinyújtott kezével lenyúlt a résen. Annak ellenére, hogy jobban szeretett volna egy kevésbé veszélyes vadállatot, lassan kialakultak a további tervei. Sőt mi több, ez a szokás, amely összekötötte őket, egyre természetesebbé vált. Mindennel az a helyzet, amit veszélytelenül meg lehet ismételni, hogy egy idő után már nem is tűnik olyan rettenetesnek. A hatalmas mellkas, a bazalttömszerű fej, azok a tüzes szemek már nem keltettek félelmet Zouhrban. Kifinomult, fiatal érzékei megéreztek, hogy lassanként ő is hasonlatossá vált a ragadozóhoz. Nem tekintett többé magára úgy, mint az állat lehetséges áldozatára, ez akkor vált teljesen világossá számára, amikor a saját szaga fokozatosan összekeveredett a barlang szagával.

Közeledett a nyár. Perzselő hőség telepedett a földre. Felégette az állatok csapásait, még erőteljesebb növekedésre készítette a növényeket az erdőben, a szavannákon és az óriási zöld növények közt, melyek beborították a folyópartot. Az állatvilág nyüzsgése szinte elviselhetetlenné vált. Férgesek, pókok, rovarok, rákok hemzsegték a levelek minden hajlatában, a levélnyeleken és a virágokon; az öblökben elszaporodtak a nyálkás testű csúszómászók, puhatestűek, békák és varangyok; a kiszáradt síkságról növényevők csordái érkeztek a vízhez; a hegylánc közelében pedig az óriásmacska jelenlétének dacára is tigris és oroszlán vadásztak.

Aoun és Zouhr már a kora reggeli órákban távoztak a táborhelyről, és alkonyat előtt soha nem tértek vissza. Tudták, hogy az északi dzsungelt egy fekete hím oroszlán és két nőstény foglalták el. Az őrhelyek tetejéről pedig, ahonnan a vadászok a vidéket kémlelték, látták, hogy az a területet, ahol a hatalmas folyó és a kisebb folyó összeomlik, egy tigris és nősténye uralta. A nap utolsó harmadát végig kellett gyalogolniuk, hogy elérjék a barlangjukat, és valamivel kevesebbet, hogy a dzsungelhez érjenek. Néha, amikor már leszállt az éj, az oroszlánok üvöltése vagy a tigris metsző hangja közelebről hallatszott, amire a barlangban lévő óriásmacska is kieresztette bömbölő hangját. Ilyenkor az is megfordult a két utazó fejében, hogy otthagyják a barlangot. De amikor hajnalodni kezdett, elfelejtették az éhes ordítást, a zsákmányuk is egyre több és több lett, hogy a vadászataikat állandó siker koronázza; az éjszakai ragadozók pedig hajnalhasadta előtt álomba merültek a hústól és a vértől megrészegülve.

- Távolabb még több tigris, oroszlán és más sárgásbarna bundájú vadállat él. Vajon találna Aoun és Zouhr máshol ilyen jó barlangot? - kérdezte Zouhr.

Urus fia nem válaszolt. Az ő lelke sokkal kőborlóbb természetű volt, mint Zouhré, állandóan vonzották az újabb tájak. Ez a vágy csak időnként tudatosodott tisztán benne, hol eltűnt, hol pedig felbukkant, mint az ember étvágya. Voltak reggelek, amikor egyedül elment a két folyó találkozásához, és megnézte a sziklákat, ahol az oroszlánok aludtak. Hirtelen hatalmába kerítette a vágy, hogy megküzdjön valamilyen élőlényvel, máskor viszont mérhetetlen sóvárgás fogta el, hogy megtudja, milyen állatokat rejtenek a távoli szavannák és vadászmezők. Néha a folyó folyását felfelé követve, két-három ezer könyök távolságra is eltávolodott az oroszlánoktól. Hol úszva, hol az egyik természet által lekoptatott szikláról a másikra átugorva, újra átkelt a folyón. Mellkasát majd' szétvetette az utazás iránti vágy, és vágyakozva nézte a láthatárt szegélyező erdő kék mélységét. A visszafelé vezető úton a lelke mélyéről fakadó nyugtalanságba beleborzongott.

Aoun távollétei alatt Zouhr hússzeleteket szárított a napon, vagy friss gyökérgyökérszeletet halmozott fel maguknak. Nagyon szerette volna, hogy az ennivalójuk sokáig kitartson, amikor úton vannak, és a pihenés óráiban is legyen mihez nyúlni. Időről időre elment a hasadékhoz, és ha a ragadozót ébren találta, beszédjével szoktatta az állatot az emberi hanghoz.

Egyik délután, amikor a sziklák árnyékai már átértek a folyó túloldalára, meglepetten tapasztalta, hogy Aoun még mindig nem érkezett vissza, és mivel a semmittevésbe beleunt, egy bőrszík segítségével - amivel olyan helyeket is elérhetett, ahová csak a madarak és a denevérek juthattak el - leereszkedett a peremről. Először a folyók összetalálkozásához ment, de egy bivalyokból álló, hosszú sor útját állta. Zouhr tudta, hogy kiszámíthatatlan természetű állatokkal van dolga, és a hímek a legkisebb riadalomtól is veszélyessé válhatnak. Ezért aztán nyugati irányban, nagy ívben kikerülte az állatokat, és éppen délre akart fordulni, amikor a magas fűben megjelent egy rinocérosz. A Föld fia megpróbált egy fügefafa lombja alatt meghúzódni, a súlyos állat azonban követte őt. Aztán Zouhr felmászott egy kisebb dombra, egy kis tavacska szélénél elfordult, s eltévedt a bozótban, így újra a hegyláncnál kötött ki, csak éppen azon az oldalon, ami az óriásmacska felségterületének számított.

A rinocérosz eltűnt. Zouhr körülnézett ezen a helyen, ahová idáig egyikük sem mert eljönni. A hegylánc itt sokkal szabdaltabb volt és mélyebb völgyek tarkították, mint a folyó közelében lévő részén. Két sólyom emelkedett spirál alakban, szárnyaikat alig mozdítva egy tajtékszerű felhő felé. A napnyugta közeledtének ellenére a fény nagy erősséggel világította meg a sziklás pusztaságot és a dús növényzetet.

A wah lefeküdt az árnyékban, és arcát a földhöz szorítva megpróbálta felfedezni a hatalmas ragadozó tanyáját. Úgy gondolta, hogy az valószínűleg lent, az óriási üregek közt van, ahol az árnyékokat már nem lehetett megkülönböztetni a sziklatömböktől. Bal kéz felé a kis tavacskát elrejtette a bokrok sűrűje, jobbra szurdokok sorakoztak kis dombok csoportjaival együtt, a hegylánc irányában pedig bazaltok vonalai formáltak alacsony peremeket, omladozó falakat és hasábokat... A bestia bizonyára még alszik egészen addig az óráig, amikor felhangzanak majd a húsevők üvöltései.

Zouhr haja egyszer csak az égnek meredt. Alatta, a dombok egyikének tetején egy megtermett oroszlán jelent meg. Ez az állat nem viselt sárga színű bundát, mint azok, amelyek a kunyhóra támadtak, viszont hatalmas, fekete oroszlán volt, amelyet Zouhr nem ismert. A harcoknak árnyékot adó fa alatt alacsony fű nőtt, és az állat észrevette a férfit...

A vadász megbénultan maradt fekvé a földön. Ő nem volt olyan erős, mint Aoun, és a természete sem mondható olyan lobbanékony, mint a társának. Nem tudta a lándzsáját annyira mélyen egy kemény mellkasba döfni, és a bunkójával sem volt képes összetörni az állat hátgerincét, vagy összezúzni a végtagjait. Menekülnie kellett, mert a fa túl alacsony volt ahhoz, hogy biztonságos menedéket jelentsen a számára. Egy csipkézett falat látott maga alatt, ami egy éles kanyarulattal a hegyláncához vezetett, és a ragadozó számára elérhetetlennek tűnt.

Zouhr elindult, leugrott a legközelebbi bazaltok közé, a legközelebbi átjáróhoz, miközben az oroszlán elüvöltötte magát, és leereszkedett a dombról. Amikor Zouhr elérte az átjárót, az oroszlán nem látta tovább a férfit. Zouhr anélkül, hogy futását lelassította volna, alaposan felmérte a hasadékokat és a repedéseket... Több mint ezerkönyöknit futott, amikor megfordult, és nem látott maga mögött semmilyen élőlényt, az oroszlán talán még mindig habozott. Feltehetően ez a példány is olyan közönyös, mint az összes többi oroszlán, és feladta az üldözést. Zouhr nagyon bízott benne, hogy így történt, és megindult a fal felé. A felmorajló, hangos morgástól egész teste reszketni kezdett, és a szeme sarkából meglátta a vadállat fekete alakját. Az oroszlán nagyokat ugorva és szökellve jött felé, sokkal vadabbul, mint a sárga színű ragadozók; Zouhr a fenevad ziháló légzését is hallotta... Túl késő volt már ahhoz, hogy elérje a hegyláncot. Még egy-két ugrás, és a Föld fia megérzi, hogyan törnek össze a csontjai...

Ebben a pillanatban Zouhr három kiszögellést vett észre. Úgy álltak ki a levegőben, mintha törött faágak lennének, és egy negyedik nyúlványa segítségével Zouhr elérhette az átjáró tetejét.

A csúcsra való felkapaszkodást csak olyan élőlény tehetné meg, amelynek volt keze, és a teste sem volt túl nehéz. Zouhr felkapaszkodott, és elérte az első nyúlványt, felhúzta magát a másodikhoz, aztán a keze és a lába segítségével felugrott a harmadikra, s ahogy sikerült magát felhúznia a negyedik fokra, a gerinc élén találta magát. Az oroszlán követte a férfit... Hatalmasat ugrott, de visszaesett, a majdnem függőleges szikla nem kínált olyan támasztékot, amely megtartotta volna az állat nehéz testét. Háromszor próbált meg felmászni, aztán egy dühös ordítással feladta a hiábavaló kísérletezést. Hatalmas pofáját Zouhr felé fordította; a két élőlény sárga és barna szeme egymásra szegeződött, tele haraggal és félelemmel az egyik, illetve a másik oldalon.

A Föld fiának döntenie kellett, hogy a peremen marad, vagy leereszkedik a gerinc túloldalán.

Két útvonal is kínálkozott, az egyik a síksághoz esett közelebb, a másik a sziklás hegylánchoz, ahol az oroszlán elkaphatná a vadászt... Miközben Zouhr ezen töprengett, az oroszlán mozdulatlanul állt. Amikor a férfi látta, hogy az állat elindult portyázni, úgy döntött, hogy kereket old, és miután leereszkedett a lejtőn, elindult észak felé. Nem céltalanul ment, gyaloglás közben megvizsgálta a hegyláncokat, hátha felfedez egy búvóhelyet; a feje kóválygott, s úgy tűnt számára, mintha a barlangjuk és az óriásmacska körvonalait látná.

És ekkor ismét felbukkant az oroszlán; talán a fajára jellemző türelem miatt feküdt ott várakozva, az is lehet, hogy nem vette észre a bejáratot... Zouhrt ez a kérdés nem nagyon ingatta, mert a sürgető kényszer, hogy menedéket találjon, minden érzékét lefoglalta, ahogy szinte öntudatlanul közeledett a sziklához...

Már csak ötven lépésre volt a céljától, amikor rádöbrent, hogy az előbbi hajsza tovább folytatódik. A fekete oroszlán visszament a már egyszer megtett úton, és ismét meglátta a férfit; az ugrásainak nyomai mélyen belenyomódtak a magas fűbe. A sziklák ezúttal nem kínáltak menekülési lehetőséget, és Zouhr csak az ösztöneitől hajtva menekült... Odaért a bazaltfalhoz, a felkavart, susogó növényzetben újra felhangzott a ziháló hang. Zouhr megállt. Szíve olyan hangosan dobogott a mellkasában, mint az oroszlán ugrásai alatt döngő síkság. Nagyra nyílt szeme előtt elhomályosult a világ. Megjelent előtte az élet, amit fiatal teste annyira szeretett, és amely egy pillanattal ezelőtt még örökké valónak tűnt, és látta a halált, ami rögtön utoléri egy felé rohanó vadállat képében. A Föld fia olyan gyengének érezte magát, mint a sas karmai közt vergődő íbisz... Ráadásul fegyvere sem volt, csak a végtagjai, melyeken nem nőttek karmok, és a kegyetlen tépőfogak úgy fogják szét darabolni a testét, mintha az csak egy gyümölcs lenne.

A pillanat olyan hosszúnak tűnt, mint az alkonyat. Az egyik oldalon ott állt a fekete oroszlán, a másikon a barlang, melyet az óriásmacska birtokolt. Zouhr nem várhatott tovább. A húsevő már csak hat ugrásnyira volt tőle. Zouhr egy pillanat alatt, szédítő váratlansággal folytatta a menekülést; haljon hát meg, de inkább a barlangban, közel a búvóhelyükhöz.

A bazaltban lévő nyílás úgy nyelte el, mint a kobra szája a verebet. Majd két felharsanó üvöltés hívta párbajra az állatokat. A vörös fényben ott állt az oroszlán fekete alakja, és a barlang hátuljában egy hatalmas lény alakja nyújtózott ki. Aztán mindössze két ugrás, karmok csattanása és állkapcsok összecsapása következett, s az óriásmacska győzött. A fekete oroszlán bukdácsolva, néha meghemperedve, és abban a tudatban, hogy az imént egy legyőzhetetlen ellenfélre talált, arrébb csúszott, majd elmenekült, miközben életet jelentő vére ömlött a tátongó sebéből.

A győztes a sziklához hasonló fejét a magasba emelve állt, és nézte a betolakodó megfutamodását, aztán egy mennydörgő üvöltést eresztett meg nyugat felé.

Zouhr szinte semmit sem látott a csatából. Csupán annyit tudott, hogy az a győztes, akinek a barlangjában menedéket keresett. Arcra borulva, kezét a földön tartva, csendben és mozdulatlanul feküdt. Annyira letett már a harcról, hogy még a félelme is tompább lett; az óriásmacska jelenléte ugyanúgy megszüntette a reményt, mint a kétségbeesést. Zouhr beletörődött az elkövetkezendőbe, belenyugodott a várható kínba, amit majd érezni fog, amikor a kardfogú feltépi a mellkasát.

A kolosszus még morgott egy darabig, aztán súlyos léptekkel, az ellenségtől kapott sebet nyalogatva, visszament a barlangjába. Megszagolta a lábánál arcra borulva fekvő férfit, egyik lábát - mely olyan nehéz volt, mint a tuloké - rátette a vadász testére. Ez a láb szét tudta volna szaggatni a remegő húst úgy, hogy a férfinak még megmoccanni sem lett volna ideje. A szörnyeteg azonban meg sem kísérelt hasonló dolgot, lélegzete egészen gyengéden közelített,

és Zouhr rájött, hogy az állat felismerte a szagot, ami mindennap átszivárgott hozzá a bazaltfal repedésén keresztül. Ekkor a férfiban feltámadt a remény, amitől gyökeres változások álltak be fiatal testében, s ami visszahozta az élet és a soha nem szűnő vágyakozások gondolatát... Felnézett a hatalmas pofára, és emlékezve arra, hogy az állat hozzászólt az emberi hanghoz, a következőket suttozta:

- Zouhr olyan, mint az antilop a sziklák oroszlánjának mancsa alatt!

A fenevad mélyet horkantott, és óvatosan levette mancsát a férfiról. A szokás, ami akkor alakult ki köztük, amikor a szikla elválasztotta őket, most új formát kezdett öltetni. Zouhr jól sejtette, hogy a békesség minden pillanata az ő esélyeit növeli. Minden folyamatban lévő dolog az ismétlésen alapszik. Mivel a ragadozó még nem falta fel, a férfinak nem volt többé kétsége arról, hogy ez a veszély sohasem fogja fenyegetni. Zouhr mostantól fogva soha nem lehet a szörnyeteg prédája; szövetség kötött köze és a bestia között...

Az idő egyre telt. A napkorong karmazsin tüze már csaknem eltűnt a dombok mögött. Az óriásmacska továbbra sem támadott. Időnként figyelte a folyton változó hangot, amely hozzá beszélt. Lehasalt a Föld fia előtt, és néha megszagolta a férfit, hogy még jobban megismerje, olykor megérintette bársonyos mancsával, de olyan gyengéden, mint amikor a vele egy napon születettekkel játszott a barlangban, ahol meglátta a napvilágot. Ilyenkor a félelem cikázó villámokként járta át Zouhr testét, de minden egyes alkalom után egyre kisebb erővel...

A sötétség lassan átlopódzott a keleti felhők felett, és violaszínű fényvel borította be a barlang bejáratát, az égen két csillag pislákol, s éjszakai szellő simogatta a hegylancot.

Az óriásmacska felemelkedett. A vadászszenvedély tüzeket gyújtott a szemében, az éjszakai levegő zsákmányok szagát sodorta az orrához. Zouhr érezte, hogy ebben a pillanatban még egyszer el kell dölnie, hogy élet vagy halál vár rá. Ha a vadállat összetéveszti őt a dzsungelben reszketve megbúvó növényevőkkel, akkor a Föld fia soha többé nem látja viszont Aount. A hatalmas alak többször elindult a férfi felé. A tüzes, zöld szemek, melyeket a sötétség holdudvara keretezett, rászegeződtek a törékeny emberi lényre... Aztán a ragadozó egy utolsó vicsorgással otthagya a barlangot, és fokozatosan kisebbé váló alakja eltűnt az éjszakában.

- A sziklák oroszlánja szövetséget kötött Zouhrral - mondta önmagának a harcos.

Elindult a repedés felé, és hangosan elkiáltotta magát.

- Aoun!

Kis idő múlva meghallotta társa lépteit, akit a fáklyája vörös fényvel világított meg, és amikor Urus fia megpillantotta a barlang bejáratánál álló Zouhrt, félelmében elkiáltotta magát.

- Az Emberevők földjének tigrise darabokra fogja tépni Zouhrt!

- Nem - felelte a wah.

Aztán elmesélte a történetét, hogyan üldözte az oroszlán, és hogyan jött a barlangba. Aoun elképedve hallgatta a történetet, először megvadulva, később sokkal szelídebben és nagyobb csodálattal, mint amikor Naoh és a mamutok esetét hallotta. Nomád lelke, amely mindig készen állt egy új kalandra és mohón vágyott az ismeretlen dolgokra, kitárult az események hallatán.

- Aoun és Zouhr most már egyenlők az oulhamrok főnökével! - jegyezte meg büszkén.

Aztán nyugtalanság fogta el.

- Zouhr nem maradhat tovább a barlangban. Én körbemegyek és ott találkozunk - jelentette ki határozottan.

A két férfi a hegylánc déli részénél találkozott ismét, aztán a peremen tüzet gyújtva élvezték a teljes biztonság jóleső érzését, miközben az őket körülvevő bozótban és dzsungelben csapdák leselkedtek a panaszosan jajgató növényevőkre, amelyekből vagy ki tudtak szabadulni és elrejtőztek a növényzetben, vagy elpusztultak a ragadozók karmai alatt.

A tigris és a láng

Aoun és Zouhr gyakran lementek a ragadozóhoz. Amikor ébren találták, hagyták, hadd nézze meg alaposan az arcukat és a testüket, s felváltva beszéltek hozzá. Aoun megjelenése először felébresztette az állat türelmetlenségét, a súlyos mellkas mélyebb levegőt vett, néha pedig vicsorgással jelezte bizalmatlanságát és dühét. Végül a ragadozó hozzászokott a két szag összekeveredéséhez, és azután, amikor a két vadász odament a réshez, már csak egyféle zavaros szimpátia készítette haragjának kimutatására, mert még a vad teremtmények is érzik a magány unalmát.

- Itt az idő, hogy megújítsuk a szövetséget - mondta egyik este Aoun. - Aoun és Zouhr bemennek majd a barlangba, amikor a Kzammok tigrise sikeresen vadászott.

Zouhr nem ellenkezett, bár ő kevésbé tette volna kockára az életét, mint a társa. A szövetség megkötése az ő műve volt, gyakran gondolt erre nagy meglepedettséggel, és sokszor mondogatta magának, hogy soha többé nem fenyegetné őket semmilyen veszély, ha biztosak lehetnének abban, hogy a sziklák oroszlánja egyáltalán nem jelent fenyegetést számukra...

Egyik reggel egy nagy termetű antilop tetemét látták a ragadozó barlangjában. Az elejtett állat egyetlen lába is elégnek bizonyult, hogy elverje a vadállat éhségét, amely éppen mélyen aludt, kifáradva a vadásztól és jóllakva a hústól.

- Bemegyünk és megnézzük, amikor felébred közölte Aoun. - Most legalább két éjszakáig nem lesz szüksége új zsákmányra.

Akkor is az állatra gondoltak, amikor a folyó mentén csatangoltak, vagy a sziklák árnyékában pihentek. A tüzes hőség felperzselte a száraz földet, és eltűntek a nedves területek. Szinte alig lehetett állatokat látni a síkságon; a sasok és a sólymok elrejtőztek; a darvak és a gémek is láthatatlanok maradtak, csupán a vízbe merülő vízilovak prüsszkölése hallatszott a távolból, vagy egy aligátort láttak, ahogy ernyedten elterült a vízen.

Dél körül Aoun és Zouhr elálmosodtak. A peremen ülve valamiféle homályos kábulatba zuhantak. A szikla, ami először még szinte izzott a belőle sugárzó hőségtől, az árnyékok meghosszabbodásával egyre hűvösebb lett, és egy könnyű fuvallat is feltámadt, ami eljátszódott a férfiak mellkasa körül. Nagyon sok minden volt bennük, amiről tudták, hogy léteznek, de képtelenek voltak azokat szavakba önteni. Ott volt a fiatalság és a bőség kéjes érzése, később viszont a távoli hordára gondolva mélabússá váltak, mert felidéződtek bennük a vadászatok jelenetei; hogyan indultak el az oulhamrok délkelet felé; a hegyek és a folyók látványa, s az ismeretlen föld csodálatos képei, melyek szintén megjelentek a képzeletükben.

Amikor Aoun félig lehunyta a szemét, újra látta a vadkuttyákat, a hiénákat és a farkasokat, ahogy a tüzet védő fal előtt álltak; látta a kardfogút, ahogy végez a rinocéroszal és önmagát, amint megöli a kardfogút. Szíve újra hevesebben dobogott; ez a nagyszerű győzelem, mint egy folyó hömpölygött a szeme előtt, s a vágtyól, hogy folytassa hódításait, az oulhamr minden izma megfeszült. Eszébe jutottak az indakunyhó körül settenkedő oroszlánok, a talajra taposó elefántok, az antilopot bekebelező pítón. Zouhr képzeletében is hasonló képek kavargtak,

csak más alakot öltöttek és egyéb részletek voltak hangsúlyosabbak, ő leginkább az óriásmacskára gondolt. Aounnak is eszébe jutott a vadállat, és a sötétség türelmetlenné tette.

Amikor a nap vörösen kezdett izzani, lementek a barlang mélyébe. A vadállatot már ébren találták, és ismét a mancsai közt tartotta az antilopot, melynek most a vállát marcangolta.

- Menjünk közelebb hozzá - javasolta Aoun.

A Föld fia engedett az oulhamr akaratának. Az ő bátorsága általában lassabban jött meg, de ha egyszer fejébe vett egy tervet, ugyanúgy hajlandó volt kockáztatni érte az életét, mint Aoun.

Újra felmentek a peremhez, aztán leereszkedtek a hegylánc lábához. A növényevők már pukkadásig itták magukat vízzel, és most éjszakai szálláshelyet kerestek maguknak; a szürkületet kibírhatatlan ricsajjal töltötte be a törpe papagájok fülsiketítő lármája; a földön egy gibbon lapult, aztán újra visszaugrott a pálmafák ágai közé. Az alkonyati fényben Aoun és Zouhr megkerülték a sziklákat, és közeledtek a barlanghoz.

- Én megyek előre - szólt Aoun.

Mindig így viselkedett; Zouhr előtt haladt, hogy bármilyen veszéllyel ő nézzen szembe először. Ezúttal azonban Zouhr ellenkezett.

- A sziklák oroszlánja engem ismer jobban. Jobb lenne, ha én az állat és Aoun között lennék.

A két férfi közt soha nem volt erőfitogtatás. Mind a ketten nagyra becsülték a másokban meglévő képességeket, melyek biztonságérzetet adtak nekik. Aoun beismerte, hogy Zouhrnak igaza van.

- Menj hát elől - egyezett bele.

Aoun a bunkóját a bal kezében, a legerősebb dárdáját pedig a jobban tartotta. Most Zouhrnál is sokkal jobban érezte a veszély nagyságát. A két férfi egymásra nézett; a bazalt tetejénél egy sas rikoltotta harci kiáltását; hat, nagytermetű dzsungeltulok menekült a hegyszorosban. Zouhr hangtalanul lépkedett, és alakja élesen kirajzolódott az árnyékba borult lyuk előtt. Eltűnt. Újra szemtől szemben állt a fenséges vadállattal. A ragadozó abbahagyta az antilop húsának marcangolását, szemének zöld tüze szinte beburkolta a Vállnélküli Ember alakját. A férfi halkán megszólalt:

- Az emberek eljöttek, hogy megújítsák a szövetséget... Közeledik az esők eljövetelének ideje, amikor nehéz lesz zsákmányra bukkanni és megszerezni a húst. Akkor majd Aoun és Zouhr a sziklák oroszlánjának adják ravaszságukat!

Az óriásmacska félig lehunyta, majd kinyitotta a szemét, aztán közömbösen felállt, és elindult a férfi felé. Fejével megérintette Zouhr lábszárát, mire a férfi a kezével végigsimított az állat kemény sörényén. A legtöbb vadállatban bizalmat kelt, ha megérintik. A Föld fiának mellében nem volt többé félelem. Néhányszor megismételte a mozdulatot, és még lassabban megdörzsölte az állat gerincét. A vadállat halkán lélegezve, mozdulatlanul állt...

Zouhr még nem döntötte el, hogy behívja-e a társát, amikor egy árnyék jelent meg a barlang előtt. Aoun állt ott, fegyvereit még mindig a kezében tartva. Az óriásmacska abbahagyta az elégedett morgást, széles pofája kinyílt és előbukkantak fényes tépőfogai. A bőr hatalmas ráncokba szaladt össze a fején, izmai összehúzódtak, és szemében zöld tűz világított foszforeszkálva.

- Aoun is a sziklák oroszlánjának szövetségese - suttogta a Vállnélküli Ember. - Aoun és Zouhr együtt élnek a fenti barlangban...

A szörnyeteg ugrásra készen megfeszült, az oulhamr megragadta a bunkóját, de Zouhr a társa elé lépett, és a hatalmas mellkas abbahagyta a fújtatást; a szövetség megkötött.

A következő napokon is visszajöttek; az óriásmacska egyre jobban hozzászokott a látványukhoz, és már vágyott is a jelenlétükre. Elviselhetetlen magánya nem volt inyére, fiatal volt és születésétől fogva egészen az elmúlt őszig magához hasonló lényekkel élt együtt. A folyó sodrását lefelé követve volt egy tanyája az egyik tó partján, ahol a párjával együtt élt. A kölykük már elkezdte az önálló vadászást, amikor az egyik éjjelen a tó vize felkavarodva megemelkedett, és a víz elborította a bozótot; a ciklon elsöpörte a pálmafákat, az áradat elárasztotta a nöstényt és a kölyköt, a hím pedig egy hatalmas fával együtt partra vetette valahol a nyílt vidéken...

A régi búvóhelye egy egész évszakon keresztül víz alatt maradt... A nyomorult hím először még kitartó és szívós aggodalommal kereste a tanyáját, üvöltve hívta párját az őszi esőben, nehézkes agyán élénk emlékek cikáztak át... Teltek-múltak a napok. Az óriásmacska felfedezte a hegyláncot, és menedékre lelt az özönvízszerű esőzés előtt. A tompa szomorúság miatt az oldalai behorpadtak, miután másnap felébredt, körbeszaglászta a barlangot, és amikor visszatért a zsákmányával, szétnézett maga körül, mintha reménykedne, hogy ott találja azokat, akikkel megoszthatná a prédát. Végül az emlékek elhalványodtak, aztán pedig végleg eltűntek. Lassanként hozzászokott, hogy nem érzi a másik lény szagát maga mellett, de a teste nem tudott beletörődni az egyedüllét unalmába...

Egyik este Aoun és Zouhr magukkal vitték a vadászataikra. Mindhárman behatoltak a dzsungelbe, ahol a félhold árnyékot rajzolt a földre. A ragadozó szagától megijedt növényevők felébredtek a rejtékhelyeiken. Mindegyik a búvóhelye legtávolabbi pontjába húzódott, vagy felmásztak a fák ágaira. A csordában élők egymást figyelmeztették a lopakodó veszedelemre. A vadállat úgy egyedül maradt a megszámlálhatatlan élőlény között, mintha csak egy sivatagban lett volna. Hatalmas testi erejét mindig ellensúlyozni tudták a gyenge állatok kifinomult érzékei, a fortélyaik, a gyorsaságuk és a ravaszságuk. A ragadozó egyetlen mozdulatával képes volt megölni egy vadszamarat, antilopot, vadkant vagy nilgarut, egyetlen ugrással le tudott dönteni a lábáról egy lovat, még egy tulkot is. Ám az állatok tudták, miként rejtőzködjének el a ragadozó számára áthatolhatatlan helyeken, vagy hogyan tűnjenek el a távolban. Csupán az állatok száma jelentett előnyt a pompás vadállat számára, mivel nagy tömegük miatt szinte hemzsegték a síkság minden részén, az erdőkben és dzsungelben.

Fajtájának összes kedvező tulajdonságának ellenére a hajnalhasadta sokszor találta az óriásmacskát az erőfeszítéstől holtfáradtan és türelmét vesztetten, ahogy éhesen visszatér a hegylánchoz. Ezen a különleges éjszakán is sokáig képtelen volt elkapni egyetlen pettyes szarvast vagy antilopot. Átható, erős szaga, amelyhez most még a férfiak sokkal finomabb szaga is hozzájárult, megnövelte a terület kiterjedését, melyet az előle menekülő állatok gondosan elkerültek.

Végül a dzsungel és egy mocsár határánál választott magának leshelyet. Erős illatú növények terjesztették átható illatukat mindenfelé, s a föld pézsmá és rothadás illatot árasztott. A férfiak elváltak az állattól, és szintén elrejtőzködtek, egyikük a sásban, a másik egy bambusz ligetben. A környékről minden állat elmenekült. Óriási békák harsogtak olyan hangerővel, mintha tulkok lennének; a távolból egy ügető csorda hangja hallatszott, s puha szárnyain egy bagoly repült arra, aztán egy vadkan haladt arrafelé az agyaraival a földet szagatva...

Nagy testű példány volt vastag nyakkal és vékony lábakkal, mogorván fújtatva és rőfögve jött feléjük. Tisztában volt az erejével és az ebből adódó lassú, nehézkes bátorság felbuzdította sötét testét. Megfutamította a leopárdot, a hiénákat semmibe vette, elkergette a vadkuttyákat és

a farkasokat, s még az oroszlánnal is felvette a harcot, ha a menekülés lehetetlennek tűnt a számára, vagy ha a sebe feldühítette. A magabiztossága, hogy minden őt megtámadó állatot képes megfutamítani, csökkentette az állat éberségét.

A vadkan elérte a sást, ahol Zouhr rejtőzködött, és ahogy hirtelen megérezte a férfi szagát, megállt. A szag a gibbonra vagy a rhesus majomra emlékeztette, amelyekről tudta, hogy semmi félnivalója nincs tőlük. Mindössze egyet rőfentett, és máris továbbment a bambuszok felé. Ekkor Aoun, hogy a vadkant az óriásmacska felé terelje, elkiáltotta a csatakiáltását, melyet a Föld fia rögtön megismételt. A vadkan visszahúzódott, nem mintha félt volna, csupán az óvatosságának engedelmeskedett. Az ismeretlen dolgok mögött ugyanis mindig csapda rejtőzik! Sem a rhesusnak, sem a gibbonnak nem volt ilyen szokatlan hangja. A második kiáltásra éppen arra fordította a testét, ahol az óriásmacska lapult a rejtékhelyén. A hatalmas alak felemelkedett, a vadkan dühösen döfött egyet az agyaraival, de a vadállat, amely ekkor már a hátára ugrott, majd' egy bivaly súlyával vetekedett. A vadkan megbotlott, oldalait felszakította a ragadozó, és egy pár gránitszerű agyar mélyedt a torkába... Az élet vörös folyama feltört, és a vadkan haláltusájában vergődve elterült a fűvön.

Amikor a zsákmány már biztonságban a barlangban volt, Aoun próbát akart tenni, hogy meggyőződjön arról, vajon tökéletes-e a szövetségük a ragadozóval. Elővette a baltáját, és levágta a vadkan egyik lábát, az óriásmacska azonban nem avatkozott közbe. Ekkor már tudták a férfiak, hogy erejük egyenlővé vált egy teljes hordáéval.

Sokszor vadásztak a ragadozóval. Gyakran nagy távolságokra eltávolodtak a barlangtól: a zsákmány egyre messzebb esett a sziklák szörnyűsége lakóinak lakhelyétől. Aoun szíve újra szaporábban vert. Sokkal több, távolban tett felfedezőútra vágyott, türelmetlen kíváncsisága nem hagyta békén. Egy reggel aztán szóvá tette Zouhrnak.

- Jó lenne megismerni a vadászmezőket... Lehet, hogy egy csomó vadállat sokkal messzebbre vándorol, ha itt az ősz. Velem tart Zouhr a tigrisek tanyáján túlra?

A wah sosem tagadta meg, hogy kövesse a társát. Bár az ő kíváncsisága sokkal enyhébb volt, így is hatalmas vágyat érzett, amit a fiatalsága csak fokozott.

- Elmegyünk és megnézzük a tájakat, ahová a folyók futnak - felelte.

Megélesítették a fegyvereiket, kiszárítottak és megfüstöltek némi húst, megsütöttek pár adag gyökeret. Amikor a nap teljes pompájában felkelt a távoli folyópart felett és a színe mélyebb lett a legvörösebb színnél is, útnak indultak. Zouhr nem minden sajnálkozás nélkül hagyta el a barlangot. Itt biztonságban és bőségben élt, s szerződést kötött az óriásmacskával. Ám Aoun lelke őt is útra szólította az ismeretlen vidékek felé.

A nap közepéig és még a déli alvás után is - amely a hőség miatt szinte kötelezővé vált - nehézség nélkül haladhattak. Aoun éles szeme és a vadkutya-hoz hasonló szaglása minden útkukba kerülő csúszómászót felfedezett; a ragadozók aludtak, csupán a rovarok háborgatták a vadászokat. Vörös fejű legyek zümmögtek kibírhatatlanul és követték miriádnyian a hús szagát, állandóan csipkedő szúnyogok röpködtek az árnyékban, és a vándorok kénytelenek voltak a lódarazsak ellen is védekezni, melyekből hat-hét példány képes volt megölni egy embert. Amikor pedig megálltak, arra kellett ügyelniük, hogy elkerüljék a fehér hangyák szomszédságát.

Már későre járt, amikor elérték a folyó egybetorkollásának helyét. Aoun ismerte a folyót, mivel már többször átkelt rajta. Ő vezette Zouhrt a folyóban heverő, lepusztult sziklákon át, és átvitte társát a tigrisek vadászterületére. A vidék itt gyökeresen megváltozott és hátborzongatóvá vált. Nappal az oroszlán a bűvőhelyén tartózkodik. Az emberhez hasonlóan ő is előnyben

részesíti az olyan állandó helyet, ahová mindig visszatérhet. A tigris azonban mindenféle portyázik, és a pihenő helyét ott készíti el, ahová a hajsza sikere, vagy vándorlásainak változásai vezették, olyan helyekkel is beéri, amelyekről a többi vadállat undorodva húzódna félre... Ezért az ember nem tudja kiszámítani a mozgását, és lehetetlen megmondani, melyik úton lehet kikerülni...

Az oulhamr és a Föld fia egymás közt kis távolságot tartva gyalogoltak, hogy nagyobb területet tudjanak szemmel tartani. Először még segítette őket a növényevők jelenléte, az antilopok, a tatár antilopok, a tulkok és a panolia szarvas soha nem választ olyan legelőt, amelynek szomszédságában tigris tanyázik. Amikor a táj kiürült körülöttük, a nomádok szenvedtek a nyugtalanság kínzó érzésétől. A táj igen változatos volt, a dzsungel néhány részén nyílt területek, szavannák és mocsarak tátongtak, máshol bambuszok és pálmafák nőttek közvetlenül egymás mellett. Aoun úgy vélte, jobb lesz visszatérni a folyóhoz, mert a vízben lévő számtalan sziget a biztonság ígérését jelenthette a számukra. A táj egyre lehangolóbbá vált, ellentétben a vízzel, ami nyüzsgött az élettől. A szigetek közt ébredező alligátorokat láttak, úszóhártyás lábú teremtmények és gázlómadarak kutakodtak a kis öblökben, s alvó pítónok mutatták nyirkos, összetekeredett testüket.

- Közel jöttünk a tigrisekhez - jegyezte meg halkán Zouhr.

Aoun feszülten figyelt, és lassú léptekkel haladt előre. A dzsungel, amely először még messzire terült el a folyóparttól, most egészen közelre húzódott a vízhez, s a növényeket valamiféle összegabalyodó, szűrős vegetáció borította el.

A Föld fia megállt.

- Ez az a hely, ahová a tigrisek inni jönnek a folyóhoz - közölte.

Egy nyílásra mutatott a bozótban. Egyéb jelek is voltak a földön, és Zouhr előrehajolt, hogy közelebről megvizsgálja azokat. A jelekből még mindig csípős szag áradt.

- Itt mentek keresztül - suttogta.

Zouhr reszketett az izgalomtól. Aoun idegesen készítette elő lándzsáját. Úgy tűnt, mintha magukból a vadállatokból maradt volna ott valami kisugárzás... A sűrűben egy reccsenés hallatszott. A két férfi olyan mozdulatlaná vált, mintha fák lennének. A menekülésnek nem lett volna semmi értelme. Ha a vadállat a közelükben van, úgysem maradt más hátra, mint a harc... De semmi nem bukkant ki a bozótból. Aoun beleszagolt a gyenge szellőbe, amely a dzsungel felől szállt feléjük.

- A tigrisek még messze járnak - mondta.

Továbbmentek, de megszorították a lépteiket, hogy minél hamarabb áthaladjanak a veszélyes szakaszon. A dzsungel hamarosan összefutott a valódi folyóparttal, s miután a part széle sokkal áthatolhatatlanabbá vált, a férfiak kénytelenek voltak útirányukat megváltoztatni, és bemenni a bambuszok közé.

Végül aztán odaértek egy helyre, ahol néhány növényevő legelészett. Mivel az alkonyat lassan beállt, megpróbáltak alkalmas táborhelyet keresni. Ameddig a szem ellátott, sehol sem magasodott sziklára utaló jel, és az sem tűnt lehetségesnek, hogy elérjenek egy szigetet: a vidéket beborította a dzsungel, mielőtt elérhetnék a vizet, rájuk esteledne.

Zouhr felfedezett egy hét bambuszból álló növénycsoportot, melyek - ahogy közelebb értek, látták - szinte természetes menedéket formáltak. Három bambusz közt annyira kis rés húzódott, hogy egy ember nem tudott átmenni köztük, Aoun és Zouhr a többi között is csak oldalazva tudták magukat bepréselni. Am egy oroszlán vagy egy tigris számára lehetetlen lenne a

behatolás. Az utolsó két bambusz alja több mint két könyök szélességű volt, de a csúcsaik felé egyre keskenyedtek, ezért Aoun testmagasságának a kétszeresénél össze kellett kötni a növényeket ágak és indák segítségével.

Gyorsan letéptek néhány indát és fiatal bambuszajtást, melyekből megbízható korlátot tudtak készíteni. Urus fia előkészítette az ágakat, és Zouhr, aki sokkal jobban értett az építmények elkészítéséhez, összekötözte és összefonta azokat ugyanúgy, mint ahogy az ősei is csinálták.

Leszállt az alkonyat, mire befejezték a munkát, és semmilyen gyanús alak nem mutatkozott körülöttük. Ezután tüzet raktak, szárított húst és gyökereket sütöttek fölötte. Fenséges lakoma volt, mivel az erőfeszítéstől megnőtt az éhségük; élvezettel ízlelgették a férfi létük örömét és büszkeségét. Nem akadt az állatok közt - még azok között sem, melyek a legtöbbit tudtak a fészeképítésről - egyetlen, mely ilyen gyorsan, ilyen biztonságos menedékkal képes lett volna megvédeni magát a ragadozóktól. Miután a vadászok befejezték az evést, egy darabig még kint maradtak a bűvőhely előtt.

A hold, amely mostanára már közel a felére kerekedett, nyugat felé tartott égi útján. Néhány csillag ragyogott az égen, és Zouhr megkérdezte magától, vajon miféle emberek gyűjtják meg azokat minden egyes éjszakán. A csillagok parányi mérete meglepő volt. Olyanok voltak, mint a gyengén pislákoló fáklyák fényes végei, míg a nap és a hold gyújtotta fény, mintha egy faág végén lángolt volna. De ha olyan sokáig égnek, akkor a lángjuk egyre kisebb lesz. Zouhr megpróbálta megpillantani azoknak az alakjait, akik farakásokat tesznek a tüzekre, és nem értette, miként lehetséges az, hogy láthatatlanok maradnak... Néha elcsodálkozott a nap mérhetetlen forróságán, amely erősebb volt, amikor magasan fent az égen világított, mint amikor közeledett az éjszaka és a nap egyre nagyobb terjedelmű lett. Ezek az álmok nem-sokára teljesen összezavarták és kimerítették Zouhrt. Elhessegette a gondolatokat a fejéből, és szinte teljesen meg is feledkezett róluk. Ezen az estén visszaemlékezett a felhőkre, melyek tele voltak lángokkal azután, hogy a nap lenyugodott. Sokkal több tűz gyúlt ott nyugaton, mint akkor éghetett volna, ha összegyűjtötték volna az összes tüzet, amit az oulhamrok egy teljes télen át gyűjtöttek... És azok a tüzek mégis sokkal kisebb fényt és hőséget csináltak, mint a nap. Zouhr agyában csak egy pillanatra villant át ez, aztán az elmékedései szinte meg-rémítették. Soha nem volt még olyan Vállnélküli Ember vagy oulhamr, aki olyannak látszott, mint akit a gondolatai vezérelnek a cselekedeteiben.

- Milyen emberek világítanak az égen, amikor a nap már eltűnt? - kérdezte megszokásból.

Aoun miután túl volt egy tigrisekkel kapcsolatos álmán, kábulathoz hasonló állapotba zuhant, ami azonban nem akadályozta meg abban, hogy érzékei éberén figyeljék az éjszakai veszedelmeket. Zouhr kérdésére felébredt.

Fejét az ég felé emelve, a csillagokra nézett.

- Zouhr az ég kis tüzeiről beszél?

- Nem, Zouhr a hatalmas, vörös és sárga tüzekről beszél, amelyek nemrég mentek el. Ezeket hordák gyűjtják meg?... Ha így van, akkor biztosan sokkal többen vannak, mint az oulhamrok, a Kzammok és a Vörös Törpék.

Aoun összevonta a szemöldökét. Homályosan ő is elképzelte, hogy odafönt élőlények rejtőzködnek, és az ötlet felbosszantotta.

- Az éjszaka meggyújtja a tüzeket... - válaszolta elgondolkodva. - Az éjszakától még fényesebben ragyog a tűzünk!

Ez a válasz megráztta a Föld fiát, és még sokáig gondolkodott rajta azután is, amikor Aoun már rég elfelejtette az ő kérdését, amely különösebben nem is izgatta.

Közben a gyenge szellő is megélnkült, és a távolból hangokat hozott feléjük. Alattomos állatok mentek át a mocsáron és tűntek el a sötétben. Némelyikük megállt, és a tűzre bámult, melyből mindennél ragyogóbban áradt a fény. Őt vagy hat vadkutya settenkedett sunyin a férfiak körül, mert megéreztek a sült hús illatát, de hamarosan el is tűntek. Hirtelen néhány panolia szarvas jött ki a dzsungelből, és vadul elrohantak.

Aoun felült. Szaglászott, hallgatózott, majd suttogva megszólalt:

- Itt az idő bemenni a menedékbe. - Majd hozzátette: - A tigris a közelben van!

A férfiak becsusszantak a bambuszok közötti nyíláson.

Nem messze tőlük szétnyílt a bozót. Az ezüstös és hamuszürke megvilágításban egy csíkos állat jelent meg. A termete egy oroszlánéhoz hasonlított, de mégsem mondható olyan magasnak, a teste hosszabb és hajlékonyabb volt, mint a sárga bundájúnak. Az oulhamrok és a Vállnélküli Emberek minden élőlény közül ettől rettegetek a legjobban, ugyanis az oroszlán nem volt olyan ravasz, annyira dühöngő természetű és olyan gyors; a kardfogút nem ismerték a hegyek túoldalán, mert eddig még csak Naoh és a Szárazcsontú Goun találkoztak az óriásmacskával.

A tigris ráérősen mozgott hullámzó testmozgásával, mely félelmetes hatással volt a többi állatra. A lángok láttán megállt, felemelte robosztus fejét, amitől kivillant sápadt színű mellkasa, a szeme úgy ragyogott, mint a szentjánosbogár. A valaha látott leghatalmasabb tigris állt a két vadász előtt. A félelem ellenére, amitől Aoun ereiben gyorsabban száguldott a vér, Urus fia lenyűgözve bámulta az állatot, mert elfogult volt az erős vadállatokkal szemben, még akkor is, ha azok történetesen az ellenségei is voltak.

- Az Emberevők tigrise erősebb, mint ez itt - jelentette ki.

- Olyan, mint a leopárd a sziklák oroszlánjához képest - tette hozzá Zouhr.

Ennek ellenére azért érezték, hogy egy ember számára a tigris ugyanolyan félelmetes, mint az ő kegyetlen barlangi társuk.

A tigris megállt egy pillanatra, aztán óvatosan, szinte félénken közeledett feléjük. Félt a tüztől. Az állat ugyanis elmenekült a lángoktól, amikor a villámlástól kigyulladt a préri. De ez a ragyogás inkább hasonlított ahhoz a fényhez, amit az éjszaka vége felé lehet látni. A tigris annyira megközelítette a tüzet, hogy már a hőséget is érezte, ugyanakkor látta a táncoló lángokat, hallotta a morgásukat és a pattogásukat is. Az állat bizalmatlansága nagyobb lett, biztonságos távolságot tartva megkerülte a tüzet, és ezzel közelebb került a bambuszokhoz. Ugyanabban a pillanatban látta meg a férfiakat, ahogy a szagukat megérezve rádöbbsent a jelenlétükre.

Felmordult, és két, vadászatot jelentő ordítást hallatott, melyek a vadkutyaéhoz hasonlítottak.

Aoun gondolkodás nélkül válaszolt a saját csatakiáltásával. A tigris meglepetten összerezsent, és keményen az ellenfeleire nézett. A szaguk a leggyengébb áldozataira emlékeztették, a méreteik alig látszottak nagyobbak, mint a farkasoké.

Egyedül a legnagyobb termetű állatok tudtak ellenállni a tigrisnek. Ezek a lények azonban valahogy ismeretlenek voltak a tigrisnek, és az eltelt évek meglepő tapasztalatokkal látták el, amelyeket aztán körültekintően fel is használt. A tűz közelsége még jobban fokozta benne az érzést, a férfiak különleges mivoltának titokzatosságát. A tigris lassan megközelítette a

bambuszokat, aztán megkerülte az építményt. A dzsungelben eltöltött hosszú élete tökéletessé tette a távolságbecslési képességét, az ösztönt, mely mindig biztosította számára a zsákmányt, amikor az egyetlen ugrással elérhető volt. Ugyanakkor ismerte a bambusz erejét is. Meg sem kísérelt bejutni a szűk réseken, megállt az összefűzött ágak és indák előtt. Karmaival kipróbálta az erejüket, és éppen megkísérelte széttépni a legvékonyabbat, amikor Aoun lándzsája semmi mást nem tett, csupán érintkezésbe lépett az állat orrlyukaival.

A ragadozó morogva hátraugrott, és elbizonytalanodva megállt. Ez a támadás még különösebbé tette számára az ismeretlen teremtményeket. Feltámadt a dühe, torkában őrjöngő morgás hördült, és összeszedte magát egy újabb ugráshoz, egy mindent elsöprő támadást próbált indítani. Ezúttal a dárda furcsa szögben az állkapcsát találta el, mivel az ágak rezgése és a ragadozó mozgása megakadályozta Aount a pontos célzásban. A támadó rájött, milyen ellenálló a kerítés, és a bent lévő férfiak is meglehetősen bátrak, ezért újra hátraszökkent, lelapult a földre, és várt.

Még nem jött el a vadászat ideje. A tigris szomjas volt. Az állat éppen a folyópartra tartott, amikor meglátta a tüzet. Egy idő múlva a dühe lecsendesedett, ismét megérezte kiszáradt torkának gyötrő szomjúságát, amit egyedül a friss víz képes csillapítani...

Ezért aztán egy elnyújtott morgással talpra állt, kétszer megkerülte a menedéket, és elment. A dzsungelben volt egy nyílás, ahol le lehetett menni a vízhez. Aoun és Zouhr látták az ösvényen eltűnő ragadozót.

- Vissza fog jönni - szögezte le Zouhr. - Lehet, hogy a nőstényével együtt.

- Egyetlen inda sem szakadt el - nyugtatta meg Urus fia.

Egy darabig még az elmúlt veszedelemre gondoltak, de nem nyugtalankodtak a jövőjük miatt. A bűvőhely megvédte, és újra meg fogja védeni őket. Arra sem volt szükség, hogy virrasszanak, így nem sokkal azután, hogy lefeküdtek, már álomba is merültek.

3. RÉSZ

A tigris támadása

Aoun akkor ébredt fel, amikor az éjszaka első harmada már eltelt. A hold eltűnt a nyugatra elterülő dzsungel mögött, és vörös fénnel vont be az ágakon leült párát. A mocsarat halványszürke árnyékok borították; a tűz csak gyenge fénnel pislákol a hét bambusz mellett.

A harcos először csak a mozdulatlan növényzetet látta, de a szaglása egy élőlény jelenlétére figyelmeztette. Aztán előbukkant egy árnyék, elvált a pálmáktól, és óvatosan közeledett a férfi felé. Aoun amióta kinyitotta a szemét, tudta, hogy a tigris volt az, és aggódva, ugyanakkor dühösen is nézte, ahogy az állat közeledett. Vakmerő lelke, mely úgy háborgott a belsejében, mint vihar a vizek felett, kitágította mellkasát. Bár tudta, hogy a tigris minden szempontból erősebb, mint az ember, mégis vágyott a harcra. Elvégre Naoh is legyőzte a szürke farkast és a tigriseket, aztán ő, Aoun is diadalmaskodott a rinocéroszt legyőző kardfogún. Egy pillanatra megszédült, de ez gyorsan elmúlt, ősei higgadtsága lehűtötte véréét. Tudta, hogy sem Naoh, sem Faohm, de még a Szőrös Emberek sem támadnának a tigrisre, még akkor sem, ha az életüket fenyegetné veszély...

Mellesleg az az ember is felébredt, aki szintén visszatartaná őt. Most a Föld fián volt a sor, hogy rádöbbenjen a ragadozó jelenlétére. Ránézett a társára, aki már felemelte a bunkóját.

- A tigris nem talált zsákmányt - jegyezte meg.
- Ha közelebb jön - mondta remegő hangon Aoun -, ráhajítom a lándzsát és a szigonyt.
- Veszélyes dolog megsebezni a tigrist. A dühe sokkal nagyobb, mint az oroszláné - jött a válasz.
- És mi lesz, ha nem megy el a menedéktől?
- Aounnak és Zouhrnak kétnapi élelme van.
- De nincs vizünk, és lehet, hogy a nősténye is idejön.

Zouhr nem válaszolt. Neki ez már hamarabb eszébe jutott. Tudta, hogy a vadállatok néha felváltva öröködnék, ha nehezebben megszerezhető zsákmánnyal van dolguk.

- A tigris egyedül volt múlt éjszaka - mutatott rá rövid töprengés után. - Lehet, hogy a nőstény messze van.

Aoun nem látott annyira tisztán a jövőbe, hogy ragaszkodjon az elképzeléséhez, figyelme teljesen a tigrisre összpontosult, amely a bambuszoktól öt könyök távolságon belülre került.

Tisztán láthatták széles pofáját, melynek hátsó részét kemény szőr szegélyezett, és a szemét, amelyek még fényesebben ragyogtak, mint addig. Aount furcsa szorongás kerítette hatalmába a zöld szemek fényétől, Zouhr ugyanettől a látványtól reszketni kezdett. A mocsárban időnként morgások hallatszottak. A tigris közelebb ment, aztán fel és alá járkált a menedék körül, valamilyen félelmetes és idegesítő türelemmel. Úgy tűnt, mintha arra várna, hátha a rések jobban szétnyílnak, vagy az összefűzött indák és bambuszok meglazulnak. Minden alkalommal, amikor a közelükben haladt el, a két férfi megremegett, mintha a vadállat sóvár reménye azonnal beteljesedne.

Végül a ragadozó lehasalt a száraz fűben. Onnan nézte őket türelemmel, és időről időre kinyitotta félelmetes állkapcsát, ilyenkor az egyre gyengébb fény tüze megcsillant a tépőfogain.

- Még reggel is itt lesz - közölte Aoun.

Zouhr nem felelt. Két kis terpentinfá ágat nézett, amelyeket még a tűzrakáshoz gyűjtött, mert szerette, ha mindig volt kéznél néhány száraz fadarab. A vékonyabb ágat teljes hosszában széthasította, ezáltal néhány vesszőt kapott.

- Zouhr nem fog tüzet csinálni - kiáltott Urus fia korholóan.

- Nincs is szél, a menedékünk földje csupasz, a bambuszok fiatalok - felelte Zouhr, miközben a kovakövet a markazithoz ütögette. - Zouhrnak csak egy kis tűz kell!

Aoun nem erősködött tovább. Nézte a vesszőkből felszálló szikrákat, a társa pedig meggyújtotta az egyik terpentínág végét. Az ág hamarosan ragyogó fényt árasztott. Ekkor az egyik részhez hajolva, a Föld fia a tigris felé hajította az izzó parazsat...

A láng parabola ívet írt le, és a száraz fűre esett. Ez volt a mocsár legszárazabb része, melyet még nem változtattak meg az éjszakai párafelhők...

A tigris felpattant, ahogy meglátta a szikrázó lövedéket, amely eltűnt a magas fűben. Zouhr alaposan végiggondolta, hogy meggyújtson-e egy másik fáklyát.

A növényzetben mindössze egy piszlákoló, vörös izzás maradt. A tigris visszafeküdt.

Rövid tétovázás után, Zouhr meggyújtotta a második ágat. A tűz alig kapott a fa végébe, amikor arról a helyről, ahol az első ág földet ért, láng csapott fel, belekapott a fűvek szárába, és egy elhúzódó vonal mentén égni kezdett. A vadállat üvöltve felállt, és éppen ugrani akart, amikor Zouhr elhajította a második, égő parazsat.

Az égő fadarab éppen a mellén találta el a vadállatot. Örülten körbe-körbe forgott, cikcakkban egyik oldalról a másikra. A tűz ropogó hanggal végigszáguldott a magas fűvön, aztán szinte nyalábokban szétterítve magát, beborította a vadállatot... A tigris a dühtől elordította magát, átvágott a lángokon, és elmenekült.

- Nem fog visszajönni - jelentette ki Zouhr. - Egyik vadállat sem tér vissza arra a helyre, ahol megégette magát.

Aoun el volt ragadtatva a társa ravaszágától. Már nem halkán nevetett, hangja végigharsogott a mocsár felett, mint egy örömteli harci kiáltás.

- Zouhr ravaszabb, mint a Szárazesontú Goun áradozott az oulhamr, és izmos karját a Föld fiának vállára tette.

A tigris tényleg nem tért vissza. Aoun és Zouhr napfelkeltéig aludtak. A mocsárra és a dzsungelre köd telepedett, a csend és nyugalom egészen hajnalig zavartalan maradt. Akkor mozgolódni kezdtek a nappali életet élő állatok. A folyóból és az erdőből hangos lárma szállt fel. Urus fia kijött a menedékből, és végignézett a vidéken. Semmilyen gyanús szag nem figyelmeztette, csak néhány pettyes szarvas lépkedett arra, amitől Aoun még jobban megnyugodott.

Visszament Zouhrhoz.

- Folytatjuk utunkat, de először nyugat felé megyünk, hogy elkerüljük a tigrist - közölte.

Mielőtt a hajnal kiteljesedett volna, elindultak. A köd lassan elpárolgott, és eltűnt a sápadt égen, amely aztán viharos gyorsasággal kék színűre változott. Eleinte kevés állatot lehetett látni, aztán egyre többen lettek, amiből a harcosok arra következtettek, hogy maguk mögött

hagyták a tigris felségterületét. Aoun mégis izgatottan szimatolt a levegőbe. A növényzetre óriási hőség ereszkedett; a két férfit vörösfejú legyek zaklatták, a napsugarak áthatoltak az ágakon, és úgy martak a testükbe, mint a fehér hangyák; majmok grimaszoltak feléjük, a papagájok fülsiketítő, idegesítő hangon rikoltoztak.

- Vihar fog kitörni az erdőben! - mondta a Föld fia.

Aoun megállt, hogy megvizsgálja a nyugati égboltot. Egy tisztás bejáratánál álltak, így az ég nagy darabját áttekinthették, mely lazúri színben pompázott és egyetlen felhő sem tarkította. Ráadásul a két férfi valami bizonytalan szorongást is érzett, amely láthatatlan félelemként megülte a levegőt.

Hosszabb ideig várakoztak ott. Aztán Aoun és Zouhr elkanyarodtak, s a sokféle aljnövényzet vonalát követve a folyó felé haladtak. Dél körül a vihar még messze járt. Úgy ettek, hogy tüzet sem raktak, élvezet nélkül falták fel az előző napon sült húszeletet. Pihenésüket állandóan megzavarták a rovarok.

Amikor ismét úton voltak, megjelentek nyugaton az első ködfoltok. Az ég kékjében egy tejszínű folt terjeszkedett; mocsári szarvas bögött nyugtalanul, melybe belevegyült a bivalyok hangja is, a fűben kobrák siklottak villámgyorsan. A harcosok egy darabig gondolkodtak, hogy elinduljanak, vagy ott maradjanak. Ám a hely, ahol álltak, kedvezőtlennek tűnt: hatalmas, ősi fák csúcsai emelkedtek az égig a vándorok számára túl nagy magasságban, a lábuk alatt nedves volt a talaj, nem láttak alkalmas menedéket, ami megvédené őket a villámcsapásoktól, melyek romba döntik az erdőt. Időnként szélviharok száguldottak el a lombkoronák fölött olyan hanggal, mintha egy folyó rohanna ott, máskor a légáramlás spirál alakban felemelkedett, félresöpörve útjából a növényeket. Utána mély, súlyos csend következett. Egy ködfal tornyosult az ég felé, egy fekete füstfelhő, amely a széle felé foszforeszkálóvá vált. Azután dühödt, fakó fénysugarak vágtak át a fák sűrűjén. A kiindulási pontjuk nagyon messze esett onnan, ahol Aoun és Zouhr álltak, így zajukkal nem erősítették a vihar okozta zűrzavart. Amikor a fal eltakarta a növényzet felét, és elkezdett kelet felé leereszkedni, az összes élőlényt egyre fokozódó rémület kerítette a hatalmába; mindenütt menekülő, búvóhelyet kereső állatokat lehetett látni, megzavarodott férgeket, ahogy megpróbálták elérni a fák ágain lévő repedéseket. Minden élő teremtményre rátelepedett egy másik életforma, amely alattomosan szétáradt, megteremtette és táplálta az erdő életét, de amely ha megszabadult a bilincseitől, ugyanúgy elpusztította a fákat és füveket, mint az állatokat.

A vándorok már átérték a természet ilyen megvadulását. Aoun csak egy búvóhelyre tudott gondolni, Zouhr időről időre az ég felé emelte a fejét, mert agyába befészkelődött egy elképzelés, miszerint a felhőkben bizonyára óriási vadállatok tombolnak. Már az ordításukat is lehetett hallani. A távolság miatt a hangjuk ünnepélyessé vált, mint a hegyek közt ordító oroszlánok visszhangzó üvöltései. Mennydörgés dörrent, és a villámlás vakító fénye elviselhetetlenné vált. Rohanó víz hangját hallották, amely hamarosan zuhatagok és vizesések hangjává erősödött. A dzsungel szétnyílt egy tó előtt, melyet mocsarak vezettek be, a bűzös talajon semmilyen menedéket nem lehetett találni, a vihar időről időre felerősödött.

A fügefafa lombja alatt, ahová a két férfi behúzódott, egy leopárd is kuporgott; az ágak közül majmok éles kiáltásai hallatszottak. Az eső úgy ömlött, mintha egy óceán átszakította volna az ég gátjait; a szélviharban a fergeteg és a növények illatát repítette a szél... Egy órán belül megemelkedett a tó vízszintje, megteltek a mocsaras öblök, egyikük kiöntött a medréből, és megkezdte az erdő elárasztását.

A vándorok kénytelenek voltak visszahúzódni; egyéb áradatok is közeledtek harsogó hang kíséretében, ami még jobban fokozta a vihar zaját. Amennyire csak lehetséges volt, az utazók megpróbálták kelet felé menni. A tomboló vizek egyre jobban gyötörték őket. Alig menekültek az egyik oldalról, az ár máris a másikon bukkant fel. Aoun úgy vágatott, mint egy csődör. Zouhr előredőlve, lábát alig emelve követte őt azzal a sajátos futással, amely a Váll nélküli Emberek sajátosságának számított. Amikor sikerült viszonylag nagyobb távolságra kerülni az áradattól, kelet felé indultak tovább abban a reményben, hogy így elérik a folyót.

Mocsarakon mentek keresztül, bambuszok, pálmák és kúszónövények közt verekedték át magukat. Egy kiöntött mocsár miatt észak felé kellett fordulniuk. A vihar már kezdett lecsendesedni, a szélrohamok hangja is szelídebb lett, és végül a vadászok odaértek egy tisztáshoz, ahol egy esőtől megduzzadt áradat vágatott előttük...

Megálltak, és megpróbálták megállapítani a vízmélységet.

A villámok belevágtak egy ébenfa csoportba. A víz túlsó partján a vadászok egy rémült állat hosszú testét pillantották meg, ahogy nagyokat ugrott. Aoun és Zouhr felismerték a tigrist. Az állat a félelemtől időnként körbe-körbeforgott, aztán abbahagyta, és észrevette az emberi lényeket...

Aoun ösztöne azt súgta, hogy ez ugyanaz az állat, amelyik a búvóhelyük körül csatangolt. Zouhr akkor lett teljesen biztos ebben, amikor megpillantotta az állat megjelölt mellkasát, amiről tudta, hogy az égő fa okozta... A férfiaknál bizonytalanabban, de a tigris is felismerte a zsákmányt, ami elmenekült előle, s melyet emlékezetessé tett a tűz, az indakerítés és az égő fű. Éppen akkor találta meg őket újra, amikor egy másik tűz belecsapott az ébenfákba. A férfiak alakja ezért szörnyű dolgokkal vált kapcsolatosá a ragadozó számára, amitől határozatlanná vált.

Egy darabig mind a hárman mozdulatlanul álltak. Ahhoz túl kicsi volt az állat és a férfiak közötti távolság, hogy a menekülés lehetséges legyen. Aoun már elő is készítette a lándzsáját, és Zouhr - attól való félelmében, hogy a menekülést újabb hajsza követi majd - szintén felkészült a harcra.

Az oulhamr hajította el először a fegyverét. A lándzsa átsüvített az áradat felett, és a jobb szeméhez közel eltalálta a vadállatot. A tigris vérfagyasztó üvöltéssel elrugaskodott. Patakzó vére viszont akadályozta a látását, így az ugrásának nem volt meg az a pontossága, amitől minden útjába kerülő élőlény halálra ítéltetett. A hosszú test a vízbe zuhant, többször megpördült, aztán mellső lábával megkapaszkodott a part szélében. Aoun ismét támadt, a lándzsája az állat vállát elhibázva annak mellkasába hatolt... A düttől félőriült szörnyeteg felhúzta a testét a partra, s megcélozta a férfiakat. Félig már bénán és lassan mozgott. Zouhr az oldalába dőlt egy másik lándzsával, miközben Urus fia a nyakát sebezte meg.

Azután a férfiak a bunkósbotjaikkal felkészülten vártak. Aoun szembeállt a támadóval, bunkója lesújtott a tigris fejére, mialatt a wah hátulról támadt az állatra a hátgerincét véve célba... A tigris egyik karma felhasította az oulhamr testét, de a férfi oldalra lépve kitért a támadás elől, és bunkójával az állat orrára csapva egy pillanatra feltartóztatta annak útját... Mielőtt a vadállat ismét ugorhatott volna, Aoun bunkója harmadszor is lecsapott, de olyan erővel, hogy a tigris mozdulatlanná vált, mintha aludna. Ekkor anélkül, hogy egy pillanatra is abbahagyták volna, a két vadász a bunkójával csépelni kezdte az állat hátgerincét és lábait. A hatalmas test félelmetesen rángatózva összerogyott, és miután Urus fia kinyomta az állat bal szemét, a tigris teljesen kiszolgáltatva hevert a férfiak kénye-kedvének.

Egy utolsó lándzsadöfés aztán átjárta a szívét, és szabad utat engedett a halálnak.

A makiemberek erdeje

A következő napok időjárása sokkal szelídebb volt. A harcosok magabiztosan haladtak át a vidékeken, ahol a folyó olyan széles volt, mint egy tó. A győztesek diadalát érezték, amitől az átélt veszélyek szinte kellemes emlékekké váltak, de ennek ellenére az óvatosságuk nem csökkent. Ideiglenes szállásokat találtak a dzsungelben, a folyóparton, a sziklák közt, az évezredes fák üregeiben és a sűrű rengetegben, ahol a tüskés cserjék annyira erősek voltak, hogy miután baltáikkal utat vágtak bennük és eltorlaszolták a bejáratot, nagyszerűen ellenálltak a ragadozóknak.

Egy tó miatt nem tudtak továbbmenni, ezért kénytelenek voltak eltérni a folyótól, így egyszer csak egy hegy lábánál találták magukat. Nem a magas fajtákból való volt.

Negyednapi gyaloglás után egy fennsíkra értek, amely szavannával kezdődött és később erdőbe ment át; északkelettől délnyugatig terjedt, és északkeleten egy másik hegylánc magasodott föléje, ahol két folyó eredt, melyek szintén egy tavat tápláltak.

Aoun és Zouhr a következő napnyugtáig nem mentek közelebb az erdőhöz. Egy porfir szikla repedése alkalmas menedéket kínált, melynek a bejáratát ágakkal eltorlaszolták. Aztán hatalmas tüzet gyújtottak, és megsütöttek egy leguánt. Az itteni hőmérséklet nem volt olyan magas, mint a síkságon, és a fennsík levegőjét felfrissítette a szomszédos hegyekből származó légáramlat. A két férfi önfeledten élvezte a számtalan forró éjszaka utáni hűvösséget, amely az oulhamroknál örökéssel töltött éjszakákat idézte fel bennük. Majdnem akkora élvezettel szívták be a friss levegőt, mint amilyen örömmel ettek. Az erdő susogása a hömpölygő víz hangjára emlékeztette a vadászokat. Néha vadállatok üvöltöttek a távolban, s hiénák baljóslatú kacagása vagy egy vadkutya falka vonyítása is felhangzott.

Hirtelen egyre erősödő lármát hallottak, aztán a fákon különös alakok jelentek meg. Egyaránt hasonlítottak a kutyákhoz és a Vörös Törpékhez. Túlmozgásos pofájukon nagyon közel ülő, kerek szemek akadtak össze. Négy végtagjuk négy kézben végződött.

Aoun és Zouhr ismerték a lényeket. Rhesus majmok voltak, melyek hátán zöld, a mellén pedig sárga szőr nőtt, az arcuk vörös volt, mint a lenyugvó nap. A tüzet bámulták. A Föld fia nem érzett ellenszenvet irántuk. Bizonyos szempontból ugyanolyan magához hasonló teremtményeknek tartotta őket, mint az emberevőket. Aoun is osztotta ezt a véleményt. Amióta erre az új földre tették a lábukat, szinte mindennap találkoztak velük, és tudták, hogy ártalmatlan lények. Azonban a Vörös Törpékhez való hasonlatosságuk miatt a rhesuszok látványa enyhe nyugtalanságot keltett a két férfiban.

A nappali fény utolsó sugarai mintegy tizenkét majmot tettek láthatóvá. Miközben egy-egy pillanatra a lángokra néztek, ágról-ágra, fáról-fára ugráltak szédítő gyorsasággal; aztán ismét megálltak, és szemügyre vették a szokatlan látványosságot. Végül egy nagy termetű hím, melynek testfelépítése egy farkaséhoz hasonlított, lassan a földre ereszkedett, és megindult a tűz felé. Amikor már mintegy tízkönyöknyi utat megtett, megállt, szelíden nyüszített, mely egyszerre esdeklésnek is hatott.

Aoun felemelte a lándzsáját, mert emlékezett a Vörös Törpék árulására, akik nem sokkal voltak nagyobb termetűek, mint a rhesusok. Amikor a vadász meghallotta a nyöszörgést, újra leengedte a kezét. A majom rövid várakozás után újból előrébb ment pár könyöknyivel. Aztán, mintha valami jótetre várna, a félelem és kíváncsiság furcsa keverékével mozduatlanná vált.

A távolból hangos üvöltések hallatszottak, és egy kis domb tetején megjelent három farkas. Mivel a szél az állatok felé fújt, így sem a férfiak, sem a rhesusok nem vették észre időben a fenevadak felbukkanását.

A majom megpróbálta elérni a fákat. A legfürgébb farkas előtte termett, a másik kettő, pedig a visszavonulás útját vágta el. Csak a tűz felé vezető út maradt szabadon. A hatalmas majom egy pillanatig zavarodottan állt, mialatt a fán lévő társai kétségbeesetten rikácsoltak. A rhesus szorongó pofáját a férfiak felé fordítva látta, amint a farkasok egyre közelednek, és a félelemtől esztét veszítve előrelódult.

Abban a pillanatban, amikor a tűz közelébe került, a három üldöző rácsapott, és a legfürgébb mozgású már csak tízkönyöknyire állt a majomtól. A rhesus gyászosan felkiáltott. Nem volt több hely a ragadozók és a tüzes lángok között. A halál ott tornyosult előtte, és az ember-szabású érezte a végzet jeges félelmét. Először az erdő felé - a lombok óceánja felé, ahol olyan könnyedén megmenekülhetne az ellenség fogai elől -, másodjára pedig kimerült pofájával esdekelve a férfiak irányába fordult.

Zouhr kiegyenesedett, lándzsáját magasra tartotta a kezében. Belsejében ott forrongott fajának ösztöne, és a majom felé ugrott. A farkas visszavonult a férfi alakja elől, és most Aoun is felállt. A farkasok üvöltöttek; bár megtartották a vadászoktól való távolságukat, felhúzott ajkakkal fenyegetőzve támadást színleltek.

Aoun megvetően feléjük hajított egy követ. Eltalálta a legközelebb álló farkast, ami ettől hátraugrott a társaihoz.

- Nem éri meg a farkasokra pocsékolni a lándzsákat vagy a dárdákat - gúnyolódott Urus fia.

A külső szemlélő most láthatta a többi majmot, ahogy ágról-ágra ugráltak, miközben a mozdulatlan üldözött nyugtalanul nézte a férfiakat, akik az imént mentették meg az életét. Hosszú végtagjai reszkettek. A félelem teljesen a hatalmába kerítette, félt az ismeretlen tüztől, a farkasoktól és azoktól az alakoktól is, akik annyira felegyenesedve álltak, s attól a különös hangtól, amely eltért az erdő és az ösvények bármelyik lakójának hangjától. Szíve lassanként nyugodtabban vert, és kerek szeme a férfiakat vizsgálta. Kezdte biztonságban érezni magát; ha egy erősebb lény nem üt azonnal, a gyengébbik egy kis idő múlva elhiszi, hogy egyáltalán nem fogják bántani. A rhesus most már csak a tüztől és a farkasoktól tartott. Aztán a tüztől való félelme alábbhagyott, mivel az a helyén maradt a felpúpozott ágak között.

Aoun és Zouhr miután elkergették a vadállatokat, szemügyre vették vendégüket. A majom úgy ült a földön, mint egy gyerek, a kis keze is fokozta a hasonlóságot, ugyanúgy, mint a szinte lapos mellkasa.

- A farkasok nem fogják megenni a kis, zöld törpét - nevetett Aoun, amitől a majom össze-rezzent.

- Aoun és Zouhr visszaviszik a fához - tette hozzá a wah.

A rhesus ismét remegni kezdett, ahogy a férfiak felé indultak. Lassú mozgásuk, hangszínük, a hangjuk erőssége, ami gyengébb volt, mint amikor a farkasokra ijesztettek, megnyugtatták a majmot; és a férfiakban is feltámadt valami gyengéd érzés. Aounnak és Zouhrnak örömet jelentett a gondolat, hogy új társat szereztek, aki izgatta a kíváncsiságukat és színesebbé tette az életüket.

Az idő egyre telt. A farkasok még mindig szemmel tartották őket, időnként üvöltöttek: gyűlölték a tüzet, az embereket és a zsákmányukat, ami elmenekült előlük, még hozzá nem ravaszsággal vagy gyorsasággal, hanem valami felfoghatatlan közbeavatkozással. Végül

elmentek. Eltűntek az éjszakában, és miután többé nem voltak szélárnyékban, lehetetlen volt, hogy észrevétlenül vissza tudjanak térni.

A rhesus nem ment el egyből. Ahogy megszokta a tüzet, kiegyenesedett. Mivel a hegyekből hűvösebb szél fűjt, az ég túlságosan tiszta volt és elnyelte a hőséget, az állat utánozta az embereket, s örömmel töltötte el a lángokból áradó forró levegő.

Aztán a majom egy rövidet kiáltott, mereven a vendéglátóira nézett, és elugrált a fák irányába.

Aoun és Zouhr őszintén sajnálták a távozását.

Másnap a két férfi visszatért az erdőbe. Megdöbbenek a fák és az aljnövényzet elképesztő méreteitől. Itt kevesebb kígyó élt, mint a síkságon; a fák tetején fehérfejű varjak csapatai károgtak; dzsungeltulkok vágtak át a tisztáson és a nagy faágak elágazásainál fekete medvéket láttak. A nappal vége felé időnként egy-egy leopárd merészkedett elő anélkül, hogy meg merte volna támadni a férfiakat. Aztán egy hosszúfarkú entellus majom horda szakállas pofái bukkantak fel. Csoportokba verődtek az ágak közt, különös kiáltásaikkal adtak hangot a társas lét és a biztonságérzet miatti örömüknek, melyhez úgy jutottak, hogy szövetkeztek önmaguk és a területük védelmére.

A negyedik éjszakán Aoun egy jellegzetes szag jelenlétére figyelt fel. Az új vidékre való érkezésük óta még nem volt szag, ami ennyire hasonlított volna az emberi test kipárolgásának szagához. A férfi megborzongott, a félelemtől égnek álltak a hajszálai. Sem a tigris, sem az oroszlán, sem a kardfogú, de még az óriásmacska szaga sem tűnt ennyire veszélyesnek, mint ez a szag.

Felébresztette Zouhrt, hogy felkészüljenek a harcra, és mindketten riadókészültségbe helyezték érzékeiket. A wah szaglásának érzékenysége nem fejlődött olyan tökéletes szintre, mint az oulhamré, csupán valami gyenge szagot érzett.

- Olyan, mint a Kzammok szaga - közölte Aoun kitágult orrlyukával szaglászva.

A Kzammok voltak a legvérengzőbb emberfaj. Arcukat és testüket rókavörös szőrösomók borították, karjuk olyan hosszú volt, mint a Faembereké, lábuk ellenben rövid és görbe, combjuk három, húsos redőben lógott, lábujjaik pedig roppant méretűre nőttek. Megették a legyőzött oulhamrokat és felfalták a megmaradt Váll nélküli Embereket, akik még túléltek a kiirtást.

Egy kis időre, mintha gyengült volna a szag; lehet, hogy a titokzatos lény távolodott tőlük. Aztán ismét felerősödött, és végül Zouhr odasúgta Aounnak:

- Urus fia helyesen beszél, ez olyan szag, mint a Kzammoké.

A türelmetlenségtől gyötrődve Aoun lélegzete gyorsabbá vált. Bunkósbotja a lábánál hevert, íját előkészítette egy távoli lövéshez...

Most már bizonyossá vált, hogy több mint egy rejtélyes teremtmény van a közelükben: a szag két irányból érkezett.

- Ők látnak bennünket, de mi nem látjuk őket... Meg kell, hogy nézzük őket! - mondta Aoun.

Zouhr, aki hajlamos volt az időhúzásra, habozott.

- A tűz fénye elárul minket - folytatta Aoun.

Felemelte a bunkóját. A wah még egyszer megpróbált átlátni a sötétségen, semmit se látott, és miután végiggondolta, hogy az ismeretlen ellenség bármikor támadhat, beleegyezett a tervbe.

Urus fia előrement, és Zouhr csendben követte. Időnként megálltak, előrehajoltak, és alaposan megvizsgálták az előttük lévő talaj minden részletét. Aoun pillanatonként végigpásztázta a környezetüket a szemével, a hallásával, de leginkább a kitűnő szaglásával. Egyik kezében a bunkóját, a másikban az íját és egy kilövésre kész nyílvezzőt tartott. Folyamatosan haladt, egész idő alatt figyelve a szagra, és egyre inkább arra a meggyőződésre jutott, hogy mindössze két lényről van szó...

Susogó hang hallatszott. Megmozdult egy bokor, aztán egy könnyű lépés hangját lehetett hallani a humuszon. Aoun és Zouhr egy bizonytalan körvonalú alakot láttak meg az alacsony aljnövényzetben, de a kép annyira homályos volt, hogy nem tudták megállapítani, vajon felegyenesedve, vagy mind a négy lábán állt-e a lény. A léptek hangja mégis úgy hangzott, mint két mancsé, ám sem a rhesus, sem a hosszúfarkú majom, de még a gibbonok sem menekülnének így.

- Férfiak - suttogta Aoun.

A vadászok megálltak, mintha megmerevedtek volna. A homályos alak félelmetes formát öltött. Az új veszéllyel szembekerülve Aoun hirtelen és szinte önkéntelenül kiáltotta a csatakiáltását. Aztán az elsővel párhuzamosan egy másik lény lépteinek zaja is felhangzott, s nemsokára a hang és a szag messzebről jött. Az oulhamr az üldözésükre indult. Először néhány lián állította meg, aztán egy mocsár.

- Miért kiáltotta Aoun a harci kiáltását? - kérdezett rá Zouhr. - Lehet, hogy azok az emberek nem is akarnak harcolni velünk.

- Úgy büzlenek, mint a Kzammok!

- A Kékhajú Emberek szaga is olyan, mint a Kzammoké!

Ez a megjegyzés összezavarta az oulhamrt. Az ösztönös óvatossága miatt egy pillanatig még mozdulatlanul állt, sokáig szaglászott a félhomályban.

- Elmentek! - közölte.

- Ők ismerik az erdőt, mi pedig nem! - mutatott rá Zouhr. - Ma éjszaka nem látjuk őket. Várnunk kell reggelig.

Aoun nem válaszolt. Néhány lépést tett balra, majd a fülét a földre fektetve lehasalt. Számptalan gyenge zajt hallott, és Urus fia ezek közt felismerte az ismeretlen lények lépteinek hangját. Egyre halkultak, és végül felismerhetetlenné váltak, míg egy csapat portyázó vadkutya lábainak zaja egyre közeledett feléjük.

- Az Erdei Emberek nem mertek harcolni! - mondta a fejét felemelve. - Vagy pedig elmentek, hogy figyelmeztessék a testvéreiket.

A két vadász visszament a tűzhöz, és még több ágat dobtak a lángokra; szívükben kellemetlen érzések tornyosultak. Aztán csend telepedett a fák világára, a veszély nagyon távolinak tűnt, az oulhamr már elaludt, míg Zouhr a karmazsin színű lángoknál őrködött.

A reggel bizonytalan lelkiállapotban találta őket. Folytassák útjukat vagy forduljanak vissza? Zouhr, aki kevésbé volt kapható a kalandokra, azt szerette volna, ha újból visszatérnének a folyópartra a hegylánchoz, ahol az óriásmacskával kötött szövetségük legyőzhetetlenséget adott nekik. Aoun az eddig véghez vitt dolgoktól fellelkesülve ellenezte a visszatérést.

- Nem fogják-e tudni az Erdei Emberek, hogy miként kövessenek minket, ha visszaindulunk?
- tette fel a kérdést az oulhamr. - Miért ne lennének még többen azon a vidéken, ahol idefele jövet átjöttünk?

Zouhr teljesen egyetértett a társa gondolataival, mert ezek már neki is eszébe jutottak, mielőtt Aoun megfogalmazta volna őket. Tudta jól, hogy az emberek messzebbre elkóborolnak, mint a sakálok, a farkasok vagy a vadkuttyák. Csupán a madarak tesznek meg nagyobb távolságot. A harcosokkal, akikkel tegnap találkoztak, nem egy úton lévő hordáchoz tartoztak, így nem lehetett megállapítani, hogy hányan húzódhattak meg a távolban, és vajon megtalálnák-e Aount és Zouhrt a visszafelé vezető úton.

Zouhr ráállt a kockázatos ötletre. Előrelátóbb volt Aounnál, és kevésbé harcra kész. Bátorsága azonban felért a társáéval, de még Aounnál is szívesebben elfogadta az elkerülhetetlen dolgokat. Benne élt fajának végzete, népe kihalófélben volt, és néha önmaga is elcsodálkozott azon, hogy ő még mindig életben van. Aoun nélkül teljesen magára maradt volna, minden örömét a fiatal oulhamrral kötött szövetségnek köszönhette, és nem kerülhetett volna olyan veszéllyel szembe, ami felért volna azzal a magánnyal, amit a társa nélküli élet jelentett volna számára.

A nap minden veszély nélkül telt el, és akkor sem észleltek semmilyen különös dolgot, amikor kiválasztották a pihenőhelyüket.

Az erdő mélyében tartották a pihenőjüket, de a villám még itt is sok fát gyújtott fel, és leégette a fűvet. Az utazóknak három palatömb szolgált menedékkül, amelyeket még tövises cserjékkel is megerősítettek. Aoun és Zouhr megsütöttek egy antiloplábat, melynek fenséges íze volt, aztán leheveredtek a csillagos ég alatt. A hajnal már közel járt, amikor Aoun felébredt. Látta, amint a wah férfi feláll, és fejét délre fordítva feszülten hallgatózik.

- Zouhr oroszlánt vagy tigrist hallott erre menni? - kérdezte.

Zouhr nem tudta megmondani, és Aoun azt gondolta, hogy a társa biztosan valami gyanús szagot érzett... Urus fia beleszimatolt a levegőbe.

- Az Erdei Emberek visszatértek - jelentette ki.

Félretolta a tüskés barikád, és lassan dél felé indult. A szag eloszlott, csupán a titokzatos lények hátrahagyott nyoma maradt a földön. Ebben a félhomályban lehetetlen lett volna a nyomukba eredni. A két férfi visszament a búvóhelyükre, és megvárták a nappali fényt.

Keleten, a felhők közt szürke fény terjeszkedett. Egy madár teleszívta magát levegővel, és hangosan csicsergett. A felhők változó színekben tűntek fel. Aztán meghasadt a hajnal. Borostyánszínű tavakat, smaragd folyókat és bíbor hegyeket szült meg, és küldött halálba a ragyogás a fák borította tájon. Aztán megjelent egy skarlátszínű árnyék, és átragyogott az erdő ligetein...

A wah és az oulhamr már úton voltak. Az ismeretlen iránti vonzalomtól vezérelve dél felé tartottak. Attól, hogy esetleg meglepi őket, jobban féltek, mintsem úgy kelljen menekülniük, hogy állandóan kikémelelik őket. Ösztöneik azt súgták, hogy meg kell ismerniük azoknak a lényeknek a természetét és erejét ahhoz, hogy megszervezhessék a védekezést, és Zouhr óvatossága most helyeselte Aoun buzdóságát.

Gyorsan lépkedtek. Kevés akadály gátolta az előrejutásukat. Úgy tűnt, hogy az ösvényeket gyakran használták a magányos emberek vagy a hordák. Aoun továbbra is szaglászva haladt. A szag sokáig gyenge maradt, aztán a nap közepe felé felerősödött. Aoun türelmetlenül folytatta útját. Az erdő világosabbá vált. Feltűnt egy mocsár, melyben elszórtan fák, bokrok és ritkábban páfrányok nőttek, s néhány posványos vízfolt is elterpeszkedett...

Aoun egy-két pillanatig habozott, aztán elkiáltotta magát: a puha talajon szinte még friss lábnyomokat fedezett fel. Őt lábujjú lábak nyomai voltak, melyek inkább hasonlítottak az emberi lábnyomhoz, mint a dryopithecus nyomaihoz.

Urus fia lehajolt, és sokáig tanulmányozta a lábnyomokat.

- Az Erdei Emberek a közelben vannak, még nem tértek vissza a búvóhelyükre - jelentette ki.

A férfiak újra elindultak. Szívük hevesebben vert, és nem mentek közel egyetlen bokorhoz sem, mielőtt nagy ívben körbe nem járták. Amikor három vagy négyezer könyöknyi távolságot megtettek, Aoun egy gyantafa ligetre mutatott.

- Ott vannak! - suttogta.

Remegés futott végig a testükön; az együtt töltött napok során kialakult rokonszenv most mélyről fakadó nyugtalansággal keveredett. Fogalmuk sem volt az ellenfél erejéről. Aoun mindössze annyit tudott, hogy azok csak ketten vannak. Magát olyan erősnek tartotta, mint Naoht, a legerősebb oulhamrt, de Zouhr gyenge volt; a törzs szinte valamennyi harcosa nehezebb bunkót forgatott és sokkal gyorsabban, mint a Vállnélküli Ember. Számukra most a távolból vívott harc lenne a kedvezőbb, s ha azoknak nincsenek ijaik, az előny az oulhamr és a wah oldalára kerülne.

- Készen áll Zouhr a harcra? - kérdezte enyhe nyugtalansággal Aoun.

- Zouhr felkészült... de előbb meg kellene próbálnunk szövetséget kötni az Erdei Emberekkel, mint ahogy a wahok tették sok idővel ezelőtt az oulhamrokkal.

- Minden horda ellensége volt a Vörös Törpéknek.

Aoun ment előre, mivel neki élesebb a szaglása, és ő akart az első támadás elé állni. Erre vágyott a harci ösztöne és a tudatalatti vágy, hogy megóvja a társa életét, szintén ezt parancsolta neki.

Amikor mintegy százkönyöknyire voltak, megindultak körbe a gyantafák körül, időnként a ritkásabb részeknél megálltak, hogy jobban lássanak. A fatörzsek és ágak közt azonban nem láttak semmilyen állatot.

Végül az oulhamr messze hangzó hangján megszólalt:

- Az Erdei Emberek azt hiszik, hogy jól elbújtak előlünk, de ismerjük a menedéküket. Aoun és Zouhr erősek, megölték a vörös fenevadat és a tigrisét.

A sűrűség tovább őrizte titkát. A csendet a szellő halk susogásán, a legyek zümmögésén és a távoli madarak énekén kívül semmi nem törte meg. Aoun kezdett türelmetlen lenni.

- Az oulhamrok orra olyan, mint a sakáloké, a hallásuk, mint a farkasoké. Két Erdei Ember rejtőzködik a gyantafák között.

Sárgafejű darvak verdestek a szárnyaikkal egy lótusszal borított vízfelület mellett; a fák csúcsai fölött egy sólyom körözött, és a csillogó napfényben, mely felperzselte a fűvet, egy csapat kecses antilop látszott, ahogy elhaladtak a távolban. A félelem, a ravaszság vagy az óvatosság sugallatára az ismeretlen lények csendben maradtak.

Aoun egy nyílveesszót helyezett az ijára. Aztán végiggondolta a helyzetet, és összeszedett, majd kihegyezett még néhány vékony ágat. Zouhr ugyanígy tett.

Miután ezzel végeztek, rövid ideig nem döntöttek a következő lépésükről. Zouhr szívesebben várt volna még egy kicsit. Ebben a pillanatban még Aoun sem tudott határozni a továbbiakról... A lappangó veszély gondolata elviselhetetlen volt a számára: az egyik vesszót az ijára

tette, és kilőtte a távolba. Semmi hatást nem észleltek. Ezután még háromszor megismételte a lövést, de minden eredmény nélkül. Az ötödik lövedék becsapódását követően egy tompa kiáltást hallottak, majd szétnyíltak az ágak, és egy szőrös lény lépett a gyantafák elé.

Aounhoz és Zouhrhoz hasonlóan ő is a lábán állt. Háta domború ívben meghajlott, előrehajló válla majdnem olyan keskeny volt, mint a wahoké, mellkasa a kutyákéhoz hasonlóan kiállt. Vastag fején hatalmas száj és hátrahajló homlok helyezkedett el, hegyes füle egyszerre emlékeztetett a sakál és az ember fülére, koponyáján egy hajcsomóból álló szegély húzódtott, míg az oldalát lelapuló, sörtés szőr borította, karja pedig rövidebb volt, mint a majmoknak. Az idegen egy kiélesített követ tartott a kezében.

Alacsonyabb volt az oulhamroknál, de nagyobb a Vörös Törpéknél, valamint a teste izmos és szívós. Kerek szeme egy pillanatra rászegeződött a harcosokra, homlokán a dühtől összeráncolódt a bőr, és a vadászok hallották, ahogy a fogait csikorgatja.

Aoun és Zouhr felmérték a magasságát, s figyelték a mozgását. Utolsó kétségeik is elszálltak, az előttük álló teremtmény kétségkívül ember. A kezében tartott kő egyértelműen pattintott volt, és sokkal biztonságosabban állt a hátsó lábán, mint a Kékszőrű Emberek. A mutogatósaiban valami megmagyarázhatatlan finomság rejlett, amelyet sem az entellus majmoknál, sem a rhesusoknál, de még a gibbonoknál vagy a dryopithecusoknál sem lehetett felfedezni...

Zouhr még aggódott egy kissé, de a hatalmas termetű oulhamr miután összehasonlította a saját bunkóját, lándzsáit és szigonyait az ellenfele fegyverével, s összemérte a saját, magas, függőleges alakját a kuporgó alakkal, arra a következtetésre jutott, hogy ő mindenben különb a másikonál. Néhány lépést tett a masztix bokrok felé.

- Urus fia és a Föld fia nem kívánják megölni az Erdei Embert! - mondta hangosan.

Egy rekedt hang volt a felelet, ami inkább a medve morgásához hasonlított, de már megjelent benne valami kísérlet a hangképzésre. Ekkor egy másik, lágyabb hangot is hallott a két férfi, és a hanggal egyidőben egy második alak is előbukkant a rejtekhelyről. Ő alacsonyabb volt, keskenyebb mellkasú és kidomborodó hasú, lába csámpás volt, kerek szeme ravaszabbnak hatott, mint a társáé, és az agresszív félelemtől megfeszültek állkapcsának izmai.

Aoun nevetni kezdett. Felmutatta fegyvereit és feltartotta izmos karját.

- Hogy gondolhatja a hosszúszőrű férfi és nő, hogy megküzdhetnek Aounnal?

A nevetés megdöbbenetette a két alakot, és félelmük alábbhagyott. Durva arcukra kíváncsiság ült ki.

- Miért ne kötnének a Szőrös Emberek szövetséget az oulhamrral és a wahval - jegyezte meg Zouhr szelíden. - Az erdő óriási és tele van zsákmánnyal.

Arra számított, hogy nem fogják megérteni a szavait, mégis ugyanúgy bizott a tagolt beszéd erejében, mint Aoun. Nem is tévedett: a szőrös férfi és asszonya megfeszített kíváncsisággal figyelték, ami aztán bizalommmá változott.

Amikor Aoun elhallgatott, görnyedt testtartásban maradtak, még mindig erősen figyelve. Aztán a nő néhány hangot adott ki, melyek inkább az állatok morgására emlékeztetett, mégis volt bennük valami emberi beszédre jellemző ritmus. Aoun újra, most már barátságosan nevetni kezdett, és fegyvereit a földre hajtva a béke jelét mutatta a párnak. A nő egy merev, szaggatott, gögicseléshez hasonló nevetéssel válaszolt, amit az embere is megpróbált utánozni.

Aztán az oulhamr és a wah a gyantafák felé indultak. Lassan mentek, időről időre megálltak, és csak a bunkóikat tartották maguknál. A másik kettő - időnként összerendezve a félelemtől - menekülésre készen nézte a közeledőket, aztán az oulhamr nevetése meggyőzte őket. Végül már csak kétlépésnyire álltak egymástól.

Veszélyes és egyben döntő pillanat volt. Az őslakók lapos arcára ismét kiült a mindent elsöprő bizalmatlanság: szemük forgott, homlokukon ráncokba szaladt össze a bőr. A férfi önkéntelenül felemelte a követ, de Aoun kinyújtotta felé félelmetes nagyságú bunkósbotját, és újra nevetni kezdett.

- Mit árthatna az a kis, kihegyezett kő a nagy bunkónak? - kérdezte.

- Aoun és Zouhr nem oroszlánok és nem is farkasok - tette hozzá halk, dallamos hangján a wah.

A másik kettő nyugtalansága már csökkenőben volt. Először a nő lépett előre. Megérintette Aoun karját, miközben félig artikulált szavakat mormogott. Azután látva, hogy a veszély nem vált valóra, már lehetetlennek tűnt neki, hogy az bekövetkezzen. Az állat önbizalma lassan növekedni kezd minden veszélytelen érintés után. Zouhr egy szelet szárított húst nyújtott, amit a férfi fel is falt, míg Aoun sült gyökeret adott a nőnek.

A nap még nem ért véget, és ők négyen már úgy viselkedtek, mintha hónapok óta együtt élnének.

A tűz nem riasztotta el az új társaikat. Egyik ágat a másik után megfogva nézték a lángokat, és hamarosan megszokták, hogy a felszálló meleg levegőnél megmelegíthetik a végtagjaikat. A talaj melegsége ugyanis gyorsan elszállt a tiszta levegőben a csillagok felé. A vándorok boldogok voltak a tűz mellett ülő, különös lények látványától. A hordában töltött estéikre emlékeztette őket, és biztonságérzetüket is fokozta a tudat, hogy többen vannak.

Zouhr megpróbálta megérteni a jövevények furcsa hangjait és mutogatásait. Arra már rájött, hogy a férfi neve valami Rahszerú morgásnak hangzott, a nő pedig a Wao kiáltásra válaszolt. A vadász megpróbálta kideríteni, hogy élnek-e még további emberek az erdőben, és hordában laknak-e. Egy-két alkalommal az újonnan jöttek taglejtései, mintha megegyeztek volna az övéivel, de ez csak a valódi megértés derengése volt, és hamar elmúlt vagy bizonytalanná vált.

A következő napok során a barátságuk szorosabb lett. A szőrös férfi és a nő már megbízott a két vadászban. Kialakult náluk egy szokás, amely sokkal kezdetlegesebbnek számított, mint az Aounné vagy a Zouhré. Volt bennük valami természetes szelídség és alázatosságra való hajlam, ami viszont a félelem vagy düh hatására durvasággá változott. Behódoltak a nagy termetű oulhamr tekintélyének és Zouhr kifinomult türelmének. Szaglásuk Urus fiáéval azonos érzékenységű volt. Ráadásul még farkasvakságban is szenvedtek, és olyan ösztönösen láttak a sötétben, mint a párduc. A fára mászás gyorsaságában a rhesus és entellus majmok nem sokkal előzték meg őket. Szívesen ettek húst, de akkor is életben tudtak maradni, ha csak leveleket, fiatal hajtásokat, füveket, nyers gyökereket vagy gombát ehettek. Nem tudtak annyira gyorsan szaladni, mint Aoun, de majdnem olyan gyorsak voltak, mint Zouhr. Izmaik ereje felülmúlta a wahét, de messze alatta maradt az oulhamr erejének. Éles köveiken kívül nem voltak fegyvereik, ezekkel vágták a növényi szárazakat és faágakat, nem tudtak tüzet rakni, de azt táplálni sem.

A régi időkben, a harmadkori erdőkben, a makiemberek ősei feltalálták a beszédet és lepattintották az első köveket. Szétszóródtak az egész világon. Amíg néhányuk megtanulta a tűz használatát, mások felfedezték a kövekkel és száraz fákkal való tűznyerés művészetét, miközben az ő kezüknél ügyesebbek tökéletesítették a szerszámokat és a fegyvereket. Ám a

makiemberek egy könnyebb és bőségebb élettől vezérelve mindig megmaradtak az ősidők makiembereinek szintjén. A korok változtak, de a beszédük szinte alig, sőt, még a tagolt hanglegjtésükből is veszítettek, a taglegjtéseik változatlanok maradtak, és bár részben alkalmazták azokat az új viszonyokhoz, már nem képesek annyi mindent kifejezni, mint a múltban.

Mindent egybevetve, fent tudtak maradni a leopárd, a párduc, a farkasok és a vadkuttyák támadásai ellenére is. Mászási gyorsaságuk megmentette őket az oroszlán és a tigris erejétől, melyek jelenlétét már messziről megszimatolták. Az a képességük, hogy többféle étellel táplálkoztak, az éhezést szinte ismeretlen fogalomná tette körükben. Még télen is képesek voltak - különösebb erőfeszítés nélkül - ehető gyökereket és gombákat találni. A szörnyű hidegnek sem voltak kitéve, nem úgy, mint a hegyek túloldalán élő oulhamrok, wahok és Vörös Törpék, akik északon, a lenyugvó földjén tanyáztak.

Így annak ellenére, hogy számtalan, különféle erdőt és dzsungelt elfoglaltak, a faj kihalófélben volt.

Titokzatos esetek ritkították a soraikat keleten és délen egyaránt.

Más fajtájú és erősebb emberek, akik jobban tudták a tagolt beszédet használni, veszélyesebb fegyvereket készítettek, és a tüzet is a saját szolgálatukba állították, visszaszorították a makiembereket a fennsíkra. Ezer évig a síkság meghódítói egy generáció élete során csak két, három alkalommal támadták meg a lemuriánokat, és rögtön utána vissza is vonultak. A hordák közeledtére a makiemberek elmenekültek az erdei búvóhelyeikre. A rémület és az elmélkedés időszakai voltak azok, melyek mélyebben belevésődtek az ösztönökbe, jobban, mint a faj emlékei, és ezek voltak az egyedüli idők, amikor a lemuriánok élete szomorúvá vált...

Rah és Wao semmit sem tudtak ezekről a viszontagságokról. Fiatalok voltak, és sohasem szenvedtek még végig egyetlen megszállást sem. Két vagy három alkalommal látták egy táború fényeit a fennsík távoli végében. Halvány kép volt csupán, mely akkor éledt fel újra az agyukban, amikor meglátták Aoun és Zouhr tüzét.

Zouhr és Wao egyre jobban és jobban kezdték megérteni egymást. A wah most már tudta, hogy több makiember is él az erdőben, és erre fel is hívta Aoun figyelmét. Urus fia egykedvűen vette tudomásul a hallottakat. Úgy vélte, mivel szövetséget kötött Rahval, többé nem lesz háború közte és a többi lemurián között, s egyébként is úgy képzelte, hogy azok nem mernének harcolni ellene. Zouhr nem osztozott ebben a közömbösségben. Azt ő sem gondolta, hogy a makiemberek hajlandóak lennének a harcra - hiszen Rah és Wao sosem üztek egyetlen veszélyes vadállatot sem -, de attól félt, hogy a többi lemurián esetleg azt gondolhatja, hogy a két vadász az életükre tör.

Egyik éjszaka ragyogóan égett a tűz a száraz gallyak között. Rah és Wao boldogan nézték a lángokat, s Zouhr utasítása szerint azzal szórakoztak, hogy ágakat dobáltak a tűzre. A vadászok nyársra húztak egy dámszarvas-combot, amely mindenféle mámorító illatot kezdett terjeszteni. Egy lapos kőn gombákat is sütöttek. A lombos ágakon át látták a csillagok közt dagadó holdsarló szarvát. Amikor az étel elkészült, Aoun adott egy adagot a makiembereknek, a maradékot pedig megosztotta a társával. Bár a menedékük nem volt igazán megfelelő, mégis biztonságban érezték magukat. Fatörzsek vették körül őket, amelyek túl magasak voltak ahhoz, hogy egy tigris felmásszon rájuk, és melyek közt menedéket találhattak, mielőtt a ragadozó eléggé megközelíthetné, hogy rájuk támadjon.

Pompás este volt. Az őseembereket nem osztotta meg a bizalmatlanság érzése, nem akartak ártani egymásnak, és készen álltak arra, hogy összefogjanak bármilyen rajtaütés esetén. Élvezték az egészséges test, a nyugalom és a bőséges étel adta hatalmas boldogságot...

Előbb Aoun és Rah, majd Wao is hirtelen összerezzenek. Alig érezhető szagot éreztek maguk mellett.

Rah és Wao furcsán elnevelték magukat, az oulhamr pedig aggódva szólt Zouhnrak:

- Több férfi közeledik felénk.

A wah a nő felé fordult. Az lehajtotta a fejét, és farkasvak szeme a sötétbe fúródott. A vadász megérintette a vállát, és hangokkal meg jelekkel megkérdezte az asszonyt. A feltett kérdés egyszerű volt, már csak az események miatt is. Wao biccentett a fejével, előrenyújtotta mindkét karját, és helyeslő hangot adott ki.

- Aounnak igaza van - mondta a Föld fia -, újabb Erdei Emberek jönnek.

Az oulhamr felállt, Rah távolabb csúszott a fűben; aggasztó pillanat volt. Aounnak a gyanakvástól összerándult az állkapcsa, Zouhr felhúzta a szemöldökét. Rah mégis elkezdett távolodni. Zouhr visszahívta, a lemurián arca határozatlanságot tükrözött, és egy olyan ember arca volt, aki nem tudja, mit tegyen. Szeretett volna az övéihez ugrálni, de félt Aountól.

Rövid szünet után Urus fia megragadta a fegyvereit, és elindult a szag irányába. A szag erősebb és összetettebb lett. A harcos öt-hat főre becsülte a kis ligetben lévő emberek számát; meggyorsította a lépteit. Abban a pillanatban a testszagok már egészen közelinek tűntek, aztán szétszóródtak. Az ágak közt átszűrődő szürke fényben az oulhamr mintha alakok körvonalait látta volna. A lények szinte azonnal el is tűntek. A harcos olyan gyorsan futott utánuk, ahogy az csak lehetséges volt az őt akadályozó bozótól. Hirtelen megállt; előtte egy, kétszáz könyök szélességű vízfelület terült el; néhány béka fejest ugrott bele, mások öreges hangon brekegtek a lótosz levelek közt; a terebélyesedő hold egy hosszú fénysugarat bocsátott a vízfelszínre...

A túlsó parton néhány alak ugrott fel egyik a másik után, mintha csak a vízínövényekről ugráltak volna fel. Aoun megszólította őket.

- Urus fia és a Föld fia a Szőrös Emberek szövetségesei.

Amikor a menekülők meghallották a férfi messze hangzó hangját, abbahagyták az ugrálást, hogy megnézzék Aount. Aztán tompa, fenyegető lármában törtek ki, és Aoun felé rázták megélesített köveiket tartó kezüket. Már éppen távozni akartak dél felé, amikor Rah megszólalt. Hangja válaszolt a fajtájából valóknak. Rámutatott Aounra, aztán mindkét kezét a férfi mellkasára tette. Válaszként rikácsoló hangok hallatszottak, és a karok vadul hadonásztak. Farkasvak szemükkel az üldözöttek olyan tisztán látták a lemuriánt és az oulhamrt, mintha fényes nappal lett volna. Rah is tisztán látta a társai ostoba, néma mutogatásait.

Amikor Wao és Zouhr közelebb értek, a zsvaj felerősödött. Aztán csend lett.

- Hogy mentek át a Szőrös Emberek a vízen? - kiáltott Aoun.

A Föld fia Waohoz fordult, és sikerült megértetnie vele a kérdést. A nő nevetni kezdett, és bal kéz felé húzta Zouhrt. Ott az átlátszó vízben Zouhr meglátott egy szürke sávot, Wao pedig egy hívó hangnak engedelmességgel otthagya a partot. Combig belemerült a vízbe, és a víz alatti töltésen lépkedve gyalogolni kezdett. Aoun gondolkodás nélkül követte, Rah pedig Zouhr előtt haladt.

A túlsó parton álló makiemberek egy pillanatig mozdulatlanul maradtak, aztán pánik lett úrrá rajtuk, és egy nő jelére menekülni kezdtek... Rah éles hangon utánuk kiáltott. Egy hím - a csapat legmagasabb tagja - állt meg először, aztán fokozatosan mindegyikük abbahagyta a rohanást. Aounék látták, ahogy cikcakk vonalba rendeződtek.

Aoun partot érésekor újabb pánik tört ki, amelyet azonban gyorsan megfékeztek. Ahogy Rah átért, átvette a kezdeményezést. A nagydarab férfi várt. Izgalmas pillanatnak tűnt. Az összes lemurián Aoun óriási magasságára szegezte tekintetét. Még azok sem emlékeztek ilyen magas férfira, akik már találkoztak a Tűzemberekkel. Szemük előtt megjelent egy könyörtelen öldöklés látványa, a leigázás gondolatára a testük remegett a félelemtől. Apránként, ahogy Rah tovább mutogatott, megnyugodtak. A legnagyobb termetű férfi azután, hogy először még hátraugrott, megengedte Aounnak, hogy kezét a vállára tegye. Zouhr, aki éppen akkor ért át, a szövetségkötés jeleit mutatta, amiket Waotól tanult. Ennek láttán a szegény teremtményeket elragadta az öröm és talán némi büszkeség is, hogy szövetségre lépnek ezzel az óriással, akinek mérete felülmúlja az ő legfélelmetesebb hódítójuk nagyságát is. A nők követték először a vaskos férfit, Aoun harsányan nevetett, mert tele volt örömmel, hogy egyszerre megint egy horda tagja azután, hogy annyi napot töltött távol a saját törzsétől.

A Tűzemberek

Néhány hétig Aoun, Zouhr és a szövetségeseik az erdőben kóboroltak. A bőség és a nyugalom napjait éltek. A lemuriánok ügyesen fedezték fel a friss vizű patakokat, messziről felismerték a vadállatok jelenlétét, tudták, hogyan kell kiásni az ehető gyökereket és kiszedni a szágó pálma belét. Este a tűz körül a tökéletes biztonság érzése uralkodott el mindenkin. A kis horda felkészült a támadásokra; Aoun és Zouhr baltákat meg bunkókat vágtak a társaik számára, amit azok egy idő után már ügyesen tudtak forgatni. Mindannyiukon látszott, hogy készek szembeszállni a ragadozókkal az oulhamr rátermett vezetésével. Társas lények voltak, mint az entellus majmok, és ha megvolt az önbizalmuk, félelmetes ellenfelekké váltak.

Aoun apránként teljesen a hatalmába kerítette őket. Naiv szeretettel és áhítattal nézték hatalmas mellkasát és ellenállhatatlan karját, mennydörgő hangja nevetésre ingerelte őket. Este, amikor a tűz réz színű csillogása a fűvön és a fák boltozata alatt táncolt, a makiemberek az oulhamr körül tolongtak, és az örömtől kiabáltak. A Tűzemberekkel szemben érzett teljes félelmük biztonságéretté változott. Zouhr jelenlétét is majdnem tökéletesen elfogadták. Felismerték leleményes ravaszságát, és tudták, hogy a nagy termetű férfi is odafigyel a tanácsaira; a Vállnélküli Ember megértette a jeleiket és zavaros beszédüket. Volt azonban valami közös Zouhrban és a lemuriánokban, ezért majdnem úgy szerették a férfit, mint a saját fajtársaikat, míg az Aoun iránti lelkesedésük inkább a magasabb rendű lény iránti tiszteletből fakadt...

Ahogy tovább haladtak délre, a makiembereken a tétovázás jelei kezdtek megmutatkozni, amelyek szinte már a félelem látszatát keltették. Wao elmagyarázta, hogy a hangulatváltozás oka az, hogy már majdnem az erdő szélénél jártak. A fennsík egy hegy irányába lejtett; a forróság is fokozódott, pálmafák, kúszónövények, fügefák és bambuszok tűntek fel újra egyre nagyobb számban.

Egyik délután egy lejtő állta útjukat, mely majdnem függőlegesen tartott lefelé. Egy szűk völgyben gyors folyású folyó rohant. A folyó másik partja szintén felfelé emelkedett, de nem ért olyan magasra, mint azon a parton, ahol a vándorok álltak. Egy hatalmas, facsoportokkal teli szavannát pillantottak meg.

A makiemberek, akik mozdulatlanul kuporogtak a bokrokban, ide-oda ugráló szemmel nézték a szavannát. Miután Zouhr meghallgatta Waot, így szólt Urus fiához:

- Az a Tűzemberek földje!

Aoun égető kíváncsisággal telve bámulta a tájat.

- Amikor a Tűzemberek bemennek az erdőbe, megölik a Szőrös Embereket, és megeszik őket, mintha azok foltos szarvasok vagy antilopok lennének - tette hozzá Zouhr.

Az oulhamr keblében fellángolt a düh, mert eszébe jutottak a Kzammok, akik emberevők voltak, és akiktől Naoh megszerezte a tűz titkát.

A hely, ahová érkeztek, nagyszerű volt a letáborozáshoz. A sziklában egy hosszú barlang húzódott, melyet könnyű megvédeni a vadállatok vagy az emberek ellen, előtte pedig egy tisztás feküdt, ahol tüzet lehetett rakni, s aminek fényét láthatatlanná tette a túlsó part bozótja. A lemuriánok segítségével Aoun és Zouhr megerősítették a barlang bejáratát. Mire eljött az este, a kijárat elég védetté vált akár harminc ember támadása ellen is.

- Aoun, Zouhr és a Szőrös Emberek erősebbek, mint a Tűzemberek! - közölte Urus fia.

Győzelmesen, harsogó hangon nevetni kezdett, és jókedve átterjedt a többiekre is. A nap skarlát színű korongja visszatükröződött a folyó hullámairól, a felhők tele voltak a győzelem előjeleivel: olyanok voltak, mint azok a vörös sziklák, amelyek a wah földjének északi részén emelkedtek és kiálltak a mocsarokból meg a kénszakadékokból. A tűz lenyűgöző látványt nyújtott a meghosszabbodott árnyékok között. Egy hűvös légáramlat segített lángra lobbantani az ágakat és növényi szárazakat; egy egész antilopot sütöttek meg a horda számára, a lemuriánok gyökereket, babot és gombákat is sütöttek Zouhr útmutatásai szerint...

Ahogy véget ért a lakoma, Rah, aki közel helyezkedett el a bokrokhoz, hirtelen összeresztett, és zavaros hangokat adott ki. Karját kinyújtotta a túlsó felé.

Aoun és Zouhr behatoltak a sűrűbe, és döbbsen álltak: a táborból balra, de a másik parton egy tűz kezdett lángra kapni... Még eléggé gyenge tűz volt, az ágak és a gallyak nem égtek rendesen. Aztán a lángok beléjük martak, és látszott, hogy legyőzik a sötétséget, fényük rávetődött a sztyeppére. A fényben fekete és réz színű alakok váltak homályosan kivehetővé, a színük aszerint változott, hogy melyik oldalán álltak a tűznek.

Az összes makiember követte Aount, és a bozót ritkább részein átbámulva lázas aggódással nézték ellenségeik mozgását. A félelem okozta reszketés időről időre végigsepert rajtuk. Az öregebbek emlékeztek a vad menekülésekre, és újra látták maguk előtt a lándzsadöfésektől vagy baltasújtástól holtan összerogyó társaikat.

Mivel Aounék voltak azok, akik figyelték a túlsó partot, az oulhamr jól szemügyre vehette a látványt. A Tűzemberek az elejtett zsákmányukat feldarabolták, és a tűz felett megsütötték. Heten voltak, mindegyik férfi. Kétségkívül ugyanolyan vadászcsapatot alkottak, mint amelyek gyakoriak voltak az oulhamrok, a Vörös Törpék, a Kzammok, valamint a régi időkben a wahok körében is. Egyikük egy lándzsa hegyét hevítette a tűzben, hogy keményebbé tegye a fa végét. Nem úgy tűnt, mintha tudatában lettek volna egy másik tűz létezésének. Az ő táborhelyük alacsonyabban feküdt, mint az Aounoké. A bozót szinte áthatolhatatlan függőnyt alkotott. Mégis Aoun hamarosan észrevette, hogy a Tűzemberek felfigyeltek valamire. Időről időre egyik a másik után a fennsík felé fordult, és kitartóan nézték a platót.

- Látják a tűzünk fényét - mondta Zouhr.

A Tűzemberek nyugalma meglepte a waht. Talán azt gondolták, vélte a vadász, hogy a táborhelyet a saját hordájuk többi embere foglalta el. Megkérdezte erről Wao véleményét. A nő először a folyó felé mutatott, aztán az ő oldalukon lévő lejtőre, majd a túloldali emelkedőre, és elmagyarázta Zouhrnak, hogy csak úgy lehet átjutni egyik partról a másikra, hogyha egy hosszú utat megtéve körbегyalognak. A folyó sodrása olyan erős, hogy azon sem ember,

sem állat nem képes átúszni. Hajnalig kellene gyalogolniuk, hogy elérjék az ellenség táborát. Jelenleg mindkét csoport tökéletes biztonságban érezhette magát.

Aoun sokáig szemlélte a férfiakat. Közelebb álltak a saját fajtájához, mint a makiemberek, mégis inkább emlékeztettek a Kzammokra, mint az oulhamrokra. A köztük lévő nagy távolság ellenére is látta a hosszú lábukat. Megfigyelte, hogy a testük inkább vastag volt, mint széles, a fejüket azonban nem láthatta tisztán, csak annyit vett ki belőlük, hogy a formájuk keskenyebb, mint az Emberevők feje, és erős álluk, valamint dús, ívelt szemöldökük van.

- A Tüzemberek ma éjjel nem fognak megtámadni minket! - jelentette ki Aoun. - Vajon holnap mernek majd támadni?

Harcias természetű szíve nem hátrált meg az ütközettől, biztos volt a győzelemben. Igaz, hogy a lemuriánok gyengébbek az ellenségénél, de ők többen vannak, s az oulhamr hozzátette ehhez még a saját erejét és Zouhr körmönfonságát is.

- Vannak a Tüzembereknek lándzsáik és dárdáik? - kérdezte.

A Föld fia továbbadta a kérdést Waonak, akinek egy kis időbe telt, mire megértette a kérdés lényegét. Ám utána az egyik legidősebb társához fordult válaszáért.

- Köveket hajítanak - felelte Zouhr, miután a lemurián taglejtéseiből kibogozta a válasz jelentését.

- És azt sem tudják, hogyan kell tüzet nyerni a kövekből! - kiáltotta boldogan Aoun.

A Tüzembereknek sikerült két, kisebb tüzet kialakítaniuk, nem messze a nagy tüztől, s ezek egy kővel elkerített részen lángoltak. Ha az ellenség ugyanis kioltja a tüzüket - mint ahogy az az oulhamrokkal régen megtörtént még azelőtt, hogy Naoh visszahozta a titkot a wahoktól -, akkor kénytelenek lesznek visszatérni a hordájukhoz.

Az éjszaka békésen telt. Aoun, aki először örködött, egészen könnyen figyelhette az ellenséget, mert a hold később nyugodott le, mint egy estével azelőtt. Két makiember is virrasztott vele. Azok már megtanulták az örködés fontosságát, és magától értetődő módon segítették egymást, ha bármilyen veszély fenyegetett. Semmitől se féltek jobban, mint a Tüzemberek közelségétől.

Amikor Zouhrra került a sor a virrasztásban, a hold már lenyugodott, és a túlparton lévő tűz csak halványan pislákol. Ott az összes harcos aludt, kivéve egyet, aki a félhomályban fel-alá járkált. Zouhr nemsokára nem látta tovább, de Rah farkasvak szeme a távolság ellenére is követni tudta az alakot...

Lassan telt az éjszaka. Csillagok százai már kialudtak a nyugati égbolton, míg mások egyre magasabbra hágtak égi pályájukon. Mindössze egyetlen, vörös fényű csillag maradt mozdulatlanul az északi részen. Hajnal felé köd keletkezett a folyó felett, és fokozatosan beborította a túlparti lejtőt. A Tüzemberek táborhelye láthatatlanná vált.

A köd napkelte után is megmaradt, ekkor a reggeli szél rést vágott bele, és a nap pedig széteszlatta. Aounék szeme előtt lassan kibontakozott a túlsó part. Először csak a gerincet látták, aztán a köd hosszú csíkokban eloszlott, és újra fellebbentette a fátylat az egész lejtőről.

A lemuriánok furcsa sírásban törtek ki: nem volt ott egyetlen Tüzember sem!

Csak egy kevés hamu és megfeketedett foltok mutatták, hogy hol táboroztak.

A láthatatlan ellenség

Aoun, Zouhr és a lemuriánok a nap jelentős részét a barlang megerősítésével töltötték, mégpedig olyan módon, hogy elérjék, hogy vízhatlanná váljon. Az óvintézkedések, amelyek elegendőek voltak ahhoz, hogy megvédjenek a ragadozók ellen - melyek a végén mindig távoztak -, nem voltak kielégítőek az emberek támadása esetén. Az oulhamr és a wah jól tudták, hogy a Vörös Törpék és a Kzammok képesek hetekig ostromolni az ellenségüket. Ha Aounék ellenségekkel körülvéve bezárkóznak egy barlangba, az egyet jelent a halálos ítéletükkel. Tizenkét támadó ellen - márpedig azok összesen heten voltak a múlt éjjel - viszont a barlang akár csapdaként is szolgálhat.

A délután folyamán több antilopot is elejtettek, melyek húsát a napon kiszárították, és a makiemberek növényi táplálékából is jelentős készletet halmoztak fel.

Ugyanakkor mindenki ügyelt arra, hogy jó erőnlétét megőrizze. Ez ugyanolyan természetes volt náluk, mint a vadkutyáknál vagy a sakáloknál. A barlang a fekvése miatt nehezen bevezethetőnek tűnt; dél felé ott húzódott a folyó és a sziklák, keletre egy hosszú mocsár, nyugatra pedig a lapos talaj. Egyetlen alkalmas út kínálkozott, az erdő, ami mögöttük feküdt, de aközött és a barlang közt nyílt terep húzódott, amit könnyen szemmel lehetett tartani. Így hát minden támadás szinte biztos kudarcra ítéltetett. Ahhoz, hogy a Tűzemberek elérjék a menedéket, egy ötszázszor kilencszáz lépés nagyságú, nyílt terepen kellett keresztül haladniuk, amit a védők nyílvevesszőkkel, dárdákkal és lándzsákkal tűz alá vehettek.

Estig semmiféle gyanús szagot nem észleltek, amely az ellenség közeledtére utalt volna. Szürkületkor a lemuriánok egy háromszáz könyök sugarú félkörben szétszóródtak. Aoun felmászott a legmagasabb sziklára, de így sem fedezett fel semmit. Ha netalán az ellenség vissza is tért, bizonyára még messze lehetett.

Az oulhamr kezdte biztonságban érezni magát.

- A Tűzemberek csak heten voltak, biztosan elmentek - mondta Zouhrnak.

Ezzel arra célzott, hogy a hatalmas tűz láttán az üldözők bizonyára úgy gondolták, hogy egy nagy létszámú csoporttal állnak szemben, akik képesek megvédeni magukat. Zouhr nyugtalan-sága azonban nem múlt el. Jobban belelátott a jövőbe, mint az oulhamr, talán a horda minden emberénél is jobban, és amiatt, hogy a Vörös Törpék kiirtották a fajtáját, állandó bizalmatlanság gyötörte.

- Ha nem tértek vissza, az azért van, mert elmentek, hogy idehosszák a hordájuk harcosait! - felelte.

- A hordájuk messze van - erősködött nem túl nagy meggyőződéssel az oulhamr. - Miért jönnének vissza?

- Azért, mert az Erdei Emberek nem tudnak tüzet gyújtani. A Tűzemberek tudni akarják, hogy miféle új emberek vannak az erdőben.

Aounra nagy hatással volt ez a válasz, de miután elrendezte az öröket, hogy minden meglepetésre fel legyenek készülve, megnyugodott. Szokás szerint ő virrasztott először. A gömbölyödő és egyre nagyobbá váló hold növekvő erősségű fényt nyújtott, és nem is nyugodott le az éjszaka közepéig. Az Aounnak olyan fontos fény kevésbé befolyásolta a farkasvakságban szenvedő makiemberek látását, akiknek a sötét nagy előnyt jelentett. Semmi sem zavarta meg a mélységes éjszaka nyugalmát, kivéve néhány vadászó ragadozó időnként felhangzó zaját. A tűznél ülő Aoun semmire sem gondolt, de nem is álmodott, az érzékei azonban készenlétben

álltak. A három lemurián őr sokkal álmosabb volt, de a legkisebb gyanús szagot megérezve felriadtak volna... Hallásuk és szaglásuk, melyek olyan csallhatatlanok voltak, mint a vadkutyáknak, finom hálózatú vezetékrendszerként pásztázta végig a környezetet.

A hold már túl volt útjának kétharmadán, amikor Aoun felemelte a fejét. Látta, hogy a tűzből már csak vöröslő parázs maradt, és gépiesen rádobott egy öl fát. Aztán bizonytalanul szaglászva a levegőben, az őrszemekre nézett. Két őr felült, és hamarosan a harmadik is követte a példájukat.

Az erdőből gyenge szag sodródott feléjük. Annyira hasonlított a makiemberek szagára, hogy Aoun azt hitte, hogy néhány portyázó makiember van a közelükben. Rah felé indult, aki mindkét fülét hegyezve hallgatózott, széles orrlúnya kitágult, és válla idegesen megrándult. Amikor Aoun mellé ért, kinyújtotta kezét az erdő felé, és érthetetlen szótagokat hebegett. Aoun végül megértette, hogy chellián emberek vannak ott!

Mégsem kellett hamarosan bekövetkező meglepetéstől tartaniuk. A barlang körül mindenhol alacsony volt a fű, és a nagy kiterjedésű sík terepből csak itt-ott magasodtak ki magányosan álló fák vagy egy-egy ritkás bokorcsoport.

A hold szürke fénye miatt Aoun éles szeme jól látta a környezet minden részletét. Vakmerő természete szinte szétfeszítette a mellkasát, és csak nagy nehezen tudta megfékezni magát, hogy el ne kiáltssa harci kiáltását. Belsejében gyűlölet forrongott, mert a Tűzemberek átkeltek a folyón, és megkerülték a mocsarat, hogy a táborhelyre támadjanak. Ezzel is kimutatták a szívósságukat, bátorságukat és gyűlöletüket.

Mielőtt Zouhrt felébresztette volna, Aoun becserkészte a barlang környékét, hogy megpróbálja behatárolni az ellenség elhelyezkedését, és megállapítsa a létszámukat. A kezében egy bunkót tartott, vállán pedig két lándzsa és egy szigony lógott. Szerette volna kicsalogatni a chelliánokat az erdőből, mivel azok csak köveket tudtak dobálni, és Aoun sokukat megölhetné vagy megsebesíthetné, mielőtt még elég közel érnének hozzá, hogy megsebesítsék.

A makiemberek - ahogy rádöbbentek, hogy valami rendkívüli történt - egymás után kijöttek a barlangból, és Zouhr is velük tartott. Waonak köszönhetően rögtön értesült a veszélyről.

A nagy termetű oulhamr felváltva nézett a szövetségeseire és a mozgó bokrokra. A cserjék közt rejtőzködők nem lehettek hétnél többen. Aounnak nyolc férfi és négy asszony - akik majdnem felértek a férfiakkal - állt rendelkezésére, nem is beszélve saját magáról és Zouhrról. Ha a lemuriánok bátran viselkednek, a győzelem a szövetségeseik oldalára kerül. Azonban az is egyértelmű volt, hogy az embereinek nagyobb hányada annyira félt, hogy képtelenek lettek volna ellenállni egy határozott támadásnak. Csak a vaskos testalkatú férfi, -Rah, Wao és egy mohó tekintetű fiatal férfi szemében látszott egy kis bátorság.

- Ugyanannyi harcos van ott, mint ahányan tegnap a tűz körül voltak? - kérdezte Zouhr.

- Nincsenek többen! - felelte Aoun. - Elkiálttam a harci kiáltásomat?

Zouhr jobban szerette a szövetséget a harcnál.

- Az erdő nagy... Van elég zsákmány mindenkinek. Beszélhet Zouhr a Tűzemberekkel? - kérdezte.

Aoun az ingerültsége ellenére elfogadta a javaslatot, és Zouhr felemelte a hangját, dallamos hangszínnel - amitől a kiejtése a szokásosnál is lágyabb lett - beszélni kezdett.

- Urus fia és a Föld fia sohasem harcolt a Tűzemberekkel! Ők nem ellenségek.

Az erdő csendes maradt. Most Aounon volt a megszólalás sora.

- Aoun megölte a vörös vadállatot! Aoun és Zouhr megölték a tigrist... Vannak bunkóik és dárdaik! Ha a Tüzemberek harcra vágynak, egyikőjük sem fog visszatérni a hordájához.

Csak a szél halk susogása hallatszott. Aoun száz lépést ment az erdő felé, hangja még harsányabban zengett.

- A Tüzemberek nem válaszolnak?

Most, hogy közelebb volt hozzájuk, még jobban érezte a szagukat. A tudattól, hogy figyelik, egyre növekvő düh ragadta el. Öklével a mellére csapott, és kiáltása úgy harsant fel, mint a farkasok üvöltése.

- Aoun kettéhasítja a testeteket a fejeteiktől a lábátokig, a tetemeiket pedig a hiénáknak adja.

A sötét lombokból furcsa morgás visszhangzott. Az oulhamr még száz lépést tett meg előre. Már csak háromszáz könyöknyire volt az erdő szélétől. Szólt Zouhrnak, hogy kövesse, majd folytatta a fenyegetőzést.

- Urus fia darabokra fogja törni az arcotokat!

Arra számított, hogy mihelyt az ellenség meglátja, hogy eltávolodott a csapatától, támadásba lendülnek.

Egy pillanatig úgy tűnt, mintha a támadók szaga közelebb jött volna, aztán eltávolodott. Aoun miután újabb százkönyöknyi utat megtett, teljes magasságában kiegyenesedett. Kilőtt egy nyílveszőt az erdőbe.

Vészkiáltás zengett. Hirtelen három férfi bukkant elő Aoun mögül, és a bozót felé tartottak. A nyílt terepen átlós irányban futni kezdtek, hogy elvágják Aoun visszavonulásának útvonalát. A vándorok nézték őket... Aoun egy dacos nevetéssel lassan hátrált, és egy nyílveszőt csúsztatott az íj húrjára... Ugyanabban a pillanatban három másik férfi jelent meg jobb kéz felől...

A lemuriánok szíve összeszorult a félelemtől. A csapat fele szétszaladt, de Rah, Wao, az ifjú harcos, a vaskos felépítésű férfi és egy sűrke hajú harcos biztosan álltak a lábukon. Wao még el is rohant, hogy visszahívjon egy asszonyt, aki az erdőbe menekült.

A hat chellián megpróbálta egyesíteni az erejét, hogy így akadályozzák meg az oulhamr visszavonulását. Aoun íja meggendült, és a nyílvesző az egyik támadó vállába csapódott; Zouhr és Rah pedig támadást színleltek. A Tüzemberek - meglepődve a távolságtól, ahonnan az oulhamr lecsapott, és elcsodálkozva nézték, ahogy a wah vezeti a makiembereket, valamint újabb meglepetéstől rettegve - visszavonultak.

A jobb oldaliak viszont foglyul ejtették Waot.

4. RÉSZ

A fegyverszünet rövid életű volt. Rah dühödött szitkozódásban tört ki; Wao elfogása elviselhetetlennek tűnt Aoun számára, akinek ez felért egy vereséggel; még Zouhr is félredobott minden óvatosságot. Emberei közül öttel a menekülők után vetették magukat.

A szagok már eltűntek, a túszedők elináltak a szélárnyékban. Egy darabig lehetetlen volt érzékelni a szagukat. Mire az üldözők ismét felfedezték, a Tűzemberek már jelentős előnyre tettek szert, s a nyomot, amit az oulhamr csapata a sűrűben és a mocsarakban megtalált, nehéz volt követni, s csak akkor vált megint felismerhetővé, miután számtalan hamis nyomon végigmentek.

A hatalmas oulhamrt gyilkos szenvedély hevítette. Bízva saját erejében, jóval a társai előtt haladt. Zouhr megpróbálta követni, és a megtermett férfi is kitartónak mutatkozott...

Végül a szag erősebb lett, és a nyom - miután egy erdőbe vezette őket - a folyó felé kanyarodott. Aztán a nyomok szétágaztak, és Urus fia egy darabig töprengett, de végül azt a csapást választotta, amelyiken a Wao szaga elkeveredett az elrablóival.

A fák száma lecsökkent; előttük egy száraz fűvel borított síkság terült el, és fellobbant egy láng, amely végigszaladt a nyílt terepen. Aoun kénytelen volt Zouhr felé hátrálni. Éles kiáltás hangzott fel, aztán miután a tűz sok helyen fellángolt, a lángok kihunytak. Aoun és társai dél felé vették útjukat: az ösvényről minden nyom eltűnt.

Amikor előbukkantak az erdőből, egy kietlen mocsár terpeszkedett előttük, és mintegy kétezer könyöknyire megpillantották egy tűz fényét. Egy férfi ült egy kövön, és őrködött. Ahogy meglátta az üldözőket, felállt. Szinte ugyanabban a pillanatban megjelent még hat férfi, Waot hurcolták magukkal, és az egyikük kínlódba, a kezét a vállára szorítva lépkedett...

Aoun ismét előrerohant. Mintegy százötven könyöknyit szökellt előre, akkor megállt, és felkiáltott. Előtte egy vízfolyás hömpölygött, egy mély hasadék húzódott a földben, melynek alsó végénél egy vízesés dübörgött... A Tűzemberek álnokul zajongtak, és gúnyosan nevettek Aounon.

A távolság, amely az oulhamrt a tűztől elválasztotta, négyszer nagyobb volt, mint amekkora utat egy kilótt nyílveendő megtesz. A vándoron csalódás vett erőt, és az ellenség gúnyolódo nevetését egy gyűlölettől izzó kiáltással viszonzta.

A Tűzemberek teljes létszámban felsorakoztak; többen voltak, és lenézték Aoun szövetségeseit. A lemuriánoktól még annyira sem kellett tartani, mint a farkasoktól, Zouhr hordószerű teste és rövid karja hitványnak tűnt a szemükben, egyedül csak az oulhamr alkatán csodálkoztak el. Hiszen mindenki tudta, hogy legyőzhetetlen hatalmuk és olyan erejük van, mint a medvéknek... A Főnöknek viszont, aki alacsonyabb volt Aounnál, a széles mellkasa, a hosszú karja elég erős volt ahhoz, hogy megfojtson egy párducot... Roppant nagyságú fejét Urus fia felé fordította, és baljóslatúan nevetett.

A tűz körül szétszórva, hatalmas kövek hevertek, jelenlétük szintén a chelliánok helyzetét javította. Minden előny az ő oldalukon sorakozott, kivéve a messze hordó fegyvereket. Aoun átlátta a saját helyzetüket, és Zouhr nála is jobban tudatában volt a tényeknek, ennek ellenére mindketten fokozott izgalmat éreztek. A wah egyfajta gyöngédséget érzett az elrabolt nő iránt, Aount pedig a vereségérzet gyötörte. Továbbra is készenlétben maradtak...

Közeledett a sötétség beálltának órája. A hold vörös korongja már eltűnt egy felhő mögött, mely egyre terebélyesebbé vált a nyugati égbolton. Durva szélrohamok érkeztek hullámokban. Urus fia hirtelen elhatározta magát. Megkerülte a szakadék szélét, és visszament az erdőhöz. Miután megtett kétezer könyöknyi utat, a repedés összezsugorodott, majd eltűnt.

- Én megyek elől - szólta oda a társának Aoun. - Kissé lemaradva gyere utánam, amíg meg nem látjuk a tüzet. A Tüzemberek nem fognak meglepni. A lépteik nem olyan gyorsak, mint az enyémeik.

Amikor ismét felbukkantak a mocsárnál, a chelliánok nem mozdultak. Hárman a nagy, sima kövek közti réseknél álltak, és a távolba meredtek, a többiek a tűz mellett álltak. Mindegyiknek volt dárdája, baltája és hajításhoz előkészített köve. Amikor meglátták a közeledő Aount, úgy üvöltöttek, mint a vadkutyák, és a főnök a lándzsáját felemelve úgy tett, mintha támadni akarna. Az oulhamr lelassította a lépteit. Tisztában volt vele, hogy egy roham teljesen értelmetlen vállalkozás lenne.

- Ha átadjátok Waot, megengedjük, hogy visszatérjetek a vadászmezőitekre - ajánlotta fel.

A Tüzemberek nem értették a szavait, de a taglejtései, melyek olyanok voltak, mint az összes nomádé, egyértelművé tették, hogy a foglyot követeli. Válaszként goromba nevetés érkezett. A széles mellkasú főnök a hajánál fogva megragadta Waot, és egyetlen ökölcsapással leterítette. Aztán megfordult, rámutatott a földön heverő nőre, a tűzre és a saját szájára, így tudatva Aounnal, hogy a chelliánok megsütik és megeszik Wao testét...

Aoun erre úgy ugrott előre, mint egy leopárd. A Tüzemberek eltűntek a kőtömbök mögött. Eközben Zouhr is közelebb ért. Amikor a két férfi egy nyíllövésnyi távolságra megközelítette az ellenséget, a wah így szólt:

- Aoun menjen jobbra, és megláthat néhány lapuló Tüzembert!

Az oulhamr a tűz jobb oldalához ment. Ahogy a két chellián meglátta, hogy Aoun felfedezte őket, megpróbáltak visszakozni. Egy lándzsa surrogott át a levegőn, és utána egy hangos kiáltás vágta ketté a csendet.

Ekkor a Vállnélküli Ember következett, és a második chellián is a földre rogyott a combjába csapódott lándzsától.

- Már három Tüzember sebesült meg - kiáltotta harsányan Aoun.

Közben a fekete viharfelhők egyre magasabbra tornyosultak, a férfiakat elborította a föld és az ég örökkévaló ereje mély, vad hullámok képében. A hold eltűnt, csak a tűz halványuló ragyogása és a villámlások kápráztató fényei látszottak. A chelliánok láthatatlanokká váltak; féltek kitenni magukat az ellenség dárdáinak és lándzsáinak: az oulhamr és a wah férfi beismerték, hogy lehetetlen megtámadni a kőtömbök mögé behúzódott ellenséget.

A vihar rejtélyes hullámválásaiban szünet következett. Elült a szél, a mennydörgés sem hallatszott, az erdőben lapuló állatok csendben maradtak. Aztán a felhők felfordultak, mint egy bölénycorda, és az égből súlyos cseppek formájában hullani kezdett a víz, minden élet anyja, s a chelliánok roppant dühösek lettek. A tűz az eső miatt ki fog aludni - hiába vették körül kövekkel, hogy tovább használhassák -, s akkor úgy állnak majd a szavannán és az erdőben, hogy semmivel sem lesznek különbek egy csapat farkasnál.

A főnökük utasításokat osztogatott. A Tüzemberek mindannyian egyszerre, ordítva támadtak. Négyen, akik közül kettő sebesült volt, Zouhr és a lemuriánok felé rohantak. A hatalmas mellkasú főnök és a legerősebb harcosok Aoun felé szökelltek. Két nyílvesző süvített el mellettük, melyeket még kettő követett, de a sötétség és az ellenség mozgása miatt célt

tévesztettek. Aoun a folyó felé vonult vissza, hogy legyen ideje elhajtani a lándzsákat, mialatt Zouhr és a makiemberek az erdő felé fordultak.

A lándzsák csak könnyű sebeket ejtettek, a chelliánok meggyorsították lépteiket, közben diadalittasan ordítottak; az oulhamr tovább hátrált, a Vállnélküli Embert és társait pedig lopva közelítették meg. Az égből hirtelen ezer vízesésnyi víztömeg zúdult alá, a tűz szétfröccsent, csak a combján megsebesült harcos maradt a táborhelyen, és védte a kövek alatt rejtőző lángokat.

Zouhrt és a csapatát bekerítették. A legfiatalabb makiember, aki szörnyen félt, megpróbált egy fához menekülni, hogy biztonságban legyen. Ám egy lándzsa átütötte a testét, egy kő pedig összezúzta a fejét. Rah és a vaskos testű férfi, az oulhamr által készített bunkókkal védekeztek; Zouhr egy baltacsapással leterítette a vállán megsebesült chelliánt, de egy másik mögéje lopkodott, megragadta a wah nyakszirtjét, és lerántotta Zouhrt a földre.

Ahogy Aoun meglátta, hogy a támadók egymástól mintegy tizenöt könyöknyi távolságra kerültek, három hatalmasat ugrott, és lesújtott a bunkójával.

Az első ütés szétört egy lándzsát, a második széthasította az egyik férfi fejét. A chelliánok főnöke és az oulhamr szemtől szemben álltak egymással. Mindketten hatalmas termetűek voltak. A főnök a medvére vagy a vadkanra hasonlított, testét a farkasokra jellemző szőrzet borította. Kerek szeme tüzet lövellt Aounra. Az oulhamr magasabb termetű volt, széles mellkasa egyetlen állatéra sem hasonlított, teste szilárdan nyugodott vaskos lábán.

Mindkét kezében bunkót tartott. Ellenfelének dárdája ébenfából készült, súlyos és nagyon éles fegyver, amely képes mély sebet ejteni, vagy eltörni egy csontot.

A chellián döfött először, és a fegyvere csaknem érintette Aount. Válaszként az oulhamr megforgatta a bunkóját. Csak a földet találta el, amitől a chellián ajkát egy morgás hagyta el. Brutális arca gyűlöletet, gyilkolási vágyat és ártó szándékot sugárzott.

Egy pillanatig egymást nézték, mindketten kissé hátrébb húzódtak. A zuhatagszerű eső szinte ködbe burkolta őket, a tűz utolsó parazsai alig nyújtottak valami fényt. A küzdők mindegyike érezte az elsuhanó halált, ahogy meghallották a mennydörgést, és a mocsár megremegett a lábuk alatt.

Aoun folytatta a támadást. Bunkója felsuhogott, és a csapás súrolta a chellián rőt testét, míg a dárda éles hegye felhasította Aoun vállát. Aztán összeakasztották a fegyvereiket. A dárda éppen akkor érintette az oulhamr mellkasát, amikor az hátraszökkent. Két sebből is patakzott a vére. Aoun elkiáltotta a harci kiáltását, egyik kezével megragadta az ellenfél dárdáját, a másikkal pedig lesújtott a bunkójával. Az ütés telibe találta a chellián fejét, és megbénította a férfit, egy másik csapás eltörte a kulcsontját, azután még nagyobb ütések záporoztak rá, és összetörték a bordáit...

A tűz éppen akkor aludt ki, és a sötétség mindent beborított. A villámlások fényei egyre ritkábbakká és gyengébbekké váltak, alig tudtak áthatolni a sűrű sötétségen. Aoun hiába kereste Zouhrt és a makiembereket; a vihar minden szagot elsepert.

- Hová bújt Zouhr? Urus fia legyőzte az ellenségeit! - hívta a waht.

A válasz egy távoli morgás volt, amely az erdőből jött, és egyáltalán nem hasonlított a Vállnélküli Ember hangjára. Aoun a sötétben az érzékeire támaszkodva vagy a villámok fényét kihasználva futott. Amikor az erdő széléhez ért, Rah alakja bukkant elő, majd ismét eltűnt az árnyékok közt. A lemurián érthetetlen szavakat hebegett, és Aoun azt vette ki belőlük, hogy Zouhr eltűnt. A felvillanó villámoknál, időnként Rah mozdulatai kifejezőbbek

voltak, mint a szavak. Végül megjelent a természetes lemurián férfi is. Ő szintén megkísérelt elmagyarázni valamit, amit nagyon szeretett volna közölni, de még a másik hebegős kiejtésénél is zavarosabban adta elő mondandóját.

Mindenféle akció lehetetlen volt. A férfiakat elborította a szünni nem akaró eső, még a levelek alá vagy a fák lombjaiban elbújt rovaroknál is tehetetlenebbek voltak. A nagy oulhamrt a legsúlyosabb kétségbeesés fogta el, amelyet valaha is átélt. Nyöszörgései és siránkozásai a levegőbe hasítottak, mellét nehéz zokogás feszítette, könnyei elvegyültek az esőcseppekkel. Az egész múltbéli élete összefonódott Zouhrral. Attól a naptól fogva szerette a waht, amikor Naoh visszahozta Zouhrt a Vörös Törpék földjéről. Éppen azért, mert Zouhr minden más lénynél jobban szerette Aount, ő is nagyon kedvelte a társát.

Néha fennhangon szólította, és a reménytől kiegyenesedett a válla.

Órák teltek el; az eső lecsendesedett, keleten sápadt fény jelent meg. Aoun meglátta a Tűzembernek a testét, akit Zouhr ölt meg, a fiatal lemuriánt, akinek szétroncsolt teste irtózatot látványt nyújtott, a főnököt és egy harcost, akiket ő maga küldött a halálba. A kihunytt tűz maradványai mellett egy nyöszörgő lemurián feküdt, testét átütötte egy lándzsa. Wao a kőtömbök mellett hevert alétan olyan régóta, hogy nem hallotta Aoun és Rah szólókat. Elgyengülten és reszketve, rekedten felnevetett, amikor meglátta társát és Urus fiát.

A chellián Aoun elé vetette magát, és kegyelemért könyörgött. A gyengédsége - amiért a saját törzse annyira megvetette - megbocsátásra ösztönözte Urus fiát. A két makiember azonban már lesújtott a bunkóival a férfira, eltörték a nyakát és betörték a koponyáját. Aoun mérges volt, de tudta, hogy így szól a háború törvénye.

Wao - aki jobban megtanulta az oulhamr kézművelésének jelentését, mint Rah - emlékezett egy-két szóra, amiket Zouhr tanított neki. Meghallgatta a lemuriánokat, és elmagyarázta Aounnak, hogy a chelliánok elvitték a Föld fiát az erdőbe. Az éjszaka beállta miatt azonban még az ő farkasvak szemük sem látott tisztán. Rah elvesztette Zouhr nyomait és ugyanúgy a vaskos férfi is, aki ráadásul megsebesült és rosszul lett kerülgette. Így hát a wah sorsa továbbra is bizonytalan maradt, s Aoun mellkasában a remény és a félelem érzése felváltva jelentkezett. Egész reggel kereste a nyomot. Lehet, hogy valamivel arrébb rábukkannak a nyomra, de az is lehet, hogy Zouhr már halott. A lemuriánok mindenfelé szétszóródtak, az előző napon elmenekülők is visszatértek, s a számos, érzékeny orr és szem felbecsülhetetlen segítséget jelentett a kutatásban...

Végül az egyik csapat a folyó mentén felfelé indult, a másik lefelé haladt, ám mindkét csoport átkelt a túloldalra. Aoun azokkal tartott, akik az áramlással azonos irányban mentek lefelé. A nap kétharmadát végig gyalogolta, átgázolt a folyón...

Wao egyszer csak megállt, és élesen felkiáltott: megtalálta a nyomot! Az agyagban megpillantották a lábak lenyomatait, és a Zouhrt is sikerült felfedezni közöttük.

Öröm tört fel az oulhamr szívében, de azonnal elkeveredett a félelemmel. A nyom nem volt valami friss, a chelliánok reggel jártak erre, így lehetetlenség utolérni őket a következő napig. Mindamellet fontos lett volna, hogy Aoun egyedül menjen tovább. A lemuriánok úgysem tudnának lépést tartani vele, főleg hosszú távon nem. Aoun meggyőződött arról, hogy mindegyik fegyvere ép - három dárdáját még a csata színhelyén megjavított -, volt két lándzsája, egy baltája és egy bunkósbotja. A kovakőről és a markazitról sem feledkezett meg, amelyekkel tüzet tud gyújtani...

Egy pillanatig némán, hevesen lüktető szívvel állt: valamilyen gyengédséget érzett ezek iránt a gyenge, rosszul felfegyverzett, tökéletlen beszédű és primitív taglejtésű emberek iránt. Hiszen vele vadásztak, vele éltek a tüze mellett, és sokuk valódi bátorságról tett bizonyosságot az emberrablók elleni harcban.

- Rah, Wao és Olin az oulhamrok szövetségesei... De a Tűzembereknek hatalmas előnyük van, és gyorsan haladnak... Aoun egyedül utol tudja érni őket - mormolta gyengéden.

Wao megértette a jeleket, és elmagyarázta a jelentésüket a többieknek. A lemuriánokat mélyen lesújtották a szavak.

Wao könnyezett, és Rah olyan hangot adott ki, mint egy sebesült vadkutya, amikor Aoun megkezdte a leereszkedést a lejtőn. A makiemberek egészen a peremig kísérték, ahol már a fennsík kezdődött. Az oulhamr úgy lódult előre, mint egy farkas, a lemuriánok utána kiáltottak, és Aoun megtorpant, hogy megvigasztalja őket.

- Urus fia újra látni fogja a Szőrös Embereket!

Aztán ismét elindult. A nyom időnként bizonytalanná vált, aztán ismét kivehetőbb lett. Azokon a helyeken, ahol a menekülők egyszer-egyszer megálltak, a talajt átjárta a kipárolgásuk szaga, és a vándor elhajtított fücsomókat is talált, melyeket Zouhr sokáig a kezében tarthatott. Aoun felismerte ezekben a wah ravasz cseleinek egyikét. Az oulhamr elcsodálkozott azon, hogy a chelliánok nem ölték meg a foglyukat, aki pedig - mivel nem volt olyan mozgékony, mint ők - bizonyára lelassította a menekülésüket.

Egészen estig mindössze kétszer állt meg pihenni, akkor is csak nagyon rövid ideig. Azután a hold és a csillagok fényénél tovább folytatta a nyomok keresését. Ennek ellenére, amikor kimerülten lefeküdt a sziklák között, még mindig messze járt az üldözöttektől.

Kora hajnalban megkerült egy kis tavat, és ismét az erdőben találta magát. Többször is kétségei támadtak a helyes útiránnyal kapcsolatban. Aztán eltévesztette az utat, és dél tájékában, amikor rászánta magát egy rövid pihenőre, egy újabb felfedezés is idegessé tette. A nyom sokkal kivehetőbbé vált: egy kis létszámú vadászcsapat csatlakozott a Zouhrt fogva tartókhoz. Így ellenségei száma a duplájára nőtt. Aoun még azt a csapást is el tudta különíteni a nyomok alapján, amelyen az új csoport érkezett. Tehát hat emberrel kellett megküzdenie, és afelől sem volt kétsége, hogy az ellenséges horda területe felé közeledtek. A harc lehetetlennek látszott. Aounon és Naohon kívül egyetlen oulhamr sem folytatta volna az üldözést. Urus fiát azonban az ösztön hajtotta, ami erősebb volt az óvatosságánál is. Emellett Aoun a gyors futású lábában is bízott, melyekkel felvehette a versenyt a vadszamárral; a rövid lábú chelliánok sohasem lennének képesek elkapni őt.

Újabb órák szálltak el, már a második nap is a vége felé közeledett, amikor - hiába voltak olyan sokan a menekülők - egy folyó gázlójánál az oulhamr elvesztette a nyomokat. Mivel a víz meglehetősen sekély volt, így könnyen átkelt rajta, de a túlparton egyetlen nyomot sem talált... Kétségbeesetten kereste a jeleket. Már jócskán benne járt az éjszakában, és még mindig nem fedezett fel semmit. Ekkor kimerülten és szerencsétlennek érezve magát leült, még arra sem gondolt, hogy tüzet rakjon.

Egy rövid pihenő után még egyszer elindult. Ismeretlen vidéken haladt keresztül, ahol a nyílt területeket fák váltották fel, és ott gyenge szagokat érzett, melyek szerencsére aztán felerősödtek. Kétségkívül a Tűzemberek szaga volt, és mintha valami mást is érzett volna. Ezenkívül semmi más nem utalt Zouhr jelenlétére.

Óvatosan haladt a bozótban és a bambuszok között, aztán a magas fűben surranva ment tovább, és egyszerre csak egészen közel találta magát azokhoz, akiket keresett... Egy fenyegető hang hallatán összeresztette; két ember alakja magasodott ott, akiknek a jelenlétére nem is számított, mivel a szél pontosan Aoun felől fúj.

A chelliánok meglátták Aoun. Fel kellett készülnie a harcra. A szinte telihold ragyogóan megvilágította a két alakot. Az oulhamr rájött, hogy azok nem is férfiak, hanem nők. Vékony testalkatú, rövid lábú, tömzsi testű és keskeny arcú chelliánokkal állt szemben, akik egy-egy hosszú, súlyos lándzsát tartottak a kezükben. Az oulhamr nők ritkán hordtak fegyvereket. Annak ellenére, hogy a vándor látott lemurián nőket, akik majdnem olyan erősek voltak, mint a férfiak, mégis meglepődött a két alak fenyegető testtartásán. Nem érzett haragot irántuk, ezért barátságos hangon szólt hozzájuk.

- Aoun nem azért jött, hogy nőket öljön.

A két nő meghallgatta a szavait, és aggódó arcuk felderült. Aoun - hogy még jobban megnyugtassa őket - nevetni kezdett, és feljűk indult, a bunkóját a földre eresztette. A félelem miatt vagy azért, hogy a társaikat figyelmeztessék, az egyik nő hátraszökött, és egy ugrással mindketten menekülni kezdtek. Rövid lábuk azonban nem versenyezhetett Aoun hosszú végtagjaival: utolérte őket, és eljűk vágott... A nők ekkor megálltak, és dárdáikat a férfira szegezve vártak.

Urus fia megrázta a bunkóját.

- A bunkó könnyedén eltöri a dárdákat... - mormolta közömbösen.

Az egyik nő - inkább a félelemtől, mint a gyűlölettől indítatva - fegyverével Aoun felé döfött. A férfi kivédte a szűrást, és letörte a dárda hegyét, aztán anélkül, hogy visszavágott volna, tovább beszélt.

- Miért akartok Urus fiával harcolni?

A nők megértették, hogy Aoun nem akarja elvenni az életüket, és meglepődten bámultak a férfira. A másik nő, aki nem használta a fegyverét, leeresztette a dárdáját a földre, és a béke jeleit mutatta, amelyeket nemsokára a társa is megismételt. Aztán a nők folytatták az útjukat. Aoun saját hatalmában és mozgékonyágában bízva, követte őket. Szél ellen haladtak, és mintegy négyezer könyök távolságot tettek meg. Egy páfrányokkal sűrűn benőtt helyre érkeztek, ahol a hold fényénél a vándor számos nőt pillantott meg... Amikor a nők meglátták a férfit, felálltak, élénken mutogattak és kiáltoztak, mire az Aounnal érkezett nők ugyanúgy válaszoltak.

Aoun egy kis ideig csapdára gyanakodott. Elmenekülhetett volna - az út nyitva állt -, de a fáradtság, a magányosság és Zouhr hiánya miatti fájdalom fásulttá tették. Amikor pedig a nyugtalanság ismét erőt vett rajta, már a táborhoz értek, és az ott lévő nők körülvették.

Az Aounnal érkezettekkel együtt tizenketten voltak, több gyerek is ugrándozott köztük és a földön két vagy három kisdud aludt. A nők többsége fiatal, vaskos testfelépítésű, széles állkapcsú teremtes volt. Am az egyikük elbűvölte Urus fiát, mert ugyanolyan kecses volt, mint Gammla, Aoun húga, aki a legszebb az oulhamr lányok között. Káprázatos hajzuhatag omlott a vállára, és a fogai úgy ragyogtak, mint a gyöngyház. A harcos szívét valami gyengéd, félnk érzés járta át, ragyogó emlékek ébredtek benne és egyesültek az idegen üde alakjával...

A nők még szorosabban körülvették. Egyikőjük, egy izmos karú és vállú asszony szemtől szembe állt Urus fiával. Szikrázó szeméből és izmos arcából csak úgy sugárzott az életerő. Aoun felismerte, hogy a nő szövetséget ajánlott neki. Mivel eddig még nem találkozott olyan

embercsoporttal, ahol férfiak és nők külön hordában éltek, körülnézett, a tekintetével a törzs férfi tagjait kereste. Mivel egyetlen férfit sem látott, kezével a béke jeleit mutatta. Ekkor az összes nő nevetni kezdett, és barátságos kézmozdulatokat tettek, amelyeket Aoun jobban megértett, mint a lemuriánokét.

A nők ennek ellenére döbbenetesen néztek Aounra. Még sohasem láttak ilyen hatalmas termetű harcost vagy ilyen lényt, akinek a beszéde ennyire különbözött volna az övékéénél. Az ő hordájuk csupán három fajta emberi lényt ismert: a vadászcsapatokat alkotó férfiakat, akik Zouhrt fogva tartották; a makiembereket, akiket ritkán láttak és akikkel nem harcoltak; valamint a saját fajukat, ahol a férfiak és a nők nem túl gyakran keveredtek, s ha mégis, akkor a házasságokat vad rítusok szentesítették. Aount akkor sem fogadták volna be, ha a saját fajukhoz tartozott volna, vagy pedig rettenetes próbákat kellett volna kiállnia. Csak azért kötöttek szövetséget vele, mert magával ragadta őket a kaland újdonsága, és mert azokban a napokban végzetes időket éltek. A horda tagjainak fele elpusztult különböző betegségek és a chelliánok fegyverei miatt, a gyermekek nagy része is odaveszett.

Ráadásul, mivel elvesztették a tüzüket, szánalmasan kóboroltak a vidéken; összetörte őket a pusztulásuk tudata, és vad gyűlöletet éreztek az ellenségeik iránt.

Nagy boldogság volt hát számukra, hogy megnyerték szövetségesüknek a magas idegent, aki olyan erősnek látszott, mint a nagyhomlokú tulok. Miután sokáig körülötte nyüzsögtek, és megpróbálták megfejteni a kézmozdulatai jelentését, és megértetni vele a sajátjaikét, rövidesen kitalálták, hogy Aoun a társát keresi, akinek elvesztette a nyomát. A hír, miszerint az oulhamrnak ugyanazok a férfiak az ellenségei, akiket ők is annyira gyűlöltek, nagy megelégedéssel töltötte el őket. Amikor pedig Aoun kibogozta a jeleikből, hogy nincsen tüzüket, száraz füveket kezdett gyűjteni. Vékony ágak és a kövei segítségével lánggra lobbantotta a tüzet. A fiatalabb nők elragadtatva ugrándoztak körülötte, és ugyanazokat a szavakat ismételték kórusban. Amikor pedig a vörös élet belekapott a vastagabb ágakba, a kiabálás szinte eszeveszett tombolássá változott. Csak a szép arcú lány nem emelte fel a hangját, csendes elragadtatottsággal nézte a tüzet és a vadászt, amikor pedig megszólalt, a beszédje félénken és elragadóan hangzott.

Ahol véget ér a tó

Aoun a következő reggel is folytatta Zouhr nyomának kutatását. A nők egyre növekvő bizalommal követték Urus fiát. Amiatt, hogy együtt végezték a kutatást, és közben kölcsönösen mutogattak egymásnak, a nők egészen világosan megértették az oulhamr célját. A férfi is megszokta a nők jeleit. Aoun ereje és aktivitása lenyűgözte új társait, akik megcsodálták a fegyvereit, különösen a szigonyait és a lándzsáit, amelyekkel távolról is meg lehetett ölni az állatokat. A szenvedéstől és a vereségtől elgyengülten, alázattal gyülekeztek az idegen körül, és szívesen engedelmeskedtek neki. Egyébként a segítségük nem volt lebecsülendő. Közülük négyen robosztusabbak, hajlékonyabbak és gyorsabbak voltak, mint Zouhr, mindegyikük jól tűrte a fáradságot. Akiknek kisdedük volt, képesek voltak egész nap cipelni a gyerekeket anélkül, hogy elfáradtak volna. A fiúk és a lányok is olyan kitartóaknak bizonyultak, mint a sakálok.

A Zouhr nyomának elvesztése miatti keserűséget leszámítva Aoun kellemes estét töltött a nőkkel. Minden éjszaka, amikor szikrákat csiholt a köveiből, a nőknél ugyanaz az extázisba hajló öröm mutatkozott, mint az első tűzgyújtáskor, és az örömük nagy boldogságot jelentett a hatalmas oulhamrnak. De mindennél jobban szerette nézni Djehát: hosszú, gyönyörű haját és a

csillogó szemében tükröződő lángokat. Az oulhamr arról álmodott, hogy a lánnyal együtt tér majd vissza a hordájához, és ettől a gondolattól a szíve mindig szaporábban kezdett verni...

Az egyik hétvégén a fák megritkultak körülöttük; egy sztyeppe nyújtózott előttük, melynek egyhangúságát csak néhány bozót, csalitosok és cserjék törték meg. A csapat egyenesen előrement tovább abban a reményben, hogy talán találnak egy magaslatot, ahonnan átvizsgálhatják a látóhatárt. Már dél felé járt az idő - éppen a pihenés óráját töltötték -, amikor az egyik nő, aki kelet felé bóklászott, magához hívta a többieket. Nem volt szükség magyarázatra: mindenki felismerte a tűz nyomait.

- A Tűzemberek! - mondta Aoun.

A nőkön látszott, hogy mély benyomást tett rájuk a látvány. A vezetőjük, akit Ouchrnak hívtak, Aounhoz fordult, és dühösen mutogatott; a férfi megértette a jelekből, hogy a chelliánok a mostani társainak is ellenségei. Nemcsak azért, mert megtizedelték a nők sorait, hanem mert ahhoz sem fért kétség, hogy a chelliánok elpusztították azt a férfiakból álló hordát, akik a nők szövetségesei voltak, ugyanis a férfiak ős óta nem tértek vissza hozzájuk.

A tábort több nappal azelőtt használták; Aounék egyetlen szagot sem éreztek, ami útba igazíthatta volna őket. Még egy kis időt fordítottak arra, hogy megbizonyosodjanak róla, hogy a chelliánok most sem lehetnek többen, mint azelőtt; arra azonban semmilyen jel nem utalt, hogy Zouhr is velük volt... Ugyanakkor - hála néhány, apró jelnek - Aoun és társai meg tudták szervezni az üldözést. Apránként tisztábbá vált a nyom, sokkal könnyebb volt követni, és most a chelliánok szinte nyílegyenesen északnak tartottak. Még két tűz kihült hamui jelezték, hogy nemrégén jártak arra.

A harmadik nap reggelén az élen gyalogló fiatal nő megfordult, és valamit kiabált. Aoun odament hozzá; egy csomó láb lenyomatát pillantotta meg a puha talajon, és megborzongott az örömtől, amikor felismerte Zouhr nyomát. Most már sokkal könnyebb lett a hajsza; a talaj árasztotta a menekülők otthagyt szagát, az egyértelmű bizonyítékot. Azon az éjszakán tovább meneteltek a szokottnál, és ugyan a hold még nem kelt fel, két nő farkasvaksága - amely ugyan kisebb mértékű volt, mint a makiembereké - segítette a haladást. Az útjukat ekkor dombok láncolata akadályozta. Felmásztak a legmagasabb kiemelkedés feléig, és Aoun tüzet gyújtott egy mélyedésben, hogy a távolból ne lehessen észrevenni a lángokat. Az ellenség jelenléte ugyanis egyre növekvő elővigyázatosságot követelt.

Aoun elejtett egy mocsári szarvast, és a nők az állat hátsó részének megsütésével foglalatostkodtak. A menedékük biztonsága, az élelem bősége és a ragyogó tűzfény magasztossá tették a horda tagjainak lelki állapotát. A pillanat egyike volt azoknak a boldog időszakoknak, amikor az emberi lények megfeledeztek egy kis időre az élet kegyetlen törvényeiről és a külvilágban rejtőző csapdákról. Még az oulhamr is felhőtlen boldogságot érzett volna, ha nem hiányzott volna neki annyira Zouhr. A szép szemű Djeha mellette ült, és bizonytalanul arra gondolt, hogy esetleg Ouchr beleegyezne az Aounnal kötendő házasságába. A fiatal oulhamr lelke tele volt titkolt gyengédséggel. Amikor Djeha a közelében tartózkodott, félelmet érzett, amitől hevesebben vert a szíve; ő is olyan szelíd akart lenni a társához, mint Naoh Gammlához.

Amikor az esti lakoma után a gyermekek és a legfáradtabb vándorok elaludtak, Aoun elindult, hogy felkapaszkodjon a dombra. Ouchr, Djeha és néhány női harcos is felkeltek, hogy vele tartsanak. Nem volt nehéz kapaszkodás, és hamarosan elérték a domb gerincét. Ahhoz, hogy átlássanak a túloldalra, keresztül kellett menniük néhány bozóton. A csillagos ég alatt egy hosszan elnyúló síkság terpeszkedett, és szinte a lejtő aljánál egy tó vize csillogott.

A tó északi végénél, a távolabbi parton lángok fényét vették észre. Aoun minden érzékszervével arra a pontra összpontosított. A tűz - tőlük egyenes vonalban - mintegy négy, ötezer könyök távolságban volt, de ahhoz, hogy odajussanak, meg kellett kerülniük a tópartot, és bizonyára még számos akadály állja útjukat.

A szél dél felől fújt. Ez segített nekik abban, hogy észrevétlenül megközelíthessék a tábort... Még a hold feljötte előtt oda kell érniük, és ennek a feladatnak csak Aoun gyorsasága felelhetett meg.

A férfi megfontoltan nézte a tüzet és az alakokat, melyek hol bíbor, hol fekete színűek voltak, a lángok körül álldogálva. Urus fia öt alakot számolt meg, és tisztán látta, hogy Zouhr a tó partján ült, a hetedik férfi pedig a földön hevert.

- Aoun odamegy a Tüzemberekhez, és kiköveteli Zouhr elengedését... - fordult Ouchrhoz.

A nő megértette a szavait.

- Nem fogják elengedni a foglyukat... - felelte.

Az oulhamr tovább beszélt.

- Tűzként vitték magukkal, félték Aountól.

- Ha nem lesz többé a foglyuk, a Tüzemberek még jobban rettegnek majd Aountól - mutatott rá a harcosnő.

A vándor egy pillanatra elbizonytalanodott. Nem látott más módszert Zouhr kiszabadítására, mint a ravaszságot, az erőszakot vagy a gyengédséget. Akárhogy is lesz, mindenféleképpen meg kell közelítenie a chelliánok táborát.

- Aounnak ki kell szabadítania a társát - közölte komoran.

Ouchr ezzel egyetértett, de nem tudott, mit mondani.

- Aoun a tűzűkhöz megy! - folytatta az oulhamr.

- Ouchr és a Farkasnők követni fogják Aount! - tette hozzá a nő.

Urus fia miután sokáig nézte a síkságot, ráállt az ajánlatra.

- Aoun ott lent fogja megvárni, hogy a nők odaérjenek - mondta. - Urus fia egyedül lesz, de a Tüzemberek nem tudják utolérni futásban, és Aoun távolból is tud harcolni ellenük.

Ouchr utasította a legfiatalabb harcost, hogy hozzon erősítést.

A lejtő, amin az oulhamr le akart menni, enyhe volt, szinte vízszintes. Nem szabdalták repedések, és a felületét fű borította. Amikor a férfi a síkságra ért, a szél észak felé fújta a szagokat, és a terepviszonyok is kedveztek a vállalkozásának. A hold még mindig nem bújt elő; s Aoun nemsokára ugyanazon a parton és kevesebb, mint ezer könyök távolságra találta magát attól a helytől, ahol a chelliánok táboroztak...

A következő négyszáz könyök távolságon facsoportok, füvek és alacsony kiemelkedések segítettek az észrevétlen tovább jutását, de azután le kellett hasalnia a földre. Nem volt több megfelelő tereptárgy, ami eltakarta volna a mozgását az ellenség átható tekintete elől. A zsákmányállat nyugtalanságát érezte - nem maga, hanem Zouhr miatt -, de mozdulatlan maradt a növényzetben. Vajon a chelliánok megölik majd a Vállnélküli Embert, ha Aoun hirtelen megjelenik, vagy beleegyeznek, hogy megkímélik Zouhr életét az övékéért cserébe? Az is lehet, hogy erre az ajánlatára egyszerűen nevetéssel válaszolnak.

Sokáig várakozott. A szavanna mélyéből vörösen és homályosan felkelt a hold. Őt chellián a földön feküdt. A hatodik örködött, néha felállt, hogy hallgatózzon, ilyenkor a szeme ide-oda járt, az orrluka pedig megremegett. A tábor másik végében, a tűz közelében Zouhr is ébren volt. A chellián szinte ügyet sem vetett a fogolyra, aki se erős, se fürgé nem volt, így nem is gondolhatott a szökésre.

Aoun fejében lassan kibontakoztak a terv körvonalai. Tudta, hogy Zouhr - mint minden Vállnélküli Ember - ugyan lassan tudott futni, viszont kitűnően úszott. Egy folyóban vagy tavacskában képes volt a leggyorsabb oulhamrt is leahagyni; szinte krokodil módjára le tudott merülni a víz alá, és sokáig ott is maradt. Ha beleugrana a vízbe, elérhetné a másik a partot, amely nem volt túlságosan messze... Addig Aoun a harccal magára vonná az ellenség figyelmét. De ehhez nagyon fontos lenne, hogy a wah meglássa őt, és megértse a jelét, ugyanis a legkisebb riadalom is lehetetlenné tenné Zouhr szökését.

Az őr ebben a pillanatban legfőképpen észak felé nézelődött, mert onnan fújt a szél. Aztán a bozót felé fordította az arcát, ahol Urus fia lapult. A hold egyre tisztábban, ragyogóbban és könnyörtelenebbül emelkedett az égen. A vándor mellét majdnem szétvetette a türelmetlenség dühe, és már szinte kétségbeesett, amikor délről egy hangos bömbölés visszhangzott, és az egyik dombon kirajzolódott egy oroszlán alakja. Aoun megremegett az örömtől, a chelliánok pedig mindannyian felültek, és arcukkal a ragadozó felé fordultak.

Zouhr szinte mozdulatlanul ült, közben mindenfelé kémlelt a menekülés vágyától hajtva, ami az átélt viszontagságok során egyre sürgetőbbé vált benne.

Aoun hirtelen megmutatta magát, kezét kinyújtotta a tó felé... A pillanat kedvezőnek tűnt: a waht harminc könyök távolság választotta el a legközelebbi őrzőjétől. A chelliánok minden gondolata a hatalmas vadállat körül forgott.

A tó húszlépésnyire húzódott Zouhrtól. Ha azonnal elindul, bármelyik chelliánnál hamarabb eléri a vizet.

Zouhr meglátta a kinyújtott kezét. Tétovává és tanácstalanná vált; ám titokban a bokor felé kezdett lépkedni. Aoun ekkor ismét a tó felé mutatott. A wah megértette, és lopva a víz felé somfordált, aztán lépést váltott, s nagy ugrásokkal közeledett a parthoz. Az egyik chellián éppen akkor fordult arra, amikor Zouhr beleugrott a vízbe. Inkább meglepettséget, mint nyugtalanságot érzett, és csak akkor riasztotta a többieket, amikor látta, hogy a wah a túlsó part felé úszik. Két harcos indult a szökevény után, az egyikük úszva próbálta elkapni Zouhrt. Amikor rájött, hogy így nem tudja utolérni a férfit, visszafordult a part felé, és köveket hajgált az úszó alak felé. Zouhr azonban lebukott a víz alá, így láthatatlan maradt.

Az oroszlán felbukkanása megbénította a csapat döntéskéességét. Csak egyetlen embert küldtek Zouhr üldözésére. A chellián úgy gondolta, hogy ha megkerüli a tó végét, feltétlenül összefut Zouhrral, akit könnyű lesz elkapni, mivel fegyvertelen, lassú és gyenge izomzatú ember.

Amikor Aoun látta, hogy a harcos felé tart, csendesen elnevette magát, és visszahúzódott a bokrok közé. Egy kis ideig láthatatlan maradt, aztán a föld egy csupasz része felfedte jelenlétét az ellenfele előtt. Lándzsáját magasra emelte a levegőben, és várt...

A chellián egyike volt azoknak, akik részt vettek a viharos éjszakán lezajlott harcban. Nagyon megrémült, amikor felismerte Aounban azt a férfit, aki megölte a főnökét, majd hangosan felkiáltott, és menekülni kezdett.

Aoun, akit Zouhr sorsa nyugtalanított, meg sem kísérelte üldözni a férfit. Lépteit a tó felé irányította, és megkerülte a földnyelvet. A wah még nem érte el a partot, és Urus fia látta, ahogy hüllőhöz hasonló, tekergő mozdulatokkal úszik. Amikor elérte a helyet, ahol Aoun állt, Urus fia örömteli morgással kísérette Zouhrt a vízből, és a wah kiszabadulása miatt érzett örömtől kábultan néztek egymásra.

Aztán az oulhamr világgá kiáltotta győzelmét.

- Aoun és Zouhr becsapták a Tűzembereket.

Közben az oroszlán eltűnt. A chelliánok egy rövid ideig még nézték a dombot, aztán a főnökük intésére északra indultak.

- A Tűzemberek fürgébbek, mint Zouhr - mondta szomorúan a wah. - A főnökük olyan erős, mint egy leopárd.

- Aoun nem fél tőle... és vannak szövetségeseink.

Maga után húzta a társát, és amikor üldözőik a part kanyarulatához értek, a magaslatról lármás zaj szállt a csillagok felé. Ouchr és még hét Farkasnő állt a dombon; az elbátortalanodott chelliánok abbahagyták az üldözést.

A nők lementek Aounhoz.

- Ha nem végzünk a Vadkutya Férfiakkal, visszatérnek a hordájukhoz - jegyezte meg Ouchr.

Az oulhamr, miután Ouchr megismételte a szavakat és a kézmozdulatokat, megértette a nő gondolatát.

- Beszéltek a Tűzemberek a hordájukról? - kérdezte a wahtól.

- A horda kétnapi járásra van innen - válaszolta Zouhr, és miután csodálkozva végigmérte a nők főnökét, hozzátette: - Ha megtámadjuk őket, megölik a nők nagy részét, és ráadásul biztos, hogy néhányan el tudnak menekülni.

Aoun vére forrongott, de a félelemtől, hogy ismét elveszíti a társát, lecsillapította lelke háborgását, és egyébként is jóindulatot érzett a chelliánok iránt, mivel nem ölték meg a foglyukat.

Menekülés a chelliánoktól

Aoun, Zouhr és a nők napok óta menekültek. A chellián horda több mint egy hete üldözte őket. Legelőször az egyik nő vette észre az üldözőket, és Aoun, aki felmászott egy magas sziklára, mintegy harminc férfit számolt össze. A wah miatt a szökevények nem tudtak elég gyorsan haladni. Ám Ouchr ismerte az erdőn átvezető, kanyargós utakat, és Zouhr a mocsaras föld felhasználásával fortélyokat eszelt ki, hogy tévútra vezesse az ellenséget. Minden alkalommal, amikor átkeltek egy sekély vízű folyón, néhány könnyöknyi távolságban fel és alá sétáltak a folyómederben; máskor pedig Ouchr és Aoun meggyújtották a száraz fűvet, ahol elhaladtak. A chelliánok ezeken a helyeken elvesztették a nyomaikat. Ám az üldözők sokan voltak, és makacs természetük volt, és sokfelé szétszóródva újra megkeresték a nyomot.

A nyolcadik napon a csapat átment a vízesés másik partjára, ahol Aoun elvált a makiemberektől. Az oulhamr az áramlással szemben akart továbbmenni, de Ouchr mutatott egy biztonságosabb utat, így újra a fennsík déli része felé fordultak.

Elérkezett az újhold napja, és nem látták a chelliánokat. Amikor aznap megálltak, mindenki jókedvre derült. A dzsungelben jártak, mivelhogy fokozatosan közelebb kerültek a síksághoz, és közeledtek a folyóhoz. A nyílt terepet hatalmas bambuszok szegélyezték. Még nappali fény világított. A férfiak és nők nekiláttak a tűzrevaló fa gyűjtésének, menedéket készítettek a tüskés cserjékből, indákból és fiatal fákból. Vörös ragyogás koronázta meg a borostyánszínű fényt; finom köd emelkedett a felhők felé; szél zúgott a dús vegetációban. Aoun lelke csordultig telt valamilyen ünnepélyes, mégis gyengéd érzéssel. Ugyanaz a gyengédség, amely arra készítette, hogy megkímélje a legyőzött ellenség életét, gyöngéddé tette viselkedését a bársonyos vállú Djeha iránt. Aoun úgy érezte, elhagyja az ereje, ha mellette van a lány, varázslatos hajának csillogásával, vagy ha látja szemének csodálatos fényét. Djeha félénksége mámorítóbb érzésként hatott rá, mint a győzelem. Elillanó álmokat látott, melyeket nem értett. Néha, amikor arra gondolt, hogy Ouchr beleegyezését is meg kell szereznie, és ugyanakkor az agyán átsuhant az elutasítás lehetőségének gondolata, Aount elragadta és mélyen felkavarta heves természetű lelke. Igazából felkészült arra, hogy alávesse magát a nők szokásainak, akik hajlandóak voltak osztozni vele a veszedelemben.

Amikor a csillagok kibukkantak a bambuszlevelek felett, odament a nők főnökéhez, aki éppen akkor végzett az étkezéssel, és megkérdezte Ouchrt.

- Hozzám adja Ouchr feleségül Djehát?

Amikor Ouchr megértette a kérdést, elbizonytalanodott. Fajának törvényei nagyon régiiek voltak, s azáltal, hogy mindig betartották azokat, erőre és pontosságra tettek szert. A horda nő tagjai nem mehetek hozzá a chelliánokhoz vagy a lemuriánokhoz. A járvány azonban súlyos bizonytalanságot eredményezett. Ouchr azt sem tudta, hogy egyáltalán maradt-e életben a saját fajához tartozó férfi? És amellett, Aoun a szövetségesük volt.

- A következőt fogjuk tenni - felelte -, a legfontosabb, hogy elmeneküljünk az ellenségeink elől, azután majd Ouchr ráüt Djeha mellkasára, és ezzel a lány Aoun felesége lesz.

Az oulhamr csupán a válasz töredékét értette; szívét azonban forró öröm töltötte el. Észre sem vette, hogy Ouchr milyen szomorú; a nő nem értette, miért kedveli a férfi jobban ezt a karcsú, fiatal lányt a nők izmos kezű, erős állkapcsú főnökénél...

A csapat a következő és az azutáni napon is tovább menekült. Most egészen közel jártak a folyóhoz. Egy szikla vonulat tűnt fel, ami hasonlított arra a helyre, ahol az óriásmacska tanyázott. Semmi nem utalt az ellenség jelenlétére; és még Ouchr is megkockáztatta a gondolatot, hogy a chelliánok feladták az üldözést. Hogy teljesen biztos legyen a dolgában, Aounnal és Zouhrral együtt felkapaszkodtak egy magas sziklára, amelyről nagyszerű kilátás nyílt a környező vidékre. Amikor felértek a csúcsra, megpillantották a sztyeppét kettévágó, kanyargós folyó kanyarulatát, aztán még távolabb, a dzsungel szélénél néhány emberi lényt vettek észre, akik feléjük tartottak.

- A Vadkutya Emberek! - kiáltotta Ouchr. Aoun miután meggyőződött arról, hogy az emberek száma nem csökkent, így szólt:

- Nem a mi nyomainkat követik!

- Mégis meg fogják találni - mutatott rá Ouchr.

- Át kell kelniük a folyón - egészítette ki megfontoltan Zouhr.

Ez utóbbi olyan vállalkozásnak látszott, melynek sikerében még a legjobb úszók is alig reménykedhettek: az iszapban, a szigeteken és a hegyfok környékén hemzsegték a krokodilok. A wahok azonban tudták, hogy miként lehet átkelni a vízen indákkal és fűzfavesszőkkel

összekötözött, széthasított fatörzseken. Zouhr a folyópartra vezette a csapatot, ahol nagy számban nőttek a fekete törzsű nyárfák. Egy kis öbölben partra vetődött két fatörzs meggyorsította a munkájukat. Még a nap fele táján elkészültek a tutajjal, viszont az ellenség már nagyon közel járt. A menekülők meglátták a folyó kanyarulatában előbukkanó előőrsüket, mintegy három, négyezer lépésnyire a tutajtól. Amikor Aounék sebtében összetákolt tutajja elhagyta a partot, a chelliánok egetverő ricsajt csaptak. Aoun a harci kiáltásával válaszolt, a nők pedig úgy üvöltöttek, mint a sakálok. A menekülők rézsútosan sodródtak a parttól. Mivel az áramlattal megegyező útvonalon haladtak, megközelítették az ellenségeiket, és a két csapat végül farkasszemet nézett egymással. Csak kétszáz könyök távolság választotta el őket egymástól. A chelliánok - mintegy tizenkilencen - egy hegyfokon gyülekeztek, mindannyian erős testűek voltak, vadkutyaákhöz hasonló állkapcsokkal és izmos karokkal. Kegyetlen szemükben irgalmatlanul erőszakos fény izzott. Sokan úgy tettek, mintha a vízbe akarnának ugrani, és a tutaj után úszni, azonban a lótuszevelek közt megjelent egy piton és számtalan krokodil.

Közben néhány ág segítségével a szökevények megváltoztatták a tutaj útirányát. A tákolmány két sziget közt suhant el, megpördült, egy pillanatra visszatért ahhoz a parthoz, ahol a Vadkutya Emberek álltak, aztán délnyugati irányt vett... Legvégül pedig megfeneklett a túlsó parton, és a nők onnan kiabálták sértő megjegyzéseiket a chelliánokra.

A csapat belevette magát a dzsungelbe, és csak a folyó mellékága állította meg előrejutásukat. Kis mélységű víz volt csupán, amelyben könnyűszerrel lehetett gyalogolni. Mielőtt azonban elindultak volna, Zouhr felszabdaltatta a csapat tagokkal a mocsári szarvas bőrét, és elmagyarázta nekik, hogy amikor majd elhagyják a folyómedret, mindenki tekerje be a lábát egy darab bőrrel. Egy sziklás hegyfoknál léptek ki a vízből, és miután mindenki betekerte a lábát, a partraszállásuk nyomait vízzel lelocsolták.

- Zouhr a legravaszabb ember!... - kiáltotta az oulhamr. - A Vadkutya Emberek azt fogják hinni, hogy egy csorda járt erre!

Mivel a chelliánok már számtalanszor megtalálták a nyomaikat, a menekülők úgy gondolták, hogy bölcsebb lesz, ha az éjszaka beálltaig egyfolytában gyalognak.

5. RÉSZ

A szakadéokban

A föld ingoványossá vált. Hol mocsárba kellett belemerülniük, hol a vízparton vánszorogtak. Két napig olyan lassan haladtak, mint valami csúszómászók. Aztán a folyót meredek partok zárták közre, és egy hatalmas agyag palafal állta útjukat. A hosszúsága háromezer, a magassága hatszáz könyök volt, nyugat felé kiemelkedett a folyóból, keletre pedig egy áthatolhatatlan mocsárba torkollott. Egyetlen kijárata volt csupán, egy szakadék, mely kétszáz könyök mélységben vágódott a sziklába, és a bejáratát vöröses sziklatömbökkel teleszórt lejtőkön keresztül lehetett megközelíteni. Aoun, aki a csapat legvégén gyalogolt, odament az átjáró bejáratához, és megállt, hogy szemügyre vegye a képződményt. Közben Ouchr tovább gyalogolt. Nemsokára visszatért.

- A mocsár a szikla túloldalán is folytatódik közölte.

- Újra át kell kelniük a folyón - jelentette ki a wah, aki követte a nők főnökét. - Itt vannak fák, így csinálhatunk egy tutajt.

Aoun felkiáltott, és kinyújtotta a kezét. Alattuk, a két vízfolyás közt, férfiak jelentek meg. Heten voltak, és a külsejük nagyon is jellemző volt ahhoz, hogy minden kétséget eloszlasson a kilétüket illetően.

- A Vadkutya Emberek! - kiáltotta Ouchr.

Az ellenség száma egyre gyarapodott. Aoun mellkasa mérgesen hullámozott. Beszívta a mocsár egészségtelen levegőjét, és a szakadékra nézett.

- A tutajt hosszú ideig tart megépíteni - mondta. - A Vadkutya Emberek mindjárt ideérnek!

Urus fia körül mindenütt nehéz kövek hevertek a földön. Aoun néhányat az átjáró bejáratához görgetett, míg Ouchr, a wah és a többi nő további sziklákat cipeltek a nyíláshoz... Látták, ahogy a chelliánok a két víz közt lassan közelednek. A sötét alakok jöttével mintha a halál telepedett volna a tájra.

- Urus fia és három nő fogja védeni az átjárót. Zouhr és a többiek addig megépítik a tutajt - mondta Aoun.

A wah habozott. Rémuлт tekintettel a társára nézett. Amikor Aoun megértette Zouhr félelmét, kiegészítette előző szavait.

- Van négy dárdánk és két szigonyunk. Nekem van bunkóm és a nőknek is vannak szigonyaik. Ha nem bírnánk tovább ellenállni, majd segítséget kérek. Menj, egyedül a tutaj menthet meg minket!

Zouhr elsietett. Aoun Ouchrt és egy másik, domború mellkasú, férfias külsejű nőt választott ki, hogy vele maradjanak. Amikor megfordult, hogy még egy nőt válasszon, meglátta Djehát, aki a haját rázva közeledett felé. Az oulhamr félre akarta tolni, de a lány mohó gyengédséggel nézett rá. Aount elborította a szerelem, a kellemes választás érzése, amit addig az oulhamrok közül csak Naoh élt át. Megisméltődött a régi történet; Aoun megfélekedett az ellenségeiről és a halálról.

A Vadkutya Emberek egyre közelebb értek. Mivel a két vízfolyás közt veszélyes volt haladniuk, ezért szétszóródtak a sziklás parton. Egyikőjük, akinek a teste olyan szőrös volt, mint egy medvéé, egy, Aounénál is súlyosabb lándzsát forgatott, így fitogtatta erejét. Amikor a chelliánok a sziklatömbökhöz értek, szétszlottak, hogy valamilyen kerülő utat keressenek. A sziklák közé számtalan kis vízmosás ékelődött, azonban mindegyik függőleges sziklafalban végződött; egyedül a szakadék tűnt járható útnak a kijutáshoz.

Aoun, Ouchr, Djeha és a harmadik nő befejezték az átjáró megerősítését; emellett még kötömböket is gyűjtöttek, amelyekkel összezúzhatták az ellenséget. Az átjárót két úton lehetett elérni: vagy közvetlenül, a holtág medrében haladva, ahol a tavaszi és nyári esők vizei rohantak; vagy kerülő úton, a sziklák labirintusán át. A közvetlen úton egyszerre három, négy ember támadhatott, de alulról. A kerülőút viszont arra kényszerítette az ostromlókat, hogy egyenként próbáljanak meg átjutni, viszont ebben az esetben a védők feje felől támadhattak...

A chelliánok a sziklától ezerkönyöknnyire megálltak. Nézték Aoun és a nők mozgását, akiknek széles arcai szinte gúnyolódtak velük, és a kék ajkaik mögül vakítóan fehér fogak villantak elő. A támadók hirtelen gyászos üvöltésbe kezdtek, mint a vadkutya. Aoun ugyanis felmutatta a szigonyát és a bunkóját.

- Az oulhamr elveszi a Tűzemberek vadászmezőit!

Ouchr rekedt hangjával csatlakozott Urus fiához.

- A Vadkutya Emberek lemészárolták a fivéreinket és a nővéreinket. A szövetségeseink az írmagjukat is kiirtják a Tűzembereknek...

Ezután hosszú csend következett. A mocsárból meleg, nyirkos szél támadt. A hegygerincek fölött sasok és keselyűk köröztek. A szigeteken monumentális gaviálok tűntek fel; a hatalmas pusztaságban hallani lehetett a folyó élénk, soha nem szűnő hangját ugyanúgy, mint a világ kezdetének első napján...

A chelliánok két csoportra oszlottak. A főnök vezette a sziklák útvesztőjében közeledőket; a többiek a közvetlen úton próbálták elérni a szakadékot úgy, hogy állandóan a repedések közt és a sziklák mögött lopakodtak...

Aoun szikrázó szeme felbecsülte az ellenség létszámát. Íját lövésre készen felemelte, Ouchr és társai az első jelre vártak, hogy köveket zúdítsanak a támadókra... Az ellenség azonban láthatatlan maradt, vagy rövid ideig villantak fel a fedezékek között, ami szinte lehetetlenné tette az eltalálásukat. Az egyik chellián azonban a kelleténél tovább maradt fedezék nélkül; megpendült az íj, és egy nyílvesző a férfi bordái közé fűrődött. Rekedt kiáltás hallatszott, és a sebesült harcos eltűnt...

A támadók hamarosan folytatták az előrenyomulást, főleg azok, akik a kerülőúttal próbálkoztak, és akik közül már többen elérték a szakadék magasságát. Aounék nem láthatták őket. Ahhoz, hogy a támadók véghez vigyék a tervüket, még magasabbra kellett kapaszkodniuk, és meg kellett mászniuk egy keskeny peremet, amelyről aztán egyenként leugrálhattak...

Eközben a többiek elfoglalták a közvetlen utat; egy messze hangzó hang harsant, és egyszerre tizenöt ember lendült mindent elsöprő támadásba. Nyílveszők suhogtak, sziklák zúdultak alá és pattantak vissza, bős és panaszos kiáltások verődtek vissza a sziklákról... A chelliánok azonban tovább támadtak. A vég nélkül záporozó kövek, és egy veszettül döfködő lándzsa ellenére sikerült nyolckönyöknnyire megközelíteniük az átjárót. Hárman lezuhantak a szakadékba, ketten megsebesültek.

Aoun látta, hogy az arcok tömege egyre közelebb jut hozzá, még a szemükben izzó tüzet és a ziháló lélegzésüket is hallotta. Aztán emberfeletti erőfeszítéssel egy óriási követ hajított közéjük, miközben a nők vadul görgették a kisebb sziklákat. A sziklákról kegyetlen üvöltés verődött vissza; az ostromlók egymáson átgázolva visszavonultak, és Aoun éppen egy újabb sziklát akart lehajítani, amikor egy kő eltalálta a koponyáját.

Urus fia felemelte a fejét. Egy vörös szerzettel borított arc vigyorgott rá csúfosan, és négy alak ugrált lefelé gyors egymásutánban Aounék feje felől. Az oulhamr hátrább húzódott. Mindkét kezében egy-egy bunkót tartott. Ouchr és Djeha a szigonyaikkal hadakoztak. Az átjáróban három küzdőfél számára volt hely, hogy szemtől szembe álljanak egymással.

Ekkor pillanatnyi fegyverszünet állt be. A chelliánok az idegentől való félelmük miatt nem mozdultak; Aoun viszont azt latolgatta, hogy kiáltson-e segítségért... Vele szemben az ellenség főnöke állt, aki a megtestesült erő szimbólumaként magasodott Urus fia előtt. A chellián szigonya egy könyökkel hosszabb volt, mint a társai fegyverei; az egész lénye erőt és győzelemre termettséget árasztott...

Ő kezdte a támadást, és szigonya felhasította Ouchr oldalát. Azonban Aoun egy súlyos ütéssel lecsapott a bunkójával, és a fegyvere szétzúzta az egyik harcos vállát, aki előreugrott, hogy segítsen a főnöknek.

A férfi a földre zuhant, ám abban a pillanatban másik harcos lépett a helyére, és hátulról újabb támadók érkeztek. Ekkor Ouchr segítségért kiáltott, amit Djeha és a másik nő is megismételték, miközben a chelliánok farkasszem morgással feléjük zúdultak. Urus fia a számtalan feléjük döfő szigonyokból hármat félreütött, kettőnek letörte a hegyét; Ouchr sebet ejtett az egyik Vadkutya Ember mellén, de a harmadik asszony egy mély sebből vérezve összerogyott...

A támadók hátraugrottak a félelmetes méretű bunkó elől. Mindegyikük az átjáró bejáratánál tolongott; a lándzsáját felemelve tartó főnök egy könyöknnyivel az emberei előtt állt; azoknak a helyét pedig, akiknek a fegyverei tönkrementek, mások foglalták el.

Ekkor a chelliánok főnöke - kegyetlen nevetéssel, fogait csikorgatva, izzó szemét folyton az ellenfelén tartva - támadásba lendült. Az oulhamr kitért a roham elől, de a szigony így is felhasította a combját, és Aoun megtántorodott; a főnök diadalittasan felüvöltött... A kiáltását egy bunkó szakította félbe. A rőt férfi koponyája betört, a chellián hörgő sikollyal egyenesen a társai karjaiba zuhant.

A chelliánok egy pillanatig nem tudták mitévők legyenek; azonban hátulról egyre többen érkeztek, így újra támadásba lendültek. A borzalmas bunkó letörte a szigonyaik hegyét és összezúzta a férfiak mellkasát; Ouchr és Djeha is lankadatlanul harcoltak. Mégis hátrálniuk kellett, mert a támadók túlerőben voltak. A menekülők közeledtek ahhoz a ponthoz, ahol a szakadék kiszélesedett, a chelliánok pedig egyre eredményesebben támadtak.

Urus fiának hatalmas erőfeszítéssel sikerült a combjában lévő szigonyt széttörni, mire az ellenség mozdulatlaná vált... A szakadék másik végén valami tomboló lárma hangzott fel; megjelentek a Farkasnők, Zouhr íjának húrja kétszer megpendült, és a nyílvevők belefűrődtek az ellenség vállába. Aoun ezután a bunkóját egy végső csapásra emelte.

Ekkor kitört a pánik; a chelliánok tömegesen menekültek, magukkal cipelték a sebesültjeiket, még a halottakat is. Félrelökték a sziklákat, és leszáguldottak a lejtőn, aztán elbújtak a lekopott sziklák és hasadékok között. Csak egy száználmasan nyöszörgő sebesültet és egy halottat hagytak a helyszínen. A nők bevégezték a férfi szenvedéseit...

Az ostromlottakat mozdulatlanságra készítette a bizonytalanság a szakadék bejáratánál. A chelliánokat megint nem lehetett látni; az agyag palatömbök között halottak heverték.

Ekkor a nőket elragadta a győzelmi mámor. Áthajoltak a kövek felett, és vadul kiáltoztak. Aount a sebesülése ellenére büszkeség töltötte el. Hiszen ő törte meg a szigonyok rohamát, ő ütötte le a főnököt, ezzel hozva félelmet a Vadkutya Emberekre. Még Djehát is megmentett egy szigonytól, amely majdnem belefűrődött a mellkasába. Pillantása találkozott a női harcoséval, és a dicsőség mámorába valamilyen megmagyarázhatatlan érzés vegyült azoknak a gyönyörű, sötét szemeknek, a lenyűgöző hajnak - mely káprázatosabb volt a szavanna és a dzsungel legszebb növényeinél - jelenlététől.

- Zouhr és a nők bőven találtak fákat... a tutajj majdnem készen van - közölte a wah.

- Nagyszerű! Urus fia itt marad hat Farkasnővel, hogy megvédje a szakadékot... Zouhr addig befejezi a tutaj építését.

Ekkor siránkozó hangok szálltak az ég felé. A sebesült nő valamilyen titokzatos félelmet érzett átsuhanni maga felett, és megsejtette a nemlét jeges leheletét. Kitágult szemét az égre emelte, látta a halottak fölött keringő hatalmas keselyűket és a fehérfejű varjakat... Fejletlen és gyenge lelkében kínzó vágy ébredt... Szeme előtt elvonultak a tiszta hajnalok, a gondtalan élet napjainak képei, az esték, amikor a tűz életet adó meleget árasztott maga körül. Övé volt a múlt emléke, amely a beszéd által született meg, és ami felidézte az eltöltött napokat - s ez olyan tulajdon volt, amelyet sem a tulkok, sem a vadkutya, sem az oroszlanok nem élvezhettek. Egy pillanatig szomorú sajnálatot érzett, az emlékezés felizzó lázát. Azután elájult. Az ösztönös megérzés felvillanása, a teljes meztelenségében megmutatta a halált, mielőtt a nő meghalt. Csupán egy lassú észjárású állat volt, most érintetlenül elhagyja a hatalmas világot, és az arca merevvé válik. Társai gyászosan jajgattak, valami zavaros dallamú énekbe kezdtek, ami már sejtetni engedte a későbbi emberiség ritmikus énekét.

Az idő egyre telt. Úgy látszott, mintha a chelliánok eltűntek volna, de Aoun hallotta bal felől mozogni őket. Tudta, hogy utat keresnek a gerincen át, hogy elvágják az ő menekülésének útvonalát és az átjáró másik végét. Ha sikerül nekik, akkor biztosan legyőzik Aounékat. A veszteségeik ellenére is többen voltak, erősebbek és mozgékonyabbak, mint a szökevények. Egyedül az oulhamr volt erősebb náluk, és a nők közül csak Ouchr ért fel egy harcosukkal; de Aount és Ouchrt legyengítették a csatában szerzett sebek. Urus fia ezért növekvő aggodalommal figyelte az ellenség mozgását.

Végül néhány chellián megmutatta magát. Mintegy öt könyök távolságon belül voltak egy szegélytől, néha a társuk vállán kapaszkodtak felfelé vagy lépcsőket vágtak a porhanyós agyagpalába. Ahhoz, hogy a peremhez érjenek, még öt vagy hat lépcsőt kellett vágniuk egy sima, enyhén lejtős emelkedőbe. Nekiálltak az első kettő kivésésének. Aoun az utolsó lándzsáját hajította feléjük, hogy megállítsa őket, de a fegyver egy kiálló sziklának ütközött. Aztán köveket dobált rájuk, de a nagy távolság miatt azok is ártalmatlannak bizonyultak.

Pillanatokon belül bekövetkező támadás veszélye fenyegetett. Halálos küzdelem folyt a tutaj építői és a lépcsőt vágó harcosok között. Mivel a szakadékból nem volt várható hirtelen támadás, Aoun még két nőt visszaküldött, hogy meggyorsítsák a wah munkáját.

Már a harmadik, majd a negyedik lépcső is készen állt. Még egy lépcsőfok, és a chelliánok elérik a peremet, ahonnan megrohamozhatják a gerincet. A legutolsó fok kivágása bonyolultabbnak bizonyult, mint az előzőké, de egy Tűzember máris felmászott az egyik társa vállára, és nekiállt a munkának.

- Menjetek, és segítsetek Zouhrnak - szólt ekkor Aoun a vándorokhoz. - A tutajt be kell fejezni... Aoun majd egyedül védi az átjárót!

Ouchr alaposan megnézte a sziklákat, és szólt a többi nőnek; Djeha esdeklő pillantást vetett Aounra, és halk zokogással elment... Urus fia áthajolt a csipkézett csúcson, és köveket hajigált lefelé, de nem tudta feltartóztatni a chelliánokat. A Tüzemberek befejezték a munkát. Az első harcos felhúzta magát a peremre, aztán egy másik. Még a főnök is - akit Aoun bunkója elkábított - ott mászott a palafalon. Aoun néhány ugrással az átjáró másik végénél termett, és leereszkedett a folyóhoz. Ekkorra az első chellián már átmászott a gerincen.

- A tutaj még nincs kész - kiáltotta Zouhr -, de át tud vinni minket a túlsó partra.

Aoun jelére a nők megragadták a hevenyészve összekötözött ágakból és indákból álló tákolmányt, s a folyóhoz vitték. Elnyújtott kiáltást hallottak; a chelliánok zúdultak feléjük... A nők egyenként felugráltak a tutajra. Az ellenség már csak ötvenkönyöknyire volt, amikor Aoun és Zouhr is követték őket.

- Mielőtt eltelne nyolc reggel, elpusztítjuk a Tüzembereket! - mormolta Urus fia, ahogy a víz magával ragadta a tutajt.

Visszatérés a barlanghoz

A tutaj sodródott. Az örvények néha körbe-körbe forgatták, máskor pedig az áramlat ragadta el félelmetes sebességgel. A Farkasnők időnként beleugráltak a vízbe, hogy ezzel könnyítsék a szerkezet súlyát, amelyet - az elkapkodott építés miatt - a széttörés veszélye fenyegetett. Ezzel a módszerrel azonban - a krokodilok jelenléte miatt - fel kellett hagyniuk.

Közben közeledtek a másik parthoz. A távolban látták a chelliánok alakjait. A Tüzembereknek át kellett volna kelni a folyón, hogy folytathassák az üldözést, azonban a képességeik alkalmatlanná tették őket a menekülőkéhez hasonló eszköz létrehozására.

- Estig gyalogolnunk kell. Mielőtt letelik a negyedik nap, el kell érnünk a barlangot - mondta Aoun Zouhrnak.

A két férfi egymásra nézett; agyukban ugyanaz a gondolat munkálkodott.

- Aoun és Ouchr megsebesültek - figyelmeztette szomorúan a wah a társát.

- Ha nem mi érünk oda hamarabb, a Vadkutya Emberek mindannyiunkat megölnék!

Ouchr lekicsinylően megvonta a vállát; az ő sebe jelentéktelen volt. Szedett néhány füvet, amelyeket a sebére rakott, közben Zouhr Aoun sebeit látta el. Azután a kis csapat továbbment. Az út mocsaras talajon vezetett, és nagyon egyenetlen volt a felszíne, de mire beesteledett, Aoun és Zouhr felismerték, hol járnak.

A következő és az azutáni nap minden riadalom nélkül telt. Még kétnapi járásra voltak a bazalt hegylánctól; Zouhr többszörösen ravasz cselekkkel álcázta a nyomaikat. Az ötödik nap reggelén aztán feltűnt a bazaltból álló hegylánc. Egy, a folyó kanyarhoz közel fekvő domb tetejéről meglátták a hosszú, csipkézett gerincet. A sebláztól reszkető Aoun izzó szemét a sötét tömegre szegezte, megragadta a wah kezét, és úgy mormolta:

- Újra látjuk a Kzamm tigrist!

Halkan felnevetett. Összefüggéstelen és boldog képekben megjelent előtte a menedék, ahol annyi napot töltöttek biztonságban, az óriási vadállat, amely a barátjuk lett, a tiszta reggel és az éjszakánkénti tűz vörös fénye, ahogy a barlang teraszán játszott... A természetes oulhamr Djeha felé fordította vérveszteségtől beesetté vált arcát.

- A barlangban ezer Tüzemberrel is szembeszállunk - mondta.

Ouchr fojtott hangon felkiáltott. Lemutatott a folyóra, és mindannyian tisztán látták a hét, nyolcezer könyöknyire menetelő chelliánokat. A kis csapat olyan gyorsan folytatta hát a menekülést, amennyire azt az oulhamr és a nők főnökének sebe engedte. Ha nem ők érik el hamarabb a hegyláncot, nem tudják megvédeni magukat. Még legalább húszezer könyök távolságot kellett megtenniük.

A felén már túl voltak, ám a chelliánok behoztak négyezer könyöknyi távolságot. Úgy nyüzsögtek, mint a sakálok. A férfi, akitől a legjobban rettegtek, sebesült volt, ám Aounék látták, ahogy a kis csapat mögött sántikált, és mindannyiuk diadalittasan ordították csatakiáltásukat.

A menekülők egy pillanatra megálltak. Aoun Zouhrra meredt; nemcsak a testét, de az agyát is perzselte a láz. Ebben a szörnyű pillanatban Urus fia a vállánál fogva visszatartotta a waht... Az üvöltések azonban egyre közeledtek; Aoun Djehára nézett, majd fejét a vérző combja felé fordította, és felmérte a távolságot, amely elválasztotta őket a Vadkutya Emberektől.

Aoun egy mély sóhajtással eleresztette Zouhr vállát, és a társa szökellve elindult az óriásmacska barlangja felé, miközben Aoun a barlanghoz vezette a nőket és a gyermekeket.

Az óriásmacska

Amikor a barlang bejáratához értek, Aount és a nőket már csak kétezer könyök távolság választotta el az ellenségtől. Először Urus fia mászott fel a peremre, a többiek lent felsorakoztak. Legelsőnek a gyerekeket húzta fel, őket a nők követték; az utolsó három nő már félúton járt felfelé, amikor a chelliánok éles kövek záporát zúdították rájuk. A nők leugráltak a szikláról. Aoun meglendítette az utolsó lándzsáját, Ouchr és társai pedig köveket dobáltak. A Vadkutya Emberek még kevesen voltak ahhoz, hogy megkíséreljenek egy rohamot indítani, ezért visszahúzódtak a lövedékek hatósugarából. Mire az ellenség előőrse odaért, az összes Farkasnő biztonságban érezhette magát a barlangban.

A menedék bevehetetlen volt. A szegélyt egyszerre csak egy férfi vagy egy nő érthette el, és akkor is úgy, hogyha egymás vállára álltak. Egy vagy két dőfés elégnek tűnt minden támadás kivédésére.

A chelliánok is rájöttek erre a tényre. Abban reménykedve, hogy másik utat találnak, megvizsgálták a hegyláncot. Ám a barlang körüli sziklafal mindenütt egyértelműen megmászhatalannak bizonyult.

A Tüzembereket nem idegesítette túlságosan a felfedezés. Hiszen csak várniuk kellett. Az éhség és a szomjúság ugyanis megadásra kényszeríti az ostromlottakat. Lent, a szakadéknál elmenekülhetnének és átkelhetnének a folyón. Azon a napon azonban, amikor megkísérlik elhagyni a barlangot, halál vár rájuk. Egyébként is mit tehetne tizenegy nő és két férfi húsz megtermett harcos ellen?

Amikor már a nők is biztonságban voltak, Aoun kijelölt közülük kettőt, hogy őrködjenek a sziklaperemen, és mindenkinek megtiltotta, hogy kövessék. Azután egy fáklyát meggyújtva lement a barlanghoz. Nyugtalanság gyötörte. Úgy vélte, hogy lehetetlen, hogy az óriásmacska nem ismerte fel Zouhrt, ám mégis kétségei voltak.

Félúton járt, amikor egy hangos ordítás gyorsabb haladásra ösztökélte. Előtte volt a repedés, amelyen át annyszor figyelte a vadállatot. A következő pillanatban megkönnyebbülten fel lélegzett: meglátta Zouhrt a hatalmas, izzó szemű ragadozó mellett; egy bizonytalan suttozás üdvözölte az oulhamrt.

- A sziklák oroszlánja még mindig szövetségese a Föld fiának és Urus fiának - suttozta a wah.

Ebben a pillanatban mindketten bizonytalan örömet és hatalmas reményt éreztek.

- A Tüzemberek nem követték Zouhr nyomát?

- A Vadkutya Emberek nem tudták megkülönböztetni Zouhrt a többiektől: Zouhr a sziklák között bujkált - felelte a Vállnélküli Ember.

Miután az óriásmacska sokáig szimatolt Aoun felé, újra visszafeküdt, és elaludt. Aoun tovább beszélt.

- Zouhr csak éjjel fog kimenni a Kzamm tigrissel... és addig nem próbálkozik semmivel a Tüzemberek ellen, amíg Aoun újra erős nem lesz. Zouhr nappal csak a vízig fog elmenni... a medence közel van... Aounnak és a nőknek szükségük lesz vízre.

Urus fia felsóhajtott. Maga előtt látta a kis tavat, a folyót és a forrást. A szomjúságtól eltikkadt, amit a sebei még jobban fokoztak. Nem tudta megállni, hogy ki ne mondja.

- Aoun kiszárad a szomjúságtól... de megvárja az estét.

- A víz közel van! - ismételte Aoun szavait Zouhr. - Aounnak innia kell, hogy meggyógyulhasson. Elmegeyek vízért.

Elindult a barlang bejárata felé. Az óriásmacska csak résnyire nyitotta ki a szemét, mivel semmi szokatlan szagot nem érzett. Zouhr lelopódzott a vízhez. A terep adottságai miatt a férfi messziről láthatatlan volt. Először ivott egyet, aztán a vízbe merített egy kezdetleges bőrtömlőt. A víztartó antilopbőrből készült, és a felső részét tövisekkel erősítették össze. Annyi folyadék fért bele, amennyivel több ember is csillapíthatta szomját. Zouhr megtöltötte a tömlőt, és visszatért a barlangba. Aoun hosszú kortyokban nyelte az életet adó vizet; életerejé felfrissült és önbizalma visszatért.

- Ouchr is megsebesült - jegyezte meg -, a többiek éjszaka is ihatnak.

Felvitte a bőrtömlőt a másik barlangba, és miután Ouchr ivott belőle, egy kis vizet Djehának is adott.

Az oulhamr estig aludt, és miközben pihent, szervezetében dolgozott a fiatalsága és ereje. A láza lecsökkent, és a sebe, amelynek csak pihenésre volt szüksége, gyógyulni kezdett. Amikor az alkonyati fény kihunyt a dzsungel fölött, Aoun felkelt, hogy kikémlelje, mit csinálnak a chelliánok.

A Tüzemberek nagy tüzet gyújtottak, vastag pofájukkal a heglánc felé fordultak. Könnyű volt észrevenni, hogy továbbra is konokul kitartottak a győzni vágyó és pusztító tervük mellett.

A nők szenvedtek az aggodástól. A hosszú meneküléstől kimerülten ők is elaludtak. Az éhségnél is borzalmasabb szomjúság ébresztette fel őket. Csüggedt szemüket mindnyájan az oulhamrra szegezték, és a tömlőben hozott vízre gondoltak, amiből csak Ouchr és Djeha kapott. Az erősebb lénybe vetett hitük félelemmel keveredett.

- Hová ment Zouhr? - kérdezte Ouchr.

- Zouhr húst és vizet fog hozni nekünk még az éjszaka vége előtt - válaszolta Urus fia.

- Miért nincs most velünk? - faggatózott tovább a nő.

- Ouchr majd később megtudja - felelte az oulhamr, azután ahogy észrevette, hogy a nők főnöke a sötétség felé fordult, hozzátette: - Egyedül Aoun mehet le a barlang mélyébe! Különben éhesek és szomjasak maradunk!

A nők egyszerű gondolkodású agyát először felcsigázta a rejtély, aztán egykedvűen tudomásul vették. Megelégedtek azzal, hogy Aoun reményt öntött beléjük. Mindegyik Farkasnő átélte már a nélkülözés és hiány napjait, s mindenki - még a gyerekek is - elviselték a hosszú ínséget és a bizonytalanság félelmetes perceit.

Az égbolt csillagai folytatták örökkévaló útjukat, és a Tűzemberek is aludtak. A legtöbb nő újra elaludt, még Aoun is lepihent.

Éjfél felé egy hívó hang szállt fel a szakadékból, ami felébresztette az oulhamrt. Meggyújtott egy fáklyát, és lement. Az óriásmacska és a wah tértek vissza a vadászatról; a barlang padlóján egy hatalmas mocsári szarvas teteme feküdt. A Vállnélküli Ember már levágott egy felsőcombot, amit áttett a repedésen, aztán elment, hogy megtöltse az első vizesömlőt...

Amikor Aoun visszatért a hússal és a vízzel, a nőknél izgalom lett úrrá, egyfajta hősi kultusz támadt bennük a férfi iránt. A barlangban még volt némi fa, amit a két vadász hagyott ott, mielőtt elmentek. Aoun, miután visszament még friss vízért, tüzet gyújtott, és megsütötte a szarvashúst. Ez a lépés meggondolatlan kihívást jelentett.

A chellián őrszem tudatta a főnökkel a hírt, aki kábultan felállt. A dolog túl bonyolultnak tűnt a számára. Sejtette, hogy a barlangban van fa, azonban a húsról azt gondolta, hogy biztosan olyan állattól származik, amit Aounék a menekülés alatt ejtettek. Esetleg létezik egy másik bejárat, ahol a szökevények megszökhetnek?... Hogy biztos legyen a dolgában, elküldött néhány harcost a hegylanc túloldalára.

A harcosok megkerülték a hegynyúlványt, és a holdfényben megpróbálták kivenni a sötétben a réseket és barlangokat. Azonban csak szűk hasadékokat, kis réseket és egy-két kiálló sziklák nyújtotta menedéket találtak. Néhányszor megálltak a mély vízmosásnál, ahol Zouhr az oroszlán elöl menekült, és amikor elhagyták a bevágást, megláttak egy sötét barlangot... Az éjszakai szellő valamilyen erős szagot sodort feléjük, a harcosok rájöttek, hogy egy vadállat van a közelben, és megálltak. Az ő szaguk a barlang felé szivárgott. Egy hatalmas alak közeledett feléjük, a levegőt megregettette egy hangos üvöltés, és a megrémült harcosok - ahogy felismerték a legfélelmetesebb ragadozót - hanyatt-homlok menekülni kezdtek.

A főnök meg volt arról győződve, hogy az ostromlottaknak nem lehet még egy kijárata azon kívül, amelyet a harcosai őriznek. Ha mégis bármilyen kétsége támadt volna, a következő napokban szertefoszlott, mert a peremen - szabályos időnként - megjelentek a nők és Aoun. Így a chelliánok főnöke tudta, hogy a harc lehetetlen. Neki csupán várnia és figyelnie kell. Felkészült az óra eljövetelére, amikor majd mindegyiküket legyilkolhatja.

Az oulhamr állapota rohamosan javult; forró vére egyhamar begyógyította a sebet, a láz is elmúlt, és azzal töltötte az idejét, hogy megtanította a nőket, hogyan élesítsék ki a köveket, amelyeket lövedékként használhatnak. Lenn, a barlang másik részében, Zouhr továbbra is ellátta a menekülteket hússal és vízzel. Hozzászoktatta az óriásmacskát, hogy kövesse őt. A vadállat, amikor homályosan felfogta a férfi ravaszságának hasznosságát, beleegyezett, hogy irányítsák. Zouhr előre sejtette a vadállat érzéseit, és kitalálta, hogy a különböző helyzetekben mit cselekszik; kipuhította a hangulatának árnyalatait és a sajátjait is azokhoz igazította olyan okosan, hogy végül a vadállat jobban ragaszkodott a wahhoz, mint azelőtt a fajtársaihoz. A

nyolcadik éjszakán, amikor Aoun lement, hogy elvigye a húst, így szólt a Vállnélküli Emberhez:

- A sebem begyógyult. Urus fia már képes harcba szállni a Tüzemberekkel. Holnap éjjel Zouhr elhozza a Kzamm tigrist a sziklák másik oldalára.

A wah egy ideig nem szólt semmit.

- Figyelj! - szólalt meg valamivel később. - Zouhr ma reggel észrevette, hogy a repedésben az egyik kő mozog. Ha kihúznánk onnan, a nyílás elég nagy lenne ahhoz, hogy egy férfi átférjen rajta, de ahhoz szűk lenne, hogy a sziklák oroslánja átjuthasson a túloldalra.

Zouhr rátette az egyik kezét a legmélyebbre nyúló sziklanyúlványra, és ahogy megrázta, a kőnyúlvány megrezdült. Először szinte csak észrevétlenül mozgott, aztán egyre jobban kilendült... Aoun csodálkozva segítette Zouhr próbálkozásait; izmos kezétől megingott a szikla. Aztán Urus fia teljes erejéből meghúzta, ugyanakkor Zouhr mindkét kezével tolt a követ. Először egy kis darab vált le, aztán még kettő követte. Az oulhamr maga mögé hajította a köveket, azután lehasalt a földre, és behatolt a barlangba. A ragadozó a lármától türelmetlen lett, és abbahagyta a zsákmány marcangolását. Már-már fenyegető módon a levegőbe ugrott, de Zouhr cirógatása azonnal lecsillapította, és barátságosan megszagolta Aount.

- Meglephetjük a Vadkutya Embereket - kiáltotta Urus Fia.

A barlang bejáratánál a wah megmutatta a társának a tizenkét szigonyt, amelyeket a hosszú, egyedül töltött napok alatt készített.

- Messziről fogunk harcolni a Tüzemberekkel mondta Zouhr.

Másnap a két férfi még két szigonyt készített, mivel összesen tizennégyen voltak. Szürkületkor az oulhamr így szólt Ouchrhoz és a többi nőhöz:

- Ma éjjel Aoun és Zouhr megküzdenek a Vadkutya Emberekkel! A Farkasnők legyenek készenlétben...

- Hogyan fog Aoun és Zouhr egymással találkozni? - kérdezte Ouchr elképedve a férfitől.

Urus fia nevetni kezdett.

- Megnagyobbítottuk a két barlang közötti átjárót... Át fogunk menni a sziklák másik oldalára, és a szövetségünkkel megtámadjuk a Tüzembereket.

- Aounnak és Zouhrnak egy másik szövetségese van? - hüledezett a Farkasnő.

- Igen, szövetséget kötöttünk a Kzamm tigrissel!

Ouchr kábultan hallgatta a férfit. Egyszerű gondolkodású agyával meg sem kísérelte megérteni a hallottakat. A hatalmas oulhamrba vetett bizalma erősebb volt minden lehetséges meglepetésnél.

- A nőknek nem szabad lejönniük a síkságra folytatta a harcos -, amíg nem hallják Aoun hívását! Különben a tigris darabokra tépi őket.

Djeha, aki a többi nőnél is meglepettebb volt, kíváncsiságtól ragyogó szemmel Aounhoz fordult.

- A tigris nem tud átjutni egyik barlangból a másikba? - kérdezte.

- Az átjáró túl keskeny a tigrisnek - felelte Urus fia.

A csodálatos naplemente sugarai már kezdtek eltűnni az égről; egy sápadt csillag pislákolni kezdett. Aoun lement az alsó barlangba.

A chelliánok tüze most gyenge fényt árasztott. Viszont három ember még mindig őrködött. A többiek egy sziklával körülvett helyen aludtak, ahol mindenféle meglepetéstől védve voltak. Két ór bóbiskolt, a harmadik azonban - aki követte a főnök utasításait - a tűz körül járkált, és gyakran vetett egy-egy pillantást a barlang felé.

A chellián éppen néhány ágat dobott a parázsra, amikor felnézett, és egy alakot pillantott meg a sziklaperemen. Egy nő volt az. A peremen álló alak áthajolt a szegélyen, és a férfit nézte. A harcos a nő felé nyújtotta szigonnyal felfegyverzett karját, és csendesen gúnyolódni kezdett. A nevetése azonban hamarosan az ajkára fagyott. A heglánc lábánál ugyanis meglátott egy másik emberi alakot, akinek magas termetét és széles mellkasát lehetetlen volt összetéveszteni bármi mással. A Tűzember egy ideig néma csodálattal nézte a férfit, és azt kérdezte önmagától: vajon hogy mert a férfi leereszkedni a síkságra. Odaszólt a többi őrnek, mindannyian meglóbálták a fegyvereiket, és figyelmeztetően kiabáltak.

Aoun ekkor hagyta el a sziklákat. Vakmerően közeledett a tűzhöz, és amikor a megfelelő távolságon belülré került, elhajított egy éles követ. A kő a fején találta el az egyik őrt, de csak jelentéktelen sebet ejtett, mert az oulhamr túl messzire volt a harcosoktól. A következő kő egy másik harcos vállát súrolta... Rikácsoló hangok visszhangzottak a sziklák között, és a chelliánok menedékének minden oldalából sötét alakok rohantak Aoun felé...

Urus fia ekkor teljes magasságában kiegyenesedett, és a harci kiáltásával felelt a lárma. Rövid szünet állt be, ami alatt a chelliánok hol Aounra, hol a környezetükre néztek. Ekkor másik két nő is megjelent a peremen álló alak mellett; a síkságon csak a bunkójával és néhány kővel felfegyverzett oulhamrt lehetett látni. Az összezavarodott chellián főnök egyszerűen nem értette a helyzetet; a meggyőződésébe, hogy Aoun egyedül volt, valami bizonytalan gyanakvás is keveredett. Aztán a megérzéseit elsöpörte a harci ösztöne: a toroka mélyéről feltörő hang megadta a jelet a támadásra, és a Tűzemberek előrelódultak. Hús, izmos test rohant Urus fia felé.

Aoun még eldobott egy utolsó követ, aztán menekülni kezdett. Léptei lassulni látszottak; a leggyorsabb üldöző szinte behozta a hátrányát, és a többi - a zsákmány közelségétől feltüzelt - harcos is félelmetes gyorsasággal követte az elől rohanókat. Időnként úgy látszott, mintha Aoun megbotlott volna, aztán látni lehetett, ahogy óriási erőfeszítéssel újra előnyt szerzett, amit hamarosan megint elvesztett. A főnök csak harminckönyöknyire volt a menekülőtől, amikor a hegynyúlvány közelébe ért, amely lezárta a hegláncot. A chelliánok diadalittasan üvöltöttek... Aoun valamiféle siránkozó hangot hallatva elkanyarodott, és bemenekült a sziklák közé. A sziklák kis bemélyedéseket alkottak, melyek mindegyike déli irányban egy átjáróban végződött.

A főnök megállt, és gyorsan körülnézett. Aztán utasította néhány harcosát, hogy zárják le a másik kijáratot, ugyanakkor pedig nyolc embert elküldött, hogy folytassák az üldözést.

Ekkor egy kegyetlen nevetés harsant fel, amit egy bömbölő hang követett, és egy természetes férfi ugrott le a sziklák közé.

- A Vadkutya Emberek hamarosan meghalnak! - kiáltotta az oulhamr.

Az óriásmacska már a chelliánokra vetette magát. Három harcos felhasított testtel a földre zuhant, a negyedik a földön fetrengett felszakított torokkal...

Aoun és Zouhr felmásztak egy lapos sziklára; megpendültek az íjaik, nyílvezők fűródtak a lent lévők mellkasába, combjába és vállába, miközben a sziklák közül előbukkanó ragadozó összetörte egy menekülő csontjait, egy másikat pedig darabokra tépett.

A rémület teljesen magával ragadta a Vadkutya Embereket. Primitív agyaikban összekeveredett a támadás elképesztő rejtélyessége és a halálfélelem. A főnök elmenekült. Aoun ismét ereje teljében érezte magát. Leopárdszerű ugrásokkal utolérte a menekülők utócsapatát, és bunkója csak úgy zengett a kemény fejeken...

Amikor a chelliánok visszatértek a sziklakörhöz, mindössze nyolcan maradtak. A többiek a fűben elterülve feküdtek; vagy meghaltak, vagy képtelenek voltak arra, hogy részt vegyenek a további harcban.

- Zouhr állítsa meg a Kzamm tigrist - kiáltotta Aoun.

Az erődítményükben meglapulva, a vereséget szenvedett Tűzemberek új erőre kaptak. Kétségbeesésükben azt gondolták, hogy a csipkés szélű kövek közt - ha ügyesen forgatják a lándzsáikat - megölhetik a szörnyeteget.

Az óriásmacska hagyta megfélemezni magát. Ránézett a szanaszét heverő zsákmányra. Békésen a fogai közé kapott egy holttestet, és elbandukolt a barlangja felé.

Urus fia a bizonytalanság miatt még egy kis ideig nem mozdult.

- Zouhr menjen a Kzamm tigrissel - utasította később a társát. - Utána menjen a fenti barlangba, és mondja meg a nőknek, hogy maradjanak készenlétben!

A wah és az óriásmacska eltűntek a sziklák mögött, Aoun pedig elkezdte felszedni a földről a lándzsákat, és kihúzgálta a testekből a fegyvereket, aztán lassan a chelliánok felé indult. Meglátta őket a falak rései között; megölhette volna néhányukat, de őbenne is Naoh szelleme lakozott, és mély szánalmat érzett a Tűzemberek iránt.

- Miért támadták meg a Vadkutya Emberek a Szőrös Embereket?... Miért akarták megölni Aount és a Farkasnőket? - kérdezte.

Erőteljes hangjának most szomorú színezete volt; a chelliánok csendben hallgatták a szavait. A domború mellkasú főnök kihúzta magát két kő között, és támadó mozdulatot tett Aoun felé. Az oulhamr felemelte a bunkóját.

- Aoun erősebb és gyorsabb a chellián főnöknel! - kiáltotta Urus fia. - És messziről is képes megölni őt.

Felettük a nők örömujjongásba kezdtek. Végignézték a küzdelem minden fordulatát, a vadállat csodálatos felbukkanását, és lelkük megtelt valami titokzatos önbizalommal. Djeha volt az első, aki lement Aounhoz, aztán a többiek is követték, kivéve egy nőt, aki a barlangnál őrködött. Körülvették Urus fiát, és komor érdeklődéssel nézték a sziklás körivet, ahol az ellenség lapult; eszükbe jutottak a chelliánok által okozott szenvedések.

A Tűzemberek csendben maradtak, de erősek és elszántak voltak, s hosszú lándzsáikat készenlétben tartva vártak. A menedékükre nem lehetett bejutni; ha nincs ott Aoun, ők lettek volna az erősebbek. Ouchrt leszámítva, egyetlen nő sem tudott volna ellenállni a támadásuknak, ezt a chelliánok is tudták, és annak ellenére, hogy forrt bennük a gyűlölet, óvatosan mozogtak.

Amikor a Farkasnők közelebb húzódtak a tűzhöz, nagy élvezettel ágakat, kiszáradt cserjéket és füveket kezdtek dobálni a hunyorgó parázsra. A tűz hamarosan feléledt, és a lángok lenyűgözően nyaldosták a levegőt. A nők mindenholnan hordták a tűzrevalót, és közben kiabáltak:

- A Vadkutya Emberek nem mernek harcolni! Úgyis meghalnak az éhségtől és a szomjúságtól!

Lassanként, ahogy egyes csillagok kezdtek lehanyagolni, mások pedig felkelni a keleti égbolton, a nők közt nyugtalanság és türelmetlenség kezdett úrrá lenni. Az ostromlottak fenyegetőbbnek látszottak. Az ostromlók csapdát sejtettek: egyetlen nő sem mert elaludni... Aoun és Zouhr is fontolóra vették a harc szükségességét.

- Rá kell kényszerítenünk a Tűzembereket, hogy elhagyják a menedéküket - mondta a wah.

A megfeszített gondolkodás hamarosan meghozta a gyümölcsét.

- A chelliánok tehetetlenek a tűzzel szemben... Aoun, Zouhr és a nők lángoló ágakat fognak a Vadkutya Emberek közé dobálni! - magyarázta Zouhr.

Az oulhamr lelkesen felkiáltott. A két férfi nekiállt ágakat vágni, és a fák végeit a lángokba tartották. Aztán odahívták a nőket, és miután Aoun elmagyarázta nekik a kitervelt hadicselt, mindenki a kezébe vett egy égő fahasábot, és a chelliánok menedékére vetették magukat.

A Tűzemberekre tüzeső záporozott... Először ellenálltak, de a mellkasukat szinte szétvetette a félelem és a gyűlölet. A füsttől fulladozva és a lángoktól elkábultan, lassanként bármilyen veszély elviselhetőbbnek tűnt a Vadkutya Emberek számára, mint ez, ami olyan pusztulással fenyegette őket, ahol a harcra még a legkisebb esélyük sem volt...

A főnök vaskos teste megjelent az egyik sziklán, rekedt üvöltéssel előreugrott, és a hét harcosa utána zúdult. Aoun megparancsolta a nőknek, hogy vonuljanak vissza. Az íjak kétszer megpendültek, és nyomukban két Vadkutya Ember elterült. A megmaradt hatból öten üldözőbe vették a nőket és a waht, a hatodik Aounra támadt, aki állva várta a férfit. Urus fia elhajított egy új lándzsát, amely súrolta az ellenség vállát, aztán lenyűgöző termetének teljes magasságában kiegyenesedett, és várt. Elmenekülhetett volna, hogy kifárassza ellenségét az üldözéssel, azonban jobbnak látta, ha megküzd a chelliánnal. Ellenfele, aki feléje rohant, a széles vállú, gránithoz hasonló fejű főnök volt. A chellián meglóbálta a lándzsáját és félelmetes nagyságú, szarvból készült fegyverét. A következő pillanatban a fegyvere összezapott a bunkóval, félrecsúszott, majd kifordult, és mint egy villám, a földbe csapódott. Aoun mellkasából ömlött a vér, de a bunkója már eltörte a főnök csontjait. A chellián térdre rogyott, és a legyőzött vadállatok belenyugvásával még eldobta a lándzsáját, de már tudta, hogy számára eljött a vég. Aoun felemelte a bunkóját, ám nem sújtott le. Mellkasa elszorult az utálat különös érzésétől, és megszállta Naoh gyengesége...

Aounéktól nem messze két nő feküdt elnyúlva a fűben, de Zouhr lándzsái és szigonyai elvégezték a munkájukat: három chellián nyöszörgött haláltusájában, aztán a Farkasnők megszabadították őket a szenvedéstől. A negyedik Tűzember - a csapat legfiatalabb tagja - a félelemtől félőrülten Aoun felé rohant. Amikor a hatalmas bunkó közvetlen közelében találta magát, izmai feladták a szolgálatot, és a férfi arcra borult.

A nők előrerohantak, hogy végezzenek a Tűzemberrel, Urus fia azonban széttárva a karját megállította őket.

- A chellián élete Aoun kezében van - kiáltotta.

A nők erre megálltak, arcuk eltorzult a gyűlölettől, aztán ahogy meghallották az első összezapásban megsebesült chelliánok nyöszörgéseit, elindultak, hogy darabokra marcangolják a földön fekvő sebesülteket. Aoun komoran hallgatta a Tűzemberek halálsikolyait, és csak akkor lett kissé vidámabb, amikor rájött, hogy Djeha nem tartott a társaival.

A horda

Aoun, Zouhr és a Farkasnők egy hónapig maradtak a hegyláncnál. Csak egy nő halt meg az összecsapásban, négyen megsebesültek, és Aoun sebe sem volt komoly. Most, hogy megszabadultak a chelliánoktól, ők lettek a szavanna, a dzsungel és a folyó urai. Az óriásmacska puszta jelenléte elég volt ahhoz, hogy a környékről minden ragadozó eltűnjön. Az életük így zsákmányban gazdag és könnyű lett. Aoun és Zouhr végre teljes mértékben megízlelhették a nyugalom örömét azután, hogy olyan sok veszélyen mentek keresztül. Zouhr nagyon szerette az ábrándozással töltött órákat, amikor az emlékei és az átélt események képei az agyában kavarogtak. Lelke megismerte a múlt gondolataitól feltámadó boldogságot, az örömet, amit egy kihalásra ítélt faj hagyott rá. Csak azért kelt fel, hogy csapdákat eszeljen ki a vadállatok elfogásához, vagy ehető gyökereket gyűjtsön.

Aoun még a pihenés idején sem hagyta nyugton kavargó ösztönei és a zavaros vágyak, amelyek betöltötték az egész lelkét. Érzékeit napról-napra meglepték Djeha fiatal testének finom vonalai, káprázatos, hullámos haja és a szemében váltakozó fények. Minden, ami vele kapcsolatos volt, szinte folyton megújult, mint a folyó feletti hajnalok és a szavanna virágai. Néha a felháborodás megremegette a vándor mellkasát. Ő is olyan lett, mint a többi férfi; lenézte a gyengeséget, gyengéd ösztönei durva és harcias hangulatba csaptak át, és elszántan fordult Ouchrhoz, hogy megkérje a nőt, végezze el fájának esküvői szertartásait, amelyek során Djehát a földre lökik, és a mellkasát megsebzik egy éles kővel.

A nők nem kértek más jelenlétéből magukon és a két férfin kívül, akik olyan nagy biztonságot jelentettek a számukra. Már nem vágytak függetlenségre, és készek voltak a sorsukat a hatalmas oulhamr kezébe helyezni. Korlátozott képességű fantáziájukban a jövőnek nem volt helye; annyi szerencsétlenség után semmi másra nem vágytak, mint a zavartalan bőségre, amit jelenleg élveztek, és ami minden reggel és este megújult. Még abba is beleegyeztek, hogy Aoun szabadon engedje a két foglyot. Urus fia maga vezette a chelliánokat oda, ahol a kisebb vízfolyás és a folyó kettévált.

Az esős évszak beköszöntéig már csak öt hét volt hátra. Aoun egyre gyakrabban gondolt a saját hordájára, Naohra, a Kzammok legyőzőjére, a Vörös Törpékre, a Szőrös Aghoora, az esti tüzekre és durva társaira, akiknek vadságát mégsem tette próbára.

- Figyelj rám! - szólt egyik reggel Ouchrhoz. - Aoun és Zouhr elmennek a hordájukhoz, a Farkasnők addig válasszanak egy barlangot, ami közel fekszik a hegyekhez... A hideg elmúltával az oulhamrok majd eljönnek ide... Ők is a Farkasnők szövetségesei lesznek.

Ouchr és a többi nő megérezte a közelgő végzet súlyát. A síkságon álltak, közel a folyóparthoz. Mindenki Urus fia körül tolongott, a fiatalabbak jajgattak... Djeha felállt. Mellkasa hullámzott, nagy szeme megtelt könnyel. Aoun mélyen megrendülten néhányszor ránézett.

- Ouchr megígérte, hogy Djeha Aoun asszonya lesz - szólt a lányhoz. - Djeha engedelmességni fog neki. - Aztán Ouchrhoz fordult, és a hangjában alig észrevehető remegéssel azt mondta: - Add nekem Djehát társamnak.

Ouchr egy hosszú, búskomor pillantást vetett Aounra, aztán megragadta Djeha nyakszirtjét, és a földre taszította a lányt. Egy éles kővel felhasította a lány bőrét a vállától a mellkasáig. Vér spriccelt a levegőbe, és Aoun a sebre tapasztotta az ajkát. Ouchr elmormolta a szavakat, amelyeket ugyanígy használtak az őseik, és amelyek a férfinak adták a nőt.

Másnap a maroknyi csapat útra kelt. Aoun és Zouhr szomorúan hagyták ott az óriásmacskát. A wahnak jobban fájt az elválás, mint társának, mert az ő szívében nem volt szerelem egyetlen nő iránt sem. Az ő halálával majd a faja is kipusztul. Zouhrt nagyon megviselte, hogy elhagyták a barlangot, a hatalmas vadállattal kötött szövetséget, ami az ő műve volt. Semmi sem kötötte az oulhamrok hordájához, csak egy idegen volt köztük, és a fiatal oulhamrok megvetették őt...

A kis csoport elhagyta azt a helyet, ahol a sárga színű oroszlánok elmenekültek az elefántok elől, elmentek a gránit hegygerinc mellett, ahol a kardfogú felfalta a rinocéroszt és ahol Aoun megölte a kardfogút, aztán odaértek a csipkézett hegyfokhoz, ahonnan a hegyek elindultak a chelliánok földje felé.

A magas hegyfokról meglátták a folyót és a különös, vörös vadállatot, amely az óriásmacska felbukkanása előtti korokban élt, s előfutára volt az oroszlánnak és a tigrisnek. Ezen a helyen a Farkasnők kiválasztottak egy tágas barlangot, amelyben majd átvészélhetik az esős évszakot. Aztán segítettek megtalálni a hegy felé vezető utat.

Az elválás nehéznek bizonyult. A nők többé nem tudhatták maguk mellett azt az erőt, amely megmentette őket a chelliánoktól; teljesen magukra maradnak ebben a veszélyekkel teli világban. Amikor a szurdok lábához értek, ahol el kellett válniuk Aounéktól, panaszos siránkozásba kezdtek.

- Vissza fogunk még térti a hatalmas folyam partjaira - nyugtatta meg őket Aoun.

Ő is nehéznek érezte a szívét. A vidék, amelyet most elhagy, valójában tele volt csapdákkal és ellenségekkel, de ő diadalmaskodott felettük, és túlélte a veszélyeket; emberek és vadállatok egyaránt fejet hajtottak az ereje előtt.

Urus fia magával vitte Djehát.

Zouhr számára nem létezett szebb álom, minthogy egyszer visszatérnek a hegylánchoz.

Egyik nap jött a másik után. Aoun, Zouhr és Djeha felfelé haladtak az egyenetlen, hegyi ösvényen. Aoun már türelmetlenül várta, hogy újra láthassa a hordát. Minden útszakasz, amit maguk mögött hagytak, korábban átélt örömeiket juttattak eszébe, és betöltötték fiatal lelkét.

Eljött az a nap is, amikor újra rátaláltak a magas szakadékra, amelyen átmentek, s elhagyták a hegységet, aztán megérkeztek a hasadék elé. Mivel a nyílás azóta kiszélesedett, nem került nagy erőfeszítésükbe, hogy átjussanak rajta. Aztán elérkeztek a barlanghoz, ahol a víz csobogása visszhangzott a falak között. A barlangban éjszakáztak, és két nap múlva megtalálták a hordát. A nappal utolsó szakaszában találtak rájuk egy hegy lábánál, egy hatalmas, kinyúló porfir szikla alatt. A nők éppen száraz ágakat gyűjtöttek halomba, amiket Naoh a lángok közé dobott. Az örök felkiáltottak, és elsőként Aoun lépett a Leopárd fia elé. Mélységes csend keletkezett. A nők rosszakaratúan bámulták Djehát.

- Egy egész évszak eltelt, amióta útnak indultatok - szólt Naoh megfontoltan.

- Átkeltünk a hegyen, és óriási vadászmezőket találtunk - felelte Aoun.

Naoh arca felderült. Eszébe jutottak a kegyetlen napok, amikor Nammal és Gawval elindultak, hogy visszaszerezzék a tüzet; újra átélte a sötét farkassal és a tigrisekkel vívott harcokat; a menekülést az Emberevők elől; a szövetségkötést a mamutok vezérével; a Vörös Törpék árulását és a wahok nyájasságát; a barlangi medve okozta meglepetést; és a visszatérésükkor történt szörnyű összecsapást a Szörös Aghoival... Mégis visszahozta a tüzet és a titkot, hogyan lehet kövekből tüzet varázsolni, amire a Vállnélküli Emberek tanították meg.

- Folytasd! - nógatta Naoh a visszatért harcost. - Naoh hallgatja Urus fiát.

Egy halom fát rakott a tűzre, és biztatta a fiát, hogy beszéljen.

Ahogy hallgatta a történetet, kalandvagyó lelke egyre izgatottabb lett. A vörös vadállat említése teljesen meglepte, akkor viszont felháborodott, amikor Aoun azt állította, hogy az elefántok nagyobbak voltak, mint a mamutok.

- Nincs még egy vadállat, amely nagyobb lenne a mamutnál, akivel Naoh a Kzammok földjén szövetséget kötött - jelentette ki határozottan.

A történetből ráismert a vadállatra, amely a hegyláncok között élt, és megkérdezte Aountól:

- Ugye, az az állat olyan könnyedén megöli a tigris, mint az oroszlán a párducot?

Amikor meghallotta, hogy a két férfi szövetséget kötött az óriásmacskával, egészen fellelkesült.

- A wahok a legokosabb emberek - mondta Naoh. - Ők voltak azok, akik rájöttek arra, hogyan lehet tüzet szerezni a kövekből. Ők át tudtak kelni a folyókon összekötözött ágak segítségével, és ismerték a föld alatt rohanó vizeket!

Naoh mellkasa elszorult az izgalomtól, amikor elmesélték neki a chelliánokkal vívott csatáikat; szeme szikrázott, kezét a fiatal oulhamr vállára téve így szólott hozzá:

- Aounnak olyan a szíve és az ereje, akár egy főnöknek!

A körülöttük lévő oulhamrok is hallgatták a történeteket, ám tele voltak hitetlenkedéssel. Az járt a fejükben, amikor Naoh visszaszerezte a tűz titkát és megmentette a hordát, s azok már majdnem megfagytak a sziklákon; ezzel szemben Aoun csak egy különös lánnyal tért vissza és azzal a beteges társával, akit senki sem kedvelt.

- Nem azt mondta Aoun - vetette közbe Khouam, Aegger fia -, hogy azok a vidékek sokkal melegebbek, mint ahol most élünk?... Az oulhamrok nem tudnának ott élni... Amikor átkeltünk a Felperzselt Síkságon, a harcosok és a nők úgy hulltak, mint ősszel a tücskök.

Szavait tompa morajlással helyeselték. Aoun megértette, hogy a horda már annyira sem szereti, mint mielőtt elment.

Egy héten át élvezte Aoun a boldogságot, hogy újra a saját fajtársai között élhetett. Együtt vadászott a többiekkel, vagy Djeha mellett időzött, akihez a horda asszonyai egyetlen szót sem szóltak. Aoun szívébe lassanként belopózott a szomorúság. Érezte, hogy olyan tettet vitt véghez, amely hasonló a Naohéhoz, és bár ő nem hozta vissza a tűz titkát, mesélt a hordának a hegyeken túl fekvő hatalmas tájról, amely szinte nyüzsgött a zsákmánytól. Tudta magáról, hogy előbbre való az összes fiatal férfinál, és olyan erős, mint a főnök. Azt is észrevette, hogy a törzsbeliek egyáltalán nem éreztek iránta csodálatot. Mindenki jobban kedvelte Khouamot, akinek a bunkója és a lándzsája nem vetekedhetett Aoun fegyvereivel. Ha a Leopárd fia meghal, Khouam lesz a főnök, és Urus fiának majd engedelmeskednie kellene neki. Ez szörnyű lenne Aoun számára, mert Khouam biztosan gyűlöletre buzdítana ellenük, és ez az ellenszenv egyre jobban elterjedne a hordában.

Már az elindulás előtt is gúnyolták Aount, amiért jobban kedvelte a wah társaságát a saját fajtabeliekénél, és most ráadásul összeállt egy lánnyal, aki olyan vidékről való, ahová addig az oulhamrok sosem jutottak el. Ezáltal Aoun idegenné vált a szemükben. Különösen a nők gyűlölték Urus fiát. Sértő szavakat mondtak Djehára, és amikor egyszerre többen elmentek a lány mellett, rekedt mormogással mutatták ki az iránta érzett ellenszenvüket. Djehát még Aoun húgai is elkerülték.

Amikor aztán eljött az alkonyat, és Urus fia teljesen egyedül maradt a fiatal Farkasnővel és Zouhrral, Aoun még erősebben érezte, hogy mennyire megalázzák a törzsbeliek. Ereiben szörnyű türelmetlenség izzott.

Néhány nap elteltével Aoun fellázadt. Többé nem próbált közeledni a többiekhez, viszont tüntetően félrehúzódott Zouhrral és Djehával; s amikor az oulhamrok vadásztak, ő egyedül indult útnak, kivéve ha Naoh személyesen másként nem utasította. Hármában kóboroltak a föld alatti vizek közelében, és Urus fia sokszor találta magát - valami ellenállhatatlan ösztönzéstől vezérelve - a hasadéknál, amely a kalandok földjére vezetett.

Egyik reggel Urus fia elindult, hogy üldözőbe vegyen egy leopárdot. A szomszédos erdőségek szinte hemzsegték ezektől a ragadozóktól. A foltos vadállatok erősek, körültekintőek, merészek, telhetetlenek és roppant mozgékonyak voltak; megölték a szarvast, az antilopokat és a vadszamarakat, sőt, még a fiatal bölényekre is sikeresen vadásztak. Naoh valami homályos eredetű babona miatt nem vadászott a leopárdokra, sok oulhamr félt is tőlük, mert a megsebzett állatok őrzöngve védekeztek. Csak kevés, magányosan portyázó harcos mert szembeszállni a fenevadakkal.

Aoun hosszú ideig portyázott az erdőben, de nem bukkant egyetlen leopárd nyomára sem. Egy kavicsos mederben kis vízfolyás csörgedezett, és itt a vadász megérezte a fenevad szagát. A férfi lefeküdt a páfrányok közé, és mozdulatlanul várt.

A környezetében egy kis vízeret látott, amely egy hosszú, levelek alkotta boltív alatt folydogált, valamint egy kis sziklás kiemelkedés előrenyúló részét, ami egyfajta barlangot formált. Egy vadállat hevert a kövek között, fejét a mancsaira fektette, és biztonságának teljes tudatában aludt. A köztük lévő távolság és az egyre gyengülő fény ellenére Aoun látta, hogy egy leopárd fekszik a földön. A férfi körülbelül ezerkönyöknyre volt az állattól. Anélkül, hogy a ragadozó szendergését megzavarta volna, Aounnak sikerült nyolcszáz könyöknyit előrébb menni. Amikor Urus fia belevetette magát a magas fűvek szövevényébe, az állat kerek feje felemelkedett, és a szemében tükröződő sziklák árnyékai mellett borostyán és smaragdszínű tüzek gyúltak.

Aoun lehasalt, míg a vadállat hosszasan szaglászta a levegőt. Az állat szikrázó szeme egy pillanatra végigsöpört a környéken, aztán a leopárd pofája lehanyatlott, és a foltos test mozdulatlaná vált. Aoun még percekig nem mozdult. Legalább kétszáz könyöknyi utat kellett még megtennie. Ha sikerül, akkor onnan már kilőhet egy nyílveszőt. Igaz, hogy ekkora távolságról az íja még nem képes halálos sebet ejteni, ha el is éri a célpontot, de Aoun arra számított, hogy a sebtől felbőszült vadállat majd szembeszáll vele.

Gyenge szellő támadt, ami elfújta az állattól az oulhamr szagát. Aoun meggyorsította a lépteit, így sikerült újabb ötvenkönyöknyit behoznia, és ott elrejtőzködött egy fa mögött.

Ekkor váratlanul egy szarvasbögés harsant, és egy őzsuta ugrott elő a fügefák közül, a leopárd azonnal utána vetette magát. Az őz a fa felé menekült, ahol Aoun lapult. A harcos ekkor felemelkedett, és az íja megpendült. A nyakszirtjén megsebesült leopárd őrzöngve üvöltött. Egy kis ideig tétovázott, majd az ellenségére nézett, és beszaladt a páfrányok közé.

Aoun kilépett a nyílt területre, hogy elkerülje a meglepetést; egyik kezében a bunkóját, a másikban egy lándzsát tartott. Úgy látszott, hogy a leopárd mégsem szánja rá magát a támadásra. A fenevad tisztán látta a férfit a sűrű növényzet résein át, és megpróbált olyan utat találni, ahol a növények fedezékében a vadász mögé kerülhetne.

A leopárd dühe már alábbhagyott, alig érezte a sebet, és általában elég okosnak bizonyult az összes oulhamr csapdájával szemben, most viszont rá kellett jönnie, hogy veszélyes ellenféllel akadt össze. Megpróbált minél jobb helyzetbe kerülni, de bármerre ment, mindig több ugrásnyi távolság választotta el az ellenfelétől. Amikor Aoun a számára legkedvezőbb helyzetben látta az állat foltos bundáját, elhajította a lándzsáját. A fegyver besüvített a páfrányok közé, és a leopárd visszaugrott a sűrűség mélyébe.

Egy ideje más teremtmények is mozogtak az erdőben; a vadász felismerte, hogy egy embercsapat közeledett felé. Aoun egy csatakiáltással üldözőbe vette a leopárdot. A növényzetben itt is, ott is fejek bukkantak fel, és lándzsák röpködtek, de minden eredmény nélkül. Egyszer csak megjelent Khouam izmos teste, és íját meglendítve kilőtt egy nyílveszőt. A horpaszán eltalált leopárd felugrott, és harcra készen megfordult. Khouam eltűnt, vele együtt a többi fej is elbújt, egyedül Urus fia maradt a szintéren.

A leopárd most már nem tévovázott, háromugrásnyira volt Aountól, amikor elrugaszkodott... Az oulhamr bunkója megállította a nagymacsát, és az ütés a földre döntötte az állatot. A férfi ekkor betörte az állat koponyáját, a ragadozó megpördült, és egy hörgő hangot hallatva kimúlt.

Ebben a pillanatban Khouam és társai előrohantak a fák mögül. Aoun a bunkójára támaszkodva nézte, ahogy közeledtek. Arra gondolt, hogy biztosan megdicsérik majd az erejét, lelkében a gyengeség és a fajtája iránti ragaszkodás érzése keveredett. Az oulhamrok arcai azonban komorak voltak. Az egyik férfi, aki ugyanúgy követte Khouamot, mint Zouhr Aount, felkiáltott:

- Khouam legyőzte a leopárdot!

Egyetértő morgások helyeselték a bejelentést. Khouam megállt a tetemnél, és rámutatott a nyílveszőjére, ami mélyen az állat bordái közé fúródott.

- Nem Khouam győzte le a leopárdot - háborodott fel Aoun.

Az oulhamrok ügyet sem vetettek rá, gúnyosan mutattak a nyílveszőre. A férfi, aki legelőször megszólalt, tovább beszélt:

- Khouam volt az! Aoun csak befejezte Khouam munkáját.

Urus fia felemelte a bunkóját, belsejében szörnyű düh tombolt.

- Egy leopárd is valami? - kérdezte megvetően. - Aoun legyőzte a vörös vadállatot, a tigrist és a Vadkutya Embereket. Csak Naoh ereje hasonló az Urus fiáéhoz!

Khouam nem hátrált meg. Érezte a támogatást, amit a körülötte állók jelenléte adott.

- Khouam nem fél sem az oroszlántól, sem a tigristől!

Aoun szívét keserű bánat marcangolta. A saját fajtája idegennek tartotta. Megragadta a kimúlt állatot, és a harcosok felé hajította.

- Fogjátok! Urus fia nem fog az oulhamrokra támadni. Inkább nekik adja a leopárdot.

A harcosok abbahagyták a gúnyolódást, kegyetlen szemüket Aoun magas alakjára és félelmetes bunkójára szegezték. Legbelül mindannyian elismerték, hogy a férfi ereje a leghatalmasabb ragadozókéval vetekedett. Viszont a szelídsége miatt megvetették és lenézték Urus fiát.

Aoun utálatot és bosszúságot érzett, amikor visszatért a táborba. Amikor közel ért a kiugró sziklához, meglátta Djehát, aki egyedül kuporgott egy kövön. A lány, amikor meglátta a férfit, sírva felállt... a mellkasa vérzett.

- Djeha megsebesítette magát? - kérdezte Aoun, ahogy karjával átölelte Djeha vállát.

- A nők köveket dobáltak rám - válaszolta halkán a lány.

- Köveket dobáltak Djehára?

A lány igenlően bólintott a fejével, a vándoron remegés futott át, és amikor észrevette, hogy a tábor teljesen kihalt, megkérdezte:

- Hol vannak a többiek?

- Nem tudom.

Aoun komoran lehajtotta a fejét. Az eddig érzett kín most az elviselhetetlenségig fokozódott. Az utolsó szavak utáni csendben rádöbrent arra, hogy ezentúl egy percig sem kíván többé a hordával élni.

- Szeretne Djeha Aounnal és Zouhrral visszatérni a Farkasnőkhöz? - kérdezte halkán.

A lány örömtől sugárzó arccal fordult a férfi felé, de azért megpróbálta leplezni a boldogságát. Alázatos és félnék teremtés volt. Az oulhamrok között nagyon sokat szenvedett, eltúrta a gyűlöletüket, a nők lenéző és gúnyos nevetéseit, s többnyire leperregtek róla a szavak, mivel alig értette az oulhamrok nyelvét. Nem mert panaszkodni, és a sebéről se szólt volna, ha Aoun nem kérdezett volna rá.

- Djeha bárhová elmegy Aounnal - kiáltotta.

- Ugye, jobban szeretnél a saját hordáddal élni?

- Igen - suttogta a lány.

- Akkor visszamegyünk a hatalmas folyó partjára.

Amikor a wah visszatért a föld alatti vidékeken tett útjáról, Urus fia félrehívta a tábortól néhány lépésnyire, mivel a nők és a vadászok már visszatértek a környékről.

- Figyelj! - mondta Zouhrnak. - Aoun újra látni akarja a Farkasnőket, a Kzamm tigrist és a magasan fekvő barlangot.

Zouhr Aounra emelte fakó szemét, és ajkai nevetve széthúzódtak. Tudta, hogy a társa sok kellemetlen napot élt át a hordában, és az ő szíve is bánatos volt.

- Zouhr boldog lesz a magas barlangban - felelte.

A wah utolsó szavai végképp eloszlatták Aoun tétova, a maradásukkal kapcsolatos gondolatait.

Urus fia odament Naohhoz, aki a hordától kissé távolabb pihent egy kiugró porfir szikla alatt.

- Az oulhamr törzs harcosai nem kedvelik Urus fiát - kezdte határozottan a vándor. - Ezért Aoun úgy döntött, hogy visszamegy a hegy másik oldalán fekvő vidékre. A Farkasnőkkel fog élni és az oulhamrok szövetségese lesz.

Naoh komoran hallgatta Aount. Nagyon szerette a fiatal férfit, de tisztában volt azzal, hogy a horda idegenkedve viszonyul Aounhoz, és előre látta, hogy ebből később csak újabb bonyodalmak adódhatnak.

- A hordának nem tetszik, hogy Aoun idegenekkel állt össze - magyarázta a főnök. - Ha a saját hordájában maradna, sosem bocsátanának meg neki. Az oulhamrok tisztelik a szövetségeseiket. Harcoltunk a Vállnélküli Emberekkel. Az oulhamrok jobban fogják kedvelni Urus fiát, ha már nem lesz a hordában. Figyelj rám! Tavasszal Naoh majd elvezeti a népét a hegy

túloldalára. Naohé lesz a fennsík, a Farkasnőké pedig a síkság. Ha Naoh a hideg napokban lemegy a síkságra, nem fog azon az oldalon vadászni, ahol Aoun él. Így nem kerül veszélybe a szövetség! - Naoh Urus fiának vállára téve a kezét még hozzátette: - Urus fia az oulhamrok nagyhatalmú főnöke lehetett volna, ha nem szerette volna jobban a wahot saját népénél és egy idegen nőt törzsének asszonyainál!

Urus fia belátta a szavak igazságát. Mégsem bánt meg semmit. Sokkal jobban szerette Zouhrt és Djehát, mint bármikor azelőtt. Egyedül a Naohtól való elválást fájlalta.

- Aoun majd faágakat és fényes köveket hoz ajándékba a Leopárd fiának - dörmögte.

Közeledett az alkonyat. A két férfit egy édes, mélabús érzés fogta el, a lelkük valójában ugyanúgy hasonlított, mint amennyire mások voltak az ellenségeik; az erejük és vakmerőségük mindkettőjüket messzire juttatta. Mégis, szinte ugyanazok a tettek emelték főnökké az apát és száműzötté a fiát.

Utószó

Tegnap óta egy kardfogú tigris pár telepedett meg a sziklák között háromszáz lépésnyire a Farkasnők barlangjától. A nők ismerték ezeknek a vastagbőrűt is felfaló állatoknak a gyorsaságát, erejét, ravaszságát és vakmerőségét. Egyetlen nő sem mert kimerészkedni a barlangból. Az éjszaka folyamán a vörös fenevadak sokáig ólálkodtak a nők menedéke körül. Néha közelebb mentek, ilyenkor a nők hallották dühös morgásukat és kegyetlen üvöltéseiket. A Farkasnők mindnyájan egyszerre kiabáltak, és éles köveket dobáltak a fenevadakra. A lövedékek azonban semmit sem értek, és elvesztek a sziklák között, ezért a bent lévők töviseket és ágakat hordtak össze, hogy megvédjék a barlangjukat. Végül egy másik préda elterelte a tigrisek figyelmét, de a nap folyamán, két alvás között hol a hím, hol a nőstény visszatért, hogy szemmel tartsa a rejtélyes lényeket.

Már nem sok volt hátra az esős évszak beálltaig.

Amikor a nők behúzódtak a porfir sziklák árnyékába, a torlasz mögé, eszükbe jutott a vándor, akinek félelmetes karja elpusztította a Tűzembereket, és félelmük pusztán ettől a gondolattól is alábbhagyott. Aoun a bunkójával és lándzsájával leterítette volna a vörös fenevadakat...

A nők szinte biztosra vették, hogy a kardfogú tigriseknek a múlt éjjel nem akadt zsákmányuk, mivel már jóval alkonyat előtt megjelentek leselkedni a barlangnál. Az eget beborító felhők miatt szinte besötétedett, a síkságról metsző szél fűjt és gyászosan süvített a sziklák között. Néhány gyermek sírva fakadt, és a bejárat közelében összezsúfolódott Farkasnők gyászosan tekintettek kifelé a tájra. Ouchr arra gondolt, mi lesz, ha a vörös vadállatok továbbra is a sziklák lakói maradnak.

A szél még nagyobb haraggal zúdult a hegységre; a kardfogú tigrisek most együtt jelentek meg a menedék előtt, és üvöltő hangon elbődültek. Ouchr teljesen elkeseredve előrement, hogy felkészüljön a védekezésre.

Ekkor hirtelen egy hosszú fegyver zúgott át a levegőn, és a nyakán eltalált hím a Farkasnők felé vetette magát. A sziklák repedésein át határozott döfések fenyegették az állatot, amelynek röt testébe egy második szigony is belemélyedt. Ekkor a felharsanó zivaj a szél zúgását is túlszárnyalta: megjelent egy hatalmas alak, és egy bunkó rettentő erővel csapódott az állat testére.

A nők az igyekezettől egymáson átgázolva lökdösték félre a menedéket védő köveket... A hím kardfogú a földön hevert, a nőstény pedig megrettenve párjának halálüvöltéseitől és a nagy számú ellenség megjelenésétől, elmenekült a folyó irányába.

Az örömtől ujjongó Farkasnők a megmentőjük körül tolongtak. Minden durva arc felderült, a nagy szemek izgatott imádattal meredtek Aounra. A férfival együtt visszatért hozzájuk a biztonság és annak a tudata, hogy legyőzhetik a természeti erőket, a vadállatokat és az embereket...

Urus fia érezte, hogy soha többé nem tudna az oulhamrokkal élni.

- Figyeljete! - szólt a nőkhöz. - Aoun és Zouhr visszatértek a Farkasnőkhöz. Nem fogunk többé elmenni. Mindannyian együtt fogunk élni egy nagy barlangban, közel ahhoz a menedékhez, ahol megöltük a Tűzembereket!

Ahogy beszélt, úgy fokozódott a nők öröme, a Farkasnők fejet hajtottak Aoun előtt a szeretetük és engedelmisségük jeleként. Urus fiának szívét majd' szétvetette a büszkeség, már elfelejtette a csalódást, amit a saját hordájához való visszatérésekor átélt, és csak arra gondolt, hogy az ő vezetésével egy új horda indul hódító útjára.

- Ouchr és a Farkasnők a harcosaid lesznek - mondta a nők főnöke. - Ahol te élsz, ők is ott élnek. Teljesítjük kívánságaidat és átvesszük a szokásaidat.

- A Farkasnők rettegett hordává fognak válni - jelentette ki Aoun. - Meg fogják tanulni, hogyan kell készíteni és használni a szigonyokat, a lándzsákat, a baltákat, az íjakat és a nyílvevőket. Nem fognak félni sem a Tüzemberektől, sem a vörös vadállatoktól.

A nők ágakat gyűjtöttek, és a varázslatos fény eloszlatta a sötétséget. Az éjszaka órái immár nem voltak tele csapdákkal, és a boldogság, amely előntötte a női fiatal szíveket, mintha a hatalmas folyón is átterjedt volna és nem ismert határokat!

Egyedül Zouhr volt mélabús, addig nem érezhetett elégedettséget, amíg nem látta újra a hegyláncot és az óriásmacskát.

Üvöltő szél tombolt a vidéken, amikor a kis horda a tizenkettedik napon odaért a barlanghoz. Bent rókadenevérek telepedtek meg, de azonnal szárnyra kaptak, amikor Ouchr megjelent; egy sólyom is felrepült rekedten visítózva. A sziklaperemen álló Aoun kinyújtotta a kezét a szavanna és az esőerdő felé. Mindkét területen milliónyi állat nyüzsgött; soha el nem fogyó halrajok, szárazföldi teknősök, vízilovak, pitonok, bíborszínű gémek, sárgafejű darvak, fekete gólyák, íbiszek, kormoránok és fekete lábú ludak éltek a folyóban vagy a partjain. A szavanna és az erdő szinte hemzsegett a mocsári szarvastól, a pettyes szarvastól, az antilopoktól, a dāmavadaktól, a vadszamaraktól, a lovaktól, az onagriktól, a dzsungel tulkoktól, a bivalyoktól és a vadkecskéktől; megszámlálhatatlan papagáj, galamb, mindenféle verebek és fácánok éltek az ágakon. A gazdag növényzet minden élőlényt ellátott gyökerekkel, lágyszárú növényekkel és gyümölcsessel. Aoun a legnagyobb ragadozóknál is erősebbnek érezte magát, és azt is érezte, hogy ereiben egy győzelmekre termett faj vére száguld... Djehában, Ouchrban és a többiekben pedig saját továbbélésének zálogát vélte látni...

A wah lassan haladt a mély barlang felé. Odament a repedéshez, és benézett; a barlang üres volt... Zouhr megborzongott, aztán átsiklott a nyíláson, és kutatni kezdte a barlang sötét homályba burkolózott részeit. A földön friss csontok keveredtek össze régiekkel, az óriásmacska szaga mindenütt érezhető volt a sötétben. A Föld fia kibotorkált a barlangból, és sokáig nyomasztó nyugtalansággal kóborolt, ügyet sem vetett az aljnövényzetben rejtőzködő vadállatokra... Alighogy behatolt a dzsungelbe, arca felragyogott.

- Sziklák orozlánja!

A bambuszok között egy hatalmas alak feküdt egy mocsári szarvas tetemén... A férfi hangjára az óriásmacska felemelte súlyos fejét, aztán szelíden felmordult, és Zouhr felé ugrott...

Most már Zouhr öröme is tökéletessé vált. Amikor az állat mellé ért, a wah mindkét kezével beletúrt a ragadozó sörényébe, és a Föld fiának törékeny mellkasát ugyanolyan büszkeség dagasztotta, mint Aounét.

.oOo.